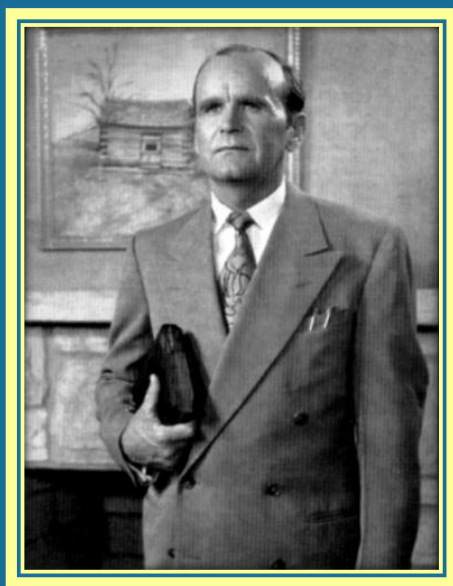

NADPŘIROZENO

Život Williama Branhama

Knihá čtvrtá:

EVANGELISTOVO VŘELÉ PŘIJETÍ

(1951 - 1954)

Owen Jorgensen

Tento životopis není podobný žádné jiné knize, kterou jste doposud četli....

Kolem třetí hodiny ráno Bill pocítil přítomnost anděla Páně. v jiných případech se světlo formovalo ve vzduchu, pak se zvedlo ke stropu a zanechalo anděla Páně stát pod tímto jantarovým plamenem. Bill se chvěl hrůzou. Ale i když se třásl, pociťoval vděčnost, že anděl přišel. Snad právě teď bude prolomen tento mrtvý bod.

Bill se zeptal: “Kdo jsou tito muži a jaké jsou jejich úmysly?”

Anděl stal se svými založenýma rukama. Ačkoliv Bill nikdy na andělově tváři nespátril úsměv, nyní jeho pronikavý pohled vypadal hrozně. “Jdi s nimi,” řekl anděl vážně. “Jelikož jsi již s nimi vyrazil, teď už to budeš muset udělat. Ale zapamatuj si, když s nimi odjedeš na jih, budeš za to pykat.

Právě nyní se vám naskýtá možnost nahlédnout do nadpřirozena...

Copyright 1994

Owen Jorgensen

Všechna práva dle mezinárodní a Pan - Americké konvence tiskařských práv jsou vyhrazena. Žádná část této knihy nemůže být reprodukována v žádné formě bez písemného souhlasu autora. v tom je obsaženo kopírování, ať elektronické nebo mechanické, včetně fotokopírování, nahrávání, nebo jakýkoli systém uchovávání a opětovného získávání dat. Rozmnožování této knihy bez souhlasu, je porušením mezinárodních tiskařských zákonů.

0398-005

vydavatel originálu:

Tucson Tabernacle

2555 North Stone Avenue

Tucson, Arizona 85705

USA

Věnování

Nějakému mladistvému na tomto světě, který ve svém životě hledá odpověď na otázky tohoto druhu:

Existuje Bůh? Jestliže ano, kým je? A kde je?
Má tento Bůh zájem o můj život?

Tak tedy tobě, kdo hledáš, je věnována tato kniha.

Protože takto jsem jednou hledal i já.

Obsah

Kapitola	Strana
Zázraky v černém a bílém	1
Ohlédnutí do minulých let	13
Neuvěřitelný hallův případ	22
Život v ošumělé kavárně	30
Zklamání v Africe.....	41
Satan sklapuje svou past.....	51
Konečně Durban	67
Andělské prognózy	83
Tři svědkové.....	93
Odbočení vlevo u jezera Michigan.....	102
Když se láska promítá.....	110
Pomazání k životu.....	121
Povolán z Egypta	133
Rozhodující zkouška v Indii	145
Stále něčím znepokojován.....	153

ÚVODNÍ SLOVO AUTORA

EVANGELISTA A JEHO VŘELÉ

PŘIJETÍ, tato kniha zahrnuje čtyři roky života Williama Branhama, v nichž jeho celosvětová popularita dosáhla svého vrcholu. Tisíce kazatelů toužilo, aby pro ně konal uzdravovací kampaně. Když přijížděl do velikých měst, stovky místních pastorů spolupracovaly v obrovských mezidenominačních shromážděních. Mezi lety 1951 až 1954 vedl největší křesťanská shromáždění, která se kdy do této doby konala. Padesát tisíc lidí přišlo na jediné shromáždění v Durbanu v Jižní Africe a 300 000 návštěvníků se shromáždilo v Bombaji v Indii.

Je pozoruhodné, že velikost davu na Williama Branhama nijak nepůsobila. Byl ochoten kázat stejně tak k 25 lidem jako k 25 000. v roce 1953 prohlásil: “Dnes večer vím, že jsem zván na místa, na kterých se shromáždí 15 000 lidí hned první večer. Víím o mnoha místech, kde by se hned první večer shromáždilo přinejmenším na 150 000 lidí. Ale nejsou to zástupy, o čem přemýšlím. Evangelium musí být kázáno na svědectví i v tomto městě i v tom druhém a dál do celého světa, a pak přijde Pán. Ne teologie musí být kázána, ale moc a projevy Ducha Svatého, ty musí být kázány na svědectví po celém světě. Pak přijde ten čas. Bůh vám žehnej. To patří vám. Přijměte Jej.”

Celá služba Williama Branhama byla svědectvím moci a projevu Ducha Svatého. I když tato kniha zaznamenává mnoho zázraků, jsou to jenom ukázky, které zastupují tisíce nadpřirozených událostí, které se staly během jeho služby po dobu těchto čtyř let. Po vyprávění o zázračném uzdravení bývalého kongresmana Upshawa, William Branham řekl: “Co se týče tohoto druhu svědectví, věřím, že bych zde mohl stát dalších 500 hodin (pokud by to bylo možné) a svědčit o věcech, které jsem viděl vykonat našeho Pána, a nemohli bychom to obsáhnout ... v tisících svazcích knih, kdybychom se chtěli dopodrobna zabývat věcmi, které jsem viděl vykonat našeho Pána Ježíše. Přátelé, byly to stovky krát stovky krát stovky ... Řeknete: ‘Proč jsme tedy o tom neslyšeli?’ Je to stejně tak jako s mnoha Židy, kteří si totéž mysleli po ukřížování Ježíše. Mnozí z nich říkali: ‘Proč jsme o těchto zázracích neslyšeli předtím?’ Právě teď se vám nabízí tato příležitost, slyšet o tom teď a přijmout to. To je váš den.” Provedl jsem důkladný průzkum života Williama Branhama a souhlasím s jeho odhadem - obsahovalo by to tisíce svazků, kdybychom chtěli podrobně dát zprávu o viděních, zázracích, uzdraveních a jiných nadpřirozených fenoménech, které se staly kolem jeho služby.

V Nadpřirozenu - Knize čtvrté, jsem se snažil pokrýt nejenom ty hlavní události toho období jeho života; zahrnul jsem do ní příčný řez mnoha vidění a zázraků, které stále probíhaly. Všechny tyto nadpřirozené projevy nějak samy se sebou souvisely. Bůh směřoval Williama Branhama určitým směrem a za

určitym účelem. Ďábelská léčka v Jižní Africe udělala ještě něco víc, než téměř smrtelnou ránu. Lekce, které se naučil skrze zkušenosti, ovlivnily mnoho z jeho pozdějších rozhodnutí. Podobně také jeho přerušená cesta do Izraele způsobila, že znovu prozkoumal svou službu ve světle Biblického prorocví. Po tomto průzkumu se jeho služba dramaticky změnila, kladl menší důraz na Božské uzdravení a větší důraz na jiné Biblické nauky ... s překvapivými výsledky.

Owen Jorgensen, 2001

"WILLIE UPSHAW čekal na tuto příležitost 66 let. "Dnes nebo nikdy," úzkostlivě přemýšlel. "Kdybych to jen mohl stihnout na čas..." Přál si, aby taxík jel rychleji, ale zrovna je zastihla dopravní špička, která nutila řidiče k pomalejší jízdě. Willie se podíval na hodinky. Za chvíli začíná shromáždění

Williamu Branhamu. Jestli nepřijede včas, aby dostal modlitební lístek, pak by tato cesta mohla být zbytečná. Bez lístku se nemohl dostat do modlitební řady. A jestli se nedostane do modlitební řady, jak se pak může uskutečnit jeho sen?

Po dobu více než půl století jej udržoval při životě jistý fantastický sen, který doutnal v jeho srdci, lehce žhnul jako žhavý popel touhy, kterému nedal pohasnout. Willie Upshaw toužil po tom, aby mohl chodit bez 'pomůcek'. Bylo to zcela jednoduché - přece komplikované. Naposledy chodil po svých nohou, když mu bylo osmnáct let, to bylo ještě předtím, než si zlomil vaz při nehodě na farmě. Přes tato všechna nesnadná léta, která pak následovala, se probojoval ke svému životnímu mottu: "Ať tě *nic neodradí, nikdy se nevzdávej.*" Věříc v neomezenou Boží moc se horlivě modlil, aby mohl znovu chodit. Bůh ho už uzdravil z různých neduhů včetně rakoviny na tváři, kterou nebylo možno chirurgicky odstranit. Navzdory mnohaletým modlitbám o potřebnou víru se mu nikdy nepodařilo dosáhnout takového stupně víry, která byla zapotřebí k tomu, aby vstal a chodil, teprve snad - teď...?

Předchozího dne byli Willie Upshaw se svou manželkou Lilou na setkání baptistických kazatelů poblíž svého domova, v Santa Monice v Kalifornii. Tam se setkali s dr. Royem Davisem, kazatelem, který v roce 1932 ordinoval Williamu Branhamu. Willie Upshaw se zeptal dr. Davise, zda všechny ty neobyčejné zprávy, které zaslechl o Williamovi Branhamovi, jsou pravdivé. Roy Davis mu řekl o jednom zázraku, jehož byl svědkem, jak se říká, z první ruky. Diakon z jeho vlastního sboru, který se jmenoval Frank Shoemaker, přestal chodit kvůli tomu, že si před deseti lety zlomil vaz. Upoután k invalidnímu vozíku, nalezl své upotřebení ve službě ve sborovém úřadu. Před rokem Shoemaker navštívil Branhamovu uzdravovací kampaň a v ten večer William Branham řekl, že spatřil ve vidění Franka Shoemakera, jak chodí. Shoemaker se okamžitě postavil a opustil invalidní vozík. Davis tvrdil, že Frank Shoemaker od této doby chodí zcela normálně.

Tento příběh znovu rozdmýchal žhavý popel Williho snu natolik, že začal žhnout do červena a doutnat. Kdyby se jen mohl dostat k Williamovi

KAPITOLA 53

ZÁZRAKY V ČERNÉM A BÍLÉM

1951

Branhamovi, aby se za něj pomodlil, snad by mohl také znovu chodit. Pak se dozvěděl, že William Branham právě končí uzdravovací kampaň v Los Angeles. Tím Williho starý sen vzplanul nadobro. Vrátil se rychle domů, sbalil si své kufry a objednal si nejbližší let do Los Angeles. A už to bylo! Snad to byla jeho poslední příležitost! A právě kvůli tomu se musel dostat do Branhamova shromáždění dost brzo, aby mohl dostat modlitební lístek.

Na neštěstí se provoz stával hustší a rychlost taxíku se stále snižovala. Nervózně si ohmatával nýty na své výtuze na zádech.

“Willie,” promluvila k němu jeho manželka, “upři svůj zrak na Pána. Bůh tě již vítězně provedl skrze tolik zkoušek. Jen pomysli na to, o co více On bude tebou poctěn, když budeš procházet celou zemí a vydávat o Něm svědectví bez těchto berlí, a budeš o Něm prohlašovat, že On je nejen Spasitelem tvé duše, ale také velikým Lékařem, který uzdravil tvé tělo.”

Willie věděl, že má pravdu, přesto se však nějaký závoj pochybnosti neustále snažil zadusit tento jeho oheň. Přemýšlel o tom kolik už uběhlo času od doby, kdy mohl naposledy chodit bez berlí. Jeho nehoda se stala v roce 1884, a teď se psal rok 1951; od této doby již uběhlo šedesát šest let.

Kolik věcí se už stalo od tohoto osudového letního dne roku 1884. Sedm let ležel připoután k posteli a připadalo mu to jako noční můra, a přesto všechno jej tato mučivá léta přiblížila více k Bohu. Na svém loži utrpení napsal svou inspirující knihu s názvem *‘Opravdový Willie’* a *‘Ozvěny samotáře’*. Tato kniha započala jeho dlouhou kariéru ve veřejných službách. z prodeje *‘Opravdového Williho’* získal dost peněz na to, aby mohl navštěvovat vysokou školu. Později se stal zakladatelem časopisu *‘Zlatý věk’*, jehož vydavatelstvím se zabýval 13 let.

Pak zahájil politickou dráhu. v roce 1919 uspěl ve volbách ve státě Georgia a získal tak křeslo v kongresu Spojených států. Willie byl obzvlášť hrdý na těch osm let, ve kterých sloužil ve sněmovně reprezentantů Spojených států. Spousta z jeho přátel o něm stále mluvila jako o kongresmanovi Upshaw. v roce 1932 zahájil kampaň s úsilím o zvolení za prezidenta Spojených států, kandidoval za Prohibiční stranu.

Po své volební porážce se ujal jako dobrovolník lektorské práce v oblasti křesťanského vzdělávání a pomáhal dětem z nižších společenských vrstev, aby mohly navštěvovat vysokou školu. Navštívil školy ve 42 státech a přednášel k deseti tisícům studentů, přičemž je nabádal k tomu, aby svůj životní cíl spojili s Bohem. v roce 1938 ve věku 72 let byl ordinován za baptistického kazatele a později sloužil po dvě období jako náměstek prezidenta Jižní konference baptistů. Po určitou dobu pracoval rovněž jako náměstek prezidenta

Baptistického semináře pro duchovní v Linda Vista a v Seminári v San Diegu, v Kalifornii.

Nyní ve věku 84 let se Willie Upshaw cítil hrdý na svou ne bezvýznamnou kariéru, obzvláště když bral na vědomí svoji tělesnou nemohoucnost. Po všechna tato těžká léta však nikdy neztratil svůj sen na to, že snad jednoho dne bude znovu chodit normálně, stejně tak, jako ostatní lidé. Vždycky věřil, že kdyby se jen mohl povznést do té správné víry, pak by bylo všechno možné.

Když řidič taxíku v tomto hustém provozu bojoval o postup kupředu, Willie vytáhl ze své kapsy novinový výstřižek a chtěl si přečíst něco k povzbuzení. Byl to článek vyprávějící o zázraku, který se před rokem stal Florence Shirlaw Nightingaleové, příbuzné Florence Nightingaleové, známé anglické ošetřovatelky z devatenáctého století. Florence Shirlaw bydlela v Jižní Africe. Ačkoliv byla teprve ve svých třiceti letech, její život byl rdoušen zhoubným nádorem, který obrostl její dvanácterník a žaludek, a tím znemožňoval trávení pokrmu. Protože se rakovinu nedalo chirurgickým zákrokem odstranit, její stav se zdal být beznadějný. Její lékař ji po dobu několika měsíců udržoval naživu pomocí infúze, zatímco se její svaly smršťovaly a její kůže se scvrkla natolik, až nakonec přilnula ke kostem. v posledním stádiu její váha klesla na pouhých 25 kilogramů a nezůstalo z ní nic než kost a kůže. Ti, kteří byli v její blízkosti, se domnívali, že to je její konec. Ale přesto všechno se Florence Shirlaw Nightingaleová ještě nevzdala.

Dočetla se o Williamovi Branhamovi a o úžasných úspěších, které jej provázely v modlitbě za nemocné. v roce 1946 William Branham oznámil, že mu anděl přinesl pověření od Boha, aby vzal dar Božího uzdravení a přinesl jej lidem do celého světa. Anděl mu vyprávěl, že bude-li upřímný a přiměje-li lidi k tomu, aby mu uvěřili, bude-li se pak modlit, nic se jeho modlitbě nepostaví do cesty, dokonce ani rakovina. Slečna Shirlaw poslala Williamovi Branhamovi letenku a úpěnlivě ho prosila, aby přiletěl do Jižní Afriky, a pomodlil se za ni. Měla smůlu. Evangelista už měl dohodnuté termíny ve Švédsku, Finsku a Norsku. Když se Florence Shirlaw dozvěděla, že se bratr Branham po cestě zastaví v Anglii, aby se pomodlil za krále Jiřího VI., objednala si let do Londýna. Její letadlo přistálo několik minut poté, co přistálo letadlo, které dopravilo na své palubě amerického evangelistu. v té době už byla Florence na prahu smrti. Její žíly zkolabovaly a to znamenalo, že ošetřovatelka už nemohla vpíchnout jehlu, aby jí tím mohla poskytnout nitrožilní výživu. Její hlas byl pouhým šepotem - její dech se stal mělkým; její puls byl sotva hmatatelný. William Branham poprosil Boha ve jménu Ježíše Krista, aby ji uzdravil a pak prorokoval: "Tak praví Pán: 'Budeš žít a nezemřeš'." Ačkoliv toto proroctví znělo jakkoliv neuvěřitelně, ukázalo se, že bylo pravdivé. Pravdivost tohoto článku potvrzoval

aktuální snímek Florence Shirlaw Nightingaleové, na kterém vážila 70 kilogramů a stála na něm s úsměvem, a pohledem plným života, a energie.

Willie Upshaw zastrčil novinový výstřížek do kapsy svého modrého obleku. Jeho víra hořela jako křoví ovívané ostrým kalifornským větrem. Kdyby se jen teď mohl dostat do modlitební řady...

Jeho taxík se motal v hustém provozu a stále více zpomaloval. Způsoboval tím, že otázka modlitebního lístku se stávala na hony vzdálená. Willie si mumlal sám pro sebe: *“Ať tě nic neodradí, nikdy se nevzdávej.”*

HOWARD BRANHAM zaklepal slabě na dveře hotelového pokoje svého bratra. “Billy,” řekl tiše, “shromáždění už začíná. Jestli ihned nevyrazíme, přijedeme pozdě.”

Čekal na odpověď, ale ta nepřicházela. Howard zvedl znovu svou ruku, aby zaklepal silněji, ale rozhodl se, že to raději neudělá. Byl to už jejich čtvrtý den v Los Angeles a on pozoroval na svém bratrově, že při modlitbě za nemocné prožívá veliké napětí. Howard si byl vědom toho, že jeho bratr před začátkem shromáždění nikdy nespí. Bylo tedy víc než pravděpodobné, že je ponořen v hluboké modlitbě. Howard sešel po schodech dolů do restaurace, objednal si mléčný koktejl a pomalu z něj pitkem uskrával. Když dopil svůj koktejl, vyšel po schodišti a chtěl znovu zaklepat. Tentokrát už byly dveře pootevřeny.

William Branham cestou do modlitebny Calvary nepromluvil se svým bratrem ani jediné slovo. Jeho myšlenky byly soustředěny na Ducha Svatého. Ve svém hotelovém pokoji ho navštívil anděl Páně. Ačkoliv Bill toho anděla neviděl, vždy mohl rozpoznat, když mu byl na blízku. Cítil tlak na své kůži, jako by to byl nějaký vánek nabitý elektřinou. v přítomnosti této nadpřirozené bytosti se Bill stával zkřehlý úzkostí a strachem. Ačkoliv se setkal s andělem už nejméně stokrát, Bill se vždy cítil nesvůj v jeho přítomnosti. Jeho strach však slábnul, když k němu anděl promluvil. Pak obvykle následovala vidění. Bill nebyl schopen ovlivnit tato vidění. v té chvíli nebyl schopen ovlivnit ani svůj hlas. A právě proto ke svému bratrově Howardovi cestou do sboru nepromluvil ani slovo; nechtěl narušit toto pomazání Ducha Svatého, které na něm spočívalo, protože věděl, že jeho dar bude automaticky působit pod pomazáním a bude vysoušet jeho energii, a on potřeboval ušetřit svoji sílu na to dnešní večerní shromáždění.

Jelikož přijeli do modlitebny Calvary později, než bylo oznámeno, Billa nepřekvapilo, že zastihl svého manažera W. J. Erna Baxtera stát za kazatelnou. Když Ern Baxter spatřil Billa, okamžitě ukončil své krátké kázání a přiměl lidi, aby zpívali píseň, která byla tématem Branhamových kampaní.

Jenom věř, jenom věř, všechno je možné, jenom věř...

Bill krátce pozdravil obecnost a zeptal se, jestli jej lidé vzadu dobře slyší. Pozvedlo se však tolik rukou, s čímž nebyl spokojen a tak požádal muže, který měl na starosti ozvučení budovy, aby zesílil hlasitost. Byla to taková pracovní záležitost, způsobena velikým rozdílem v tělesné výšce mezi Billem a jeho manažerem. Ač si tito muži byli blízcí věkem, vypadali každý jinak a měli každý jiné způsoby. Ern Baxter byl statný jako medvěd, vysoký přes sto devadesát centimetrů a z jeho hrudi vycházel při jeho kázáních dunivý baryton. Na vrcholku jeho téměř čtvercové hlavy zvýrazněné brýlemi s kovovým rámečkem rostly husté a silné vlasy. Naproti tomu William Branham měřil asi pouze sto šedesát pět centimetrů a vážil kolem sedmdesáti pěti kilo. Ve svých 42 letech byly vlasy na vrcholku jeho hlavy prořídle a vytrácely se i na spáncích, a tím zdůrazňovaly jeho vysoké, zešíkmené čelo. Jeho oči byly hluboko posazeny a budily dojem intenzivního soustředění, jako kdyby se orel usadil na vysoké skalní římsě, a prozkoumával údolí pod sebou, a nedovolil, aby jakýkoliv pohyb unikl jeho pozornosti.

Od začátku své celonárodní služby v červnu roku 1946 až do této kampaně v Los Angeles v únoru 1951 soustředil William Branham většinu své energie k modlitbě za nemocné lidi. Když kázal před zahájením modlitební řady, bylo to obvykle krátké kázání na nějaké základní biblické téma o Božském uzdravení. A i když nekázal, vždy věnoval několik minut, aby vysvětlil svoji neobvyklou službu. Vyjadřoval se asi takto:

“Drazí křesťanští přátelé, předtím než začneme modlitební řadu, byl bych rád, aby všichni jasně porozuměli tomu, že si nedělám nárok na to, že jsem nějakým Božským uzdravovatelem. To jediné, co mohu pro vás udělat, je, že se za vás mohu pomodlit. Nikdo z lidí nemůže nikoho uzdravit. Pouze Bůh je uzdravovatelem.”

“Jsem pouhým člověkem, vaším bratrem, se službou, kterou mám potvrzenou nadpřirozenou bytostí, andělem Páně, který sestoupil od Boha, aby mi poskytl toto požehnání pro vás. Může snad elektrický vodič, který je natažený k žárovce říct: ‘Podívejte, jaký jsem veliký drát.’ Nikoliv, tento elektrický vodič nemá nic společného s tím, že svítí světlo. On je pouze vodičem, který to světlo přivádí. Já jsem takovým elektrickým vodičem. Já nemám své vlastní světlo, dokud je někdo nerozsvítí. Vidíte, že vzdávám chválu Ježíši Kristu? To není ze mne - to je z Něj.”

“Někteří si myslí, že andělé se v Novém zákoně nevyskytují a že pouze Duch Svatý vedl tuto ranou církev. To je pravda, že Duch Svatý vedl tuto ranou církev, ale andělé byli vždycky služebnými duchy v každém věku. Vzpomeňte si,

jak ve Skutcích v 8. kapitole se anděl Páně zjevil Filipovi a řekl mu, aby šel do Gazy na poušť a vydal svědectví tomu eunuchovi z Etiopie. A když byl Petr ve vězení, a anděl Páně nad ním rozsvítil světlo, dotkl se jej, rozbil okovy a vyvedl jej ven.¹ A copak zapomínáme na sv. Pavla? Po 14 dnech a nocích plavby po oceánu v bouři, kdy už pominula veškerá naděje, Pavel řekl: 'Pánové, buďte dobré mysli; protože anděl Boha, kterému sloužím, se postavil včera v noci vedle mne a řekl mi, že nikdo nepřijde o život; pročež věřím Bohu, že všechno se stane tak, jak mi bylo ukázáno.'² A Jan zjevovatel napsal ve své poslední kapitole Bible:

"Já, Ježíš, jsem poslal svého anděla, aby vám v církvích dosvědčil o těchto věcech." Zjevení 22:16

Vidíte, kniha Zjevení byla ukázána Janovi skrze anděla Páně. A Jan padl v úctě před tímto andělem, a ten anděl jej zadržel, a řekl:

'Hleď, abys to nedělal! Jsem spoluslužebníkem tvých bratrů proroků, kteří mají Ježíšovo svědectví.' Zjevení 19:10

Prorocký duch, který spočíval na prorocích napříč věky, zde prorokoval skrze Jana a ukazoval mu budoucnost skrze anděla. Ten stejný Duch je zde dnes večer v této budově. On je tentýž včera dnes i navěky. Nesnažte si to vysvětlit, pouze to přijměte."

Onoho únorového večera roku 1951, zatímco Bill vysvětloval svoji službu shromážděným v Los Angeles, pociťoval, jak anděl Páně od něho odchází a pohybuje se směrem k obecenstvu. To by samo o sobě v jeho shromážděních nebylo nic mimořádného, neobvyklé na tom bylo spíš to, že anděl to zásadně nedělal předtím, než by byla zformována modlitební řada a než by víra byla pozvednuta na vyšší úroveň. Snad se zde nacházel někdo s obrovskou vírou. Bill si prohlížel zástup, zatímco pokračoval v kázání. Pak to uviděl - ohnivý sloup vzplanul jasně, jako blesk fotoaparátu. Zastavil se nad štíhlým mužem, který seděl naproti v zadní části budovy, ve vedlejší uličce.

Bill pozoroval nadpřirozené světlo, dokud se neproměnilo ve vidění. I když jeho oči zůstaly široce otevřeny, nemohl již vidět natlačený stánek Calvary Temple. Místo toho uviděl chlapce, který před sebou tlačil vozík a blížil se ke stohu sena; tato scéna se odehrávala za letního dne. Chlapec vylezl nahoru na

1 Skutky 12

2 Skutky 27

stoh a začal shazovat seno do nákladního prostoru vozíku. Teď si jedna část Billova rozumu byla matně vědoma toho, že se nadále nachází v Calvary Temple v Los Angeles a že mluví k tisícům lidí; ale ta aktivní část jeho rozumu byla teď tam na tom stohu sena a sledovala rozvíjející se drama. Měl pocit, jako by byl na dvou místech ve stejné době.

Současně s tím jak to sledoval, začal oznamovat do mikrofonu. “Vidím chlapce, který se nachází na stohu sena. Jeho oděv není obyčejný. Ó! Teď spadl z toho stohu a narazil zády do vozíku. Vidím muže, který jej zvedá a odváží ho k lékaři. Lékař má šedivý knírek a brýle na konci svého nosu. Vidím lékaře, který toho chlapce ošetřuje, ale bezúspěšně. Nemůže mu pomoci. Lékař jej posílá domů do postele. Chlapec je na tom tak špatně, že nemůže snést ani sebemenší chvění podlahy, způsobené procházející osobou ve své ložnici. Vidím lidi, kteří vrtají díry do dřevěné podlahy, aby zamezili těmto vibracím. Teď ten chlapec začíná dělat nějakou práci... ó, on něco píše. Teď se z něj stává veliký muž. Teď sleduji, jak ho vezou na invalidním vozíku a pak je schopen dokonce chodit o berlích - má výztuhu na zádech. Vidím, jak sedí na lavici a jak lidé tleskají jeho proslovu. A přátelé, nevím proč, ale ukázal se mi Bílý dům v hlavním městě Washingtonu D. C. Teď to ode mne odešlo.”

Tyto rychle po sobě následující scény pohasly a Bill se znovu díval na lidi shromážděné v Calvary Temple. Nemohl již déle pozorovat andělovo světlo tam vzadu ve svatostánku a tak začal pozorovat tváře těch, kteří seděli poblíž toho, kde se to světlo ukázalo. “To je on,” řekl Billy a ukázal prstem. “To je ten starý muž, který tam sedí s berlemi opřenými o vedlejší sedadlo.”

Zatímco se všichni obrátili a chtěli se podívat, Bill se zeptal Howarda kolik bylo rozdáno modlitebních lístků. Howard obvykle rozdával každý večer této kampaně kolem stovky nových lístků. Každý lístek měl vytištěno písmeno a číslo. Bill vždy vybíral nějaké náhodné číslo, jako například 85, a pak požádal, aby ti kteří mají čísla od 85 do 100, aby se shromáždili do modlitební řady. Protože každý večer byla vyvolávána série s jiným písmenem abecedy, tudíž každý lístek s číslem 85 se hodil k jedné bohoslužbě. Tento způsob výběru zůstával díky tomu spravedlivý vůči všem. Ti kteří si přáli přímluvnou modlitbu, měli každý večer šanci se rovnou dostat do modlitební řady.

Zatímco Howard seřazoval lidi v boční uličce, Ern Baxter přistoupil k Billovi a řekl: “Bratře Branhame, znáš tohoto muže, o kterém jsi měl to vidění?”

“Ne, pane, neznám.”

“Je to William Upshaw, bývalý kongresman Spojených států. On si s tebou přeje mluvit a tak já tam dozadu nechám natáhnout mikrofon.”

Uvaděč protáhl mikrofon středem obecnstva a připojil jej k zvukovému systému. Hlas pana Upshawa se ozval v reproduktorech. “Můj synu, odkud jsi mohl vědět, že jsem jako chlapec spadl a zranil se?”

“Pane,” odpověděl Bill, “nikdy jsem o vás ve svém životě neslyšel. To jediné, co bych mohl říct je, že jsem měl vidění.”

“Dobrá, to je přesně to, co se mi přihodilo. Jmenuji se William Upshaw a po dobu osmi let jsem byl kongresmanem za stát Georgii. A pak jsem usiloval o post prezidenta Spojených států, to bylo v roce 1932, ale byl jsem poražen kvůli tomu, že jsem se postavil proti legalizaci prodeje whisky. Zastávám toto stanovisko do dnešního dne. Bylo mi 18 let, když jsem se zranil. Šedesát šest let jsem invalidou - sedm let jsem nevstal z postele a 59 let používám invalidní vozík a berle. Bylo za mě tucet krát modleno, ale bezúspěšně. Před několika dny mi doktor Roy Davis doporučil, abych sem přijel a aby ses za mě přimluvil u Boha. Můj synu, budu ještě někdy zdrav?”

“To ti nemohu říct, můj bratře. Já to nevím. Mohu říct pouze to, co mi bylo ukázáno ve vidění. A ono teď přestalo.”

Bill se podíval do vedlejší uličky. Howard pokynul, že modlitební řada je již seřazena a připravena.

Ačkoliv byl svatostánek natlačen k prasknutí, pouze několika lidem bylo dovoleno se posadit za Billovými zády na pódiu. Poučil se ze své zkušenosti, že to je to nejlepší řešení. Pod pomazáním se stával nesmírně vnímavým na duchy. Jestliže na pódiu bylo plno lidí, mohl mezi nimi vycítit každého skeptika a jejich pochybnosti mu pak ztěžovaly, aby soustředil svoji pozornost na potřeby těch, kteří byli v modlitební řadě. To nebyl pouze jeho nápad; k tomu měl i precedens z Písma. Předtím, než Ježíš vzbudil Jairovu dceru z mrtvých, přiměl všechny pochybovače, aby tu místnost opustili. Stejně tak se zachoval Petr, předtím než se modlil za Dorkas.³ Ale byl zde ještě jiný důvod; Bill si nepřál mít skeptiky za svými zády - kdykoliv se nějaká osoba s padoucníci dostala do blízkosti Pánova anděla, ten démon padoucnice dostával výbuch hněvu. Když byl nablízku nějaký skeptik, jeho nevíra posilovala toho démona a dělala Billovi ještě větší potíže, aby to zvládl. Někdy Bill dovolil kazatelům, aby se za něj posadili na pódiu, ale musel si být jist tím, že věřili v jeho dar. Pak mohl pociťovat jejich víru a to mu pomáhalo.

Když se před ním postavila první osoba z modlitební řady, Bill s ní obvykle krátce promluvil, zatímco se snažil zkontaktovat s duchem dotyčné osoby právě

³ Marek 5:35-48; Sk. 9:36-42

tak, jako když Ježíš mluvil se samaritánskou ženou u Jákobovy studny.⁴ Jestliže dotyčná osoba byla křesťanem, Bill mohl pociťovat teplé přijetí a příjemného ducha. Často mohl pozorovat vyzařování světla kolem křesťanovy hlavy. Nebyly potřeba dlouhé projevy a Bill mohl pocítit pomazání, které na něj přicházelo. A v této chvíli se obvykle dostavilo vidění. Mohl vidět, jak se pacient začíná vznášet ve vzduchu a ztrácet, jako kdyby se dotyčná osoba začala vzdalovat nadzvukovou rychlostí. Scéna se pak stala takovým miniaturním obrázkem a obvykle ukazovala, a zjevovala něco z její minulosti, a vždycky ukazovala něco specifického, co se týkalo problému této osoby. Tato vidění se podobala snům, ale s tou výjimkou, že Bill byl zcela při vědomí a jednotlivé scény mohl pozorovat zcela jasně a zřetelně. Mohl také vidět adresu dotyčné osoby na boční straně jejího domu nebo jako jméno na poštovní schránce. Častokrát se dozvěděl, co pacienta trápí; to se stávalo tak, že poslouchal lékaře, který zrovna oznamoval diagnózu. Zatímco pozoroval každé jedno vidění, mohl říct veřejnosti to co vidí, ale tato slova nepocházela z něho samého, když pak tato vidění pomíjela, zůstávala pouze nevýrazná vzpomínka na to, co viděl a zcela se vytratilo to, co řekl. Ale ti, kteří byli v řadě mohli vždycky dosvědčit, že to, co bylo řečeno pod pomazáním, bylo pravdivé. Jestliže Bill uviděl jasné vířivé světlo kolem pacientovy hlavy, věděl, že se brzy stane zázrak. v jiném případě Bill viděl uzdravení lidí ve vidění. To nikdy neselhalo, vždycky to byla pravda.

Byl zde zřetelný rozdíl mezi pomazáním ke kázání a pomazáním k viděním. To první Billa posilňovalo; to druhé jej vyčerpávalo. Bill nebyl nějakým slabochem. Když býval na lovu (což se stávalo poměrně často), byl schopen v náročném terénu za den ujít 50 kilometrů a zopakovat tento výkon i následujícího dne... ale když spatřil vidění, byl unaven více, než kdyby celou hodinu skákal přes švihadlo. v průběhu těchto modlitebních řad tato vidění následovala jedno po druhém. Když jedno vidění pomíjelo, to pomazání jej na chvíli opustilo a zavěsilo se nad ním jako holubice a očekávalo na dalšího pacienta, který přijde dopředu. Kdyby se tak nedělo, Bill by se zhroutil během několika minut. Jeho tělo by nemohlo toto napětí vydržet. Ale takto byl schopen vydržet 10, snad 15 minut než byl vyčerpáním ochromen.

Tohoto večera bylo v modlitebně Calvary vybráno a připraveno patnáct lidí do modlitební řady, aby jeden po druhém přicházeli dopředu, každý se svým specifickým problémem, který měl být rozpoznán s velikou precizností. Když nadešel čas, aby se k němu přiblížila poslední osoba v řadě, Bill zavrával, jakoby měl upadnout. Ern Baxter rychle vykročil, aby ho zadržel, ale Bill znovu nabyl svoji rovnováhu. Protřel si tvář. Rty měl vlhké a na kůži pociťoval mravenčení, jakoby nedostatkem cirkulace krve.

Náhle se ukázalo další vidění. Bill uviděl mladého lékaře v bílém lékařském plášti. Lékař měl brýle se silnými čočkami a kulatý reflektor na svém čele. Založil si své ruce, podíval se dolů a pesimisticky zavrtěl svoji hlavou. Bill pozoroval pohled lékaře a řekl: “Vidím mladého štíhlého a vysokého lékaře; má brýle s oranžovým rámečkem, operuje malé černošské děvčátko ve věku asi tak pěti, šesti let. Odstranil ji mandle, ale něco se mu nelíbí a ona zůstala ochrnutá od svých ramen dolů.”

V tom se vidění vytratilo a Bill uslyšel výkřik nějaké ženy. Kdesi zezadu svatostánku se silná černá žena začala prodírat dopředu. Tlačila nosítka na kolečkách a křičela: “Pane, smiluj se! To je moje dítě!” Několik uváděčů se ji snažilo zastavit. Ale jako fotbalový hráč se neústupně pouštěla do všech protivníků, narážela do uváděčů, odstrkovala je stranou a razila si cestu vpřed. Nakonec tito muži udělali vepředu řadu a snažili se ji zastavit, ale ona vykřikla: “Kazateli, to je moje dítě! A právě tak to viděl lékař. To se stalo před dvěma lety a ona od té doby nechodí. Byla uzdravena?”

“Nevím, teto. Stejně tak, jako jsem předtím řekl kongresmanovi, mohu říct pouze to, co je mi ukázáno ve vidění. To je tvoje holčička na těch nosítkách?”

“Ano, modlila jsem se a modlila za její uzdravení.”

“Dobře, teto, já se za ni mohu pomodlit a možná mě Pán Ježíš vyslyší; ale nemohu to říct sám od sebe.” Podíval se na svého bratra: “Howarde, je to už poslední osoba v řadě?”

Howard přikývnul a dal znamení poslednímu pacientovi, aby přešel dopředu. Bill zpozoroval něco jako tmavý pruh pohybující se nad hlavami lidí. Zatímco to pozoroval, ten pruh se rozšiřoval a dostal se až na ulici města. A pak uviděl malou černošskou holčičku, jak skáče na ulici a kolébá na svých rukou panenku.

Bill řekl matce: “Teto, Ježíš Kristus odměnil tvoji víru. Tvoje holčička byla uzdravena.”

Žena se zachvěla emocí a sklonila se nad nosítky a políbila svoji dcerušku. Pak pozvedla oči vzhůru a zeptala se: “Ctihodný, kdy bude asi moje dítě zdravé?”

“Je zdrávo již teď, tetičko.”

Zatímco se maminka dívala na evangelistu, její dcerka nepozorovaně sklouzla z nosítek. Jen co si děvčátko bylo jisté, že ji její nohy unesou, vykřikla. Rychle se otočila a její matka vykřikla a padla zády do rukou uváděčů. Za

minutu již matka s dcerou kráčeli ruku v ruce prostřední uličkou a oslavovaly Boha. Zástup s nadšením vyjadřoval svůj obdiv.

Bill je sledoval, dokud matka s dcerou nevyšly dveřmi ven. “Podívejte, co Pán Ježíš může udělat,” řekl; jeho slova však byla nezřetelná, protože se cítil již velice slabý. Právě se chystal promluvit k poslední ženě v modlitební řadě, když znovu zachytil koutkem oka nějaký pohyb. Pozorně to sledoval; Bill uviděl bývalého kongresmana, jak se prochází po té stejné uličce nad obecnstvem. Kongresman Upshaw byl oblečen do čokoládově hnědého obleku s bílými proužky a měl na hlavě stetsonský klobouk, který se nosí na jihu. Srdečně se usmíval a zatímco se procházel mezi lidmi, smeknul svůj klobouk.

Bill pohledl na místo, kde seděl v křesle pan Upshaw, bylo to hned vedle prostřední uličky. Zde v modlitebně měl ten starý státník na sobě modrý oblek s červenou vázankou.

“Kongresmane, máš tmavohnědý oblek s jemnými bílými proužky?”

Ten starý gentleman držel ještě stále v ruce mikrofon. “Ano, můj synu. Koupil jsem si takový právě předevčírém.”

Teď již Bill věděl, co se stane. “Můj bratře, ty jsi byl poctivým člověkem a byl jsi po celá ta leta čestný vůči Bohu. Bůh tě teď odměňuje tím, že naplní tvé poslední dny štěstím. Můžeš teď chodit, kongresmane. Pán Ježíš Kristus tě uzdravil.”

Pan Upshaw nevěděl, co si má počít. Řekl: “Bože, buď oslaven. Můj synu, jestli mi Ježíš Kristus dovolí chodit bez berlí, zasvěcuji celý zbytek svého života pro Jeho slávu.”

“Kongresmane...” Bill se zastavil a zavrával. Pociťil silný úbytek sil. Ern Baxter a Leroy Kopp jej přidrželi a začali pomalu odvádět z budovy. Bill zašeptal: “Kongresmane, ve jménu Ježíše Krista, postav se a choď. Bůh tě uzdravil. Je to, tak praví Pán.”

Pastor Leroy Kopp se vrátil k mikrofonu a řekl: “Bratr Branham řekl, že kongresman je uzdraven!”

Willie Upshaw pociťil, jak jeho srdce poskočilo. Řekl si: “Bratr Branham zná Boží mysl, a tak mohu vykročit ve víře a přijmout Ježíše Krista jako svého Uzdravitele.”

Pociťil, jakoby něco studeného procházelo jeho tělem, odhodil své berle, postavil se a vykročil do uličky. Nervy v jeho nohách, dávno odumřelé, pociťily najednou nový záchvěv života. Krev naplnila sraštělé svaly. Jeho nohy ho

zázračným způsobem podpořily. Udělal další krok a další. A šlo to! Mohl chodit bez pomůcek!

Zatímco publikum jávalo pro Boží slávu a překypovalo radostí, Willie Upshaw prošel uličkou dopředu, a podal si ruku s překvapeným Leroy Koppem. A pak se Willie Upshaw postavil tak, aby jej mohli všichni vidět, předklonil se a dotkl se špiček svých bot.

BYLO TEPLÉ červnové ráno roku 1951, William Branham se právě vrátil domů do Jeffersonville v Indianě a doufal, že si trochu odpočine ještě předtím, než se pustí do dalších sérií kampaní. Na červenec měl naplánovány celé dva týdny shromáždění - první týden v Toledu ve

státě Ohio; pak dvě večerní bohoslužby v Zionu v Illinois; a pak čtyři večery v Erii v Pensylvánii. Věděl, že to bude namáhavé a protože byl vyčerpán ze svých posledních kampaní, považoval tuto přestávku za velice důležitou vzhledem ke svému zdraví.

Najít si prostor pro odpočinek nebylo pro něj jen tak jednoduché, dokonce ani ve svém domě. Jakmile lidé zjistili, že se vrátil do města, návštěvníci neustále zvonili na zvonek u jeho dveří. Kolem poledne už byl jeho obývací pokoj naplněn přichozími, kteří si přáli osobní rozhovory a modlitby. Tak tomu bylo pokaždé od doby, kdy obdržel od Boha v roce 1946 své pověření. Bill v podstatě nenamítal proti tomuto neustálému narušování jeho soukromí. Miloval lidi a chtěl jim pomoci. Ale právě teď byl příliš unaven na to, aby mohl komukoliv pomoci. Jestliže by měl v průběhu dne poskytovat soukromé rozhovory, pak vidění (a tyto rozhovory byly pokaždé viděními provázeny) by jej byla schopna úplně rozházet.

Meda oslovila Billa: “Bille, znovu se zde začíná shromažďovat spousta lidí, dovol, abych tě vzala někam ven.”

Odjeli tedy do oblasti Tunnel Mill, asi 15 mil severně od Jeffersonville. Byla to lesnatá krajina, do které se Bill často uchýloval ve chvílích své nouze, aby tam nalezl, v té zelené samotě, pokoj a utišení. Tam ležela mezi pahorky ta ukrytá jeskyně, kde se někdy uchýloval k odpočinku a k modlitbě. Ale dnes toto místo nebylo cílem jeho cesty. Cesta k jeho tajemné jeskyni byla velice namáhavá. Bill vzal Medu do této jeskyně pouze jednou, bylo to krátce po uzavření jejich sňatku v roce 1941. Tato jedna návštěva jí naprosto stačila. Když se vraceli cestou zpět do Jeffersonville, Bill pociťoval, že by se měl zastavit v místě, kde kdysi stála škola, do které chodil jako malý chlapec. Odbočil tedy na louku a zaparkoval. Rebeka vyskočila z auta, aby nasbírala kytku polních květin. Meda ji následovala. Bill šel směrem ke staré pumpě nad studnou. Uchopil starou páku u studny a několikrát zapumpoval, aby si nabral doušek vody. Školní stavení s jednou místností stálo kdysi opodál této studny. Ale z tohoto školního stavení již nic nezůstalo, dokonce ani kámen, který by

KAPITOLA 54

OHLÉDNUTÍ DO MINULÝCH LET

1951

označoval základy této budovy. Bill se opřel zády o dřevěnou stěnu a upřel svůj zrak do údolí na místo, kde vyrůstal; tehdy toto místo bylo řídce obydleno, nyní tam však stály hezké domy, kterými byl posetý celý svah kopce. Jak odlišný pohled od toho, který poskytovala dvoupokojová chatrč, ve které kdysi bydlel jako malý kluk. Jak drasticky se tento svět změnil během těchto posledních 30 let.

Bill si vzpomínal, jak veliké mu připadaly ty dřevěné kulaté trámy na jejich chatrči, když byl ještě mladým chlapcem. Za touto chatrčí rostla obrovská jabloň, o které byl přesvědčen, že tam bude růst na věky. Ta už tam také nebyla. Vzpomínal si na lavici, která sloužila k praní, kterou jeho otec postavil pod touto jabloní a na rozbité zrcadlo, které bylo připevněno ke kmenu této jabloně. Kolikrát pozoroval svého otce, jak se pod tímto stromem holí. Charles Branham byl malého vzrůstu, ale houževnatý muž s mohutnými svaly. Když si svlékl svoji košili, aby se umyl nebo oholil, jeho svaly se jen vlnily pod jeho kůží. Bill si vzpomínal na to, jak v myšlenkách přemítal: “Ach! Koukejte, jak je můj tatínek silný. On bude žít sto let!” Ale nebylo tomu tak. Zemřel v roce 1936 a to ve věku pouhých 52 let - zničil sám sebe nadměrným pitím whisky.

Před chaloupkou kdysi vyvěral pramínek s vodou. Bill přemýšlel o tom, jak častokrát k tomuto prameni vody nosil těžký cedrový kbelík s uchem. Nebylo to pro nejstaršího z deseti dětí snadné. Jeho rodiče od něj požadovali hodně. Měl ve zvyku využívat svého bratra Edwarda, aby vykonal práci za něj výměnou za bonbón. Tento pramen tam už teď také nebyl, bezpochyby tuto jámu zasypal buldozer. A Edward už tu také nebyl.

Při pomyšlení na Edwarda začal mít dusivý pocit a slzy se mu nahruly do očí. Ačkoliv Edward byl od něj jenom o rok mladší, do školy začali chodit společně. Byly to těžké roky. Jeho rodina byla tak chudá, že ani on ani Edward se neměli pomalu do čeho obléknout. Onoho podzimu roku 1917 chodil Bill do školy bez košile. A když začalo sněžit, nějaká paní ze sousedství se nad ním slítovala a dala mu starý kabát. Po celou tuto zimu Bill nosil tento kabát do školy a také v tom kabátě ve škole i seděl, kvůli tomu, aby se děti nedozvěděly, že na sobě nemá košili. O přestávkách chodily jiné děti sáňkovat, ony měly sánky koupeny v obchodě. Zatímco Bill s Edwardem zachraňovali tuto situaci takovým způsobem, že našli starý dřež, který někdo vyhodil na smetišti a na tomto dřežu se pak spouštěli z kopce, dokud prorezavělé dno neprasklo. O polední přestávce Bill s Edwardem odcházeli ke břehu řeky Ohio, aby si snědli svůj hubený oběd. Měli společnou nádobu, ze které jedli. Posadili se na nějakém špalku a opatrně a důkladně si rozdělili své fazole, a kukuřičný chléb na dvě stejné části. Bill si vzpomínal, jak mu jednou maminka zabalila trochu

popcornu. Bill vyklouzl ze třídy o něco dříve a tajně si vzal víc než mu náleželo. Ó, jak toho teď litoval, že oklamal svého bratra!

To se událo v roce 1917, během První světové války. Ranní rituál ve škole se nikdy neměnil. Když zazvonil školní zvon, paní Templeová seřadila své žáky na dvoře před školou, seřadila je do jedné řady, používala k tomu vrbový proutek, aby udržela pořádek. Poté, když uctili vlajku, otočili se tváří ke školní budově, jeden druhému položili ruce na ramena, každý žákovi stojícímu před ním a tak vpochoďovali dovnitř. Každý žák měl v této řadě své vyznačené místo. Bill si tento školní řád stále pamatoval. První, kdo stál v řadě, byl Roland Hollaway, zrzavý, zuřivý chlapec. Roland zastřelil muže při hře v kostky a zemřel ve vězení. Za ním stál Wilmer. Ten zahynul ve rvačce s noží, s bodnou ránou ve své hrudi. A Willis Paul? Ten zahynul během epidemie, která skolila jeho tělo. Howard Higgins zemřel při výbuchu v továrně Colgate. A Ralph Fields a Willie Hinkle? Ti zde již také nebyli. A po Willisovi přišla řada na Edwarda, Billova mladšího bratra. Edward stál v řadě vždycky za Billem a své ruce měl za pochodu do školy položeny na ramenech svého bratra. (Náhle se začal tento sladkohořký stesk Billa zmocňovat a stával se víc, a víc hořkým než sladkým. v roce 1928 Edward Branham zemřel v Jeffersonville, zatímco se Bill honil za dobyt看kem v Arizoně. To bylo ještě předtím, než se stal Bill křesťanem. Přesně tak; a když Edward umíral, pootevřel svá ústa a řekl: “Vyřidte Billovi, že jednoho dne se s ním setkám v nebi.”)

“Ó, Bože,” uvažoval Bill, “ze všech jsem zůstal tím posledním, který je naživu. A kdo vlastně jsem, že ještě mohu žít? Jak velice pravdivé je tvé Slovo:

Neboť zde nemáme trvalé město, ale toužíme po tom budoucím. Židům 13:14

Ó, Pane, raději bych se vzdal zbytku svého smrtelného života, kdybych jen mohl vzít tu trošku popcornu, přiblížit se k těm dveřím a říci: “Edwarde, můj kamaráde, tady je ta hrst popcornu, o kterou jsem tě ošdil, když jsme byli ještě chlapci.” Najednou Bill hlasitě zavzlykal: “Ó, Bože, ať přijdou andělé a vezmou mou znavenou duši, a odnesou mě z tohoto místa! Tento svět již přece není dále mým domovem!”

Tento náhlý výbuch pláče přivedl Medu k Billovi. Položila mu svou ruku na jeho rameno a řekla: “Miláčku, vždyť jsi sem přišel, aby sis odpočinul, a ty pláčeš jako dítě. Nedělej to.”

“Miláčku,” odpověděl Bill, “kdybys jen věděla, co se teď promítalo v mém srdci. Vzpomínám si, jak jsem tady stál před tímto domem, když onemocněla

Sharon Rose. A poté onemocněla Hope. Mohu pochopit, proč Bůh vzal Hope,⁵ ale nikdy jsem nemohl pochopit, proč vzal Sharon Rose. Vždyť jí bylo teprve devět měsíců.”

Meda se ho snažila ukonejšit. “Neměl bys o těchto věcech teď přemýšlet Bille. Teď toho nech.”

Ale její napomenutí přišlo trochu pozdě. Bill si to již všechno připomněl...

WILLIAM BRANHAM se narodil v hrubě otesaném jednopokojovém srubu poblíž Burkenstville v Kentucky. Jeho matka Ella byla tehdy v podstatě ještě dítětem, bylo jí pouze patnáct let. Jeho otci, Charlesi, bylo osmnáct. Bill přišel na tento svět krátce před svítáním 6. dubna 1909. Několik minut po jeho narození se protřelo do srubu pootevřeným okénkem nadpřirozené světlo a na chvílku se zastavilo nad jeho postýlkou, a pak skrze střechu zmizelo. Byl to první náznak, že jeho zvláštní život byl předurčen k tomu, aby byl jiný.

V roce 1912 Charles přestěhoval svoji rodinu na zemědělskou usedlost poblíž Jeffersonville, v Indianě. v roce 1917, krátce potom, když Bill začal chodit do školy, se mu přihodilo něco ohromujícího; tento zážitek se stal jednou z jeho nejživějších vzpomínek na své dětství. Bylo to v době prohibice,⁶ a jeho otec mu přikázal, aby ve vědru nosil vodu po svahu do své palírny, která byla ukryta v kůlně za domem. Asi v polovině svahu se sedmiletý Bill posadil pod topolem, aby si odpočinul. Krátce na to zpozoroval podivný větrný vír, který se usadil ve větvích v horní části stromu. Zvláštní na tom bylo to, že vír se pohyboval v tomto jediném místě. Náhle uslyšel hlas, který jakoby přicházel z toho větrného víru. Ten hlas mu sděloval: *“Nikdy nepij ani nekuř, ani neposkvrňuj své tělo žádným způsobem. Je zde pro tebe připravena práce, až budeš starší.”* Bill odhodil kbelík s vodou, utíkal domů a křičel na svou maminku. Nikdy neměl na tento hlas zapomenout; pokaždé, když chtěl být neposlušný tomuto příkazu, přicházelo něco, co přesahovalo možnosti jeho chápání a zabránilo mu to v jeho nerozvážném činu.

I přes tyto zážitky vyrůstal Bill daleko od Boha. Ve věku 23 let, když pracoval v plynárně v New Albany, byl přiotráven plynem. Tato nehoda ho vážně poznamenala na zdraví, dostavovaly se nepřetržité bolesti hlavy a žaludku, a rozvinul se v něm hrozný astigmatismus.⁷ Jeho lékař, který stanovil jeho

5 Hope byla první Billovou manželkou. Měli spolu dvě děti, Billy Paula a Sharon Rose. Hope zemřela na tuberkulózu v roce 1937 ve věku pouhých 24 let. Sharon zemřela za několik dnů poté, na tuberkulózní zánět mozkových blan.

6 Zákon o zákazu prodeje alkoholu

7 Porucha zraku

diagnózu, byl postaven před obtížný úkol. Nakonec rozhodl, že Bill má zánět slepého střeva, které musí být odstraněno.

Krátce po operaci, když Bill ležel ve svém nemocničním pokoji, měl pocit, že z něj odchází život. Chtěl zavolat ošetřovatelku, ale byl schopen jen šeptat. Jeho tep se zpomaloval, pokoj, ve kterém ležel, se měnil. Měl dojem, jakoby vstupoval do temného a studeného lesa. Číhala na něj smrt a zpovzdálí mohl slyšet zvuk blížícího se větru. Byl tím vyděšen, myslel si, že pro něj přichází smrt. Najednou jakoby znovu stanul pod tím topolem ze svého dětství. Hleděl na větrný vír ve větvích a jakoby znovu slyšel ten hluboký hlas, který k němu mluvil, ale s tím, že tentokrát byl závěr těchto slov odlišný. Tento hlas teď říkal: *“Nikdy nepij ani nekuř, ani neposkrvrňuj jiným způsobem své tělo... volal jsem tě, a ty jsi nepřišel.”*

Bill zavolal: “Ježíši, jestli to jsi Ty, dovol mi, abych se vrátil zpět na zem a já budu kázat Tvé evangelium ze střech domů a na rozích ulic. Budu všem o Tobě vyprávět.”

Vidění okamžitě pominulo a Bill se ocitl zpět ve svém nemocničním pokoji. Pomalu se uzdravoval.

Netrvalo dlouho a stal se kazatelem Misijní Baptistické církve, ale brzy pocítil, že je veden k tomu, aby si vytvořil svoji nezávislou církev. Jednou v neděli odpoledne 11. června 1933, bylo to na konci dvoutýdenních probuzeneckých shromáždění, křtil lidi, kteří se skrze něj obrátili, v řece Ohio. Více než tisíc lidí sedělo a dívalo se na břehu. Poté, když Bill pokřtil 16. osobu ve jménu Pána Ježíše Krista, náhle z nebe sestoupila ohnivá koule, zůstala stát přesně nad ním a promluvil z ní hlas: *“Jako Jan Křtitel byl předchůdcem prvního příchodu Ježíše Krista, tak ty budeš předchůdcem Jeho druhého příchodu.”*

V té době ještě Bill neporozuměl významu těchto slov. Vzal to pouze jako jeden z dalších incidentů v řetězu překvapivých událostí, které jej provázely po celý jeho život; pouze s tou výjimkou, že teď byl křesťanem a zážitků tohoto druhu přibývalo. Jednou dokonce spatřil ve vidění Pána Ježíše Krista, jak se vznáší ve vzduchu několik metrů nad zemí. Celý zmatený touto událostí, chtěl se poradit u jiných kazatelů, kteří bydleli v této oblasti. Oni ho však varovali, aby těchto věcí zanechal a říkali mu, že je to ďábel, který si zahrává s jeho myslí. To Billa vyděsilo a po celá léta se vyhýbal tomuto neobvyklému Božímu povolání ve svém životě. Ale pak v květnu roku 1946 Billovo zmatení dosáhlo vrcholu. Odloučen na samotě ve své jeskyni sliboval, že neopustí to místo v této divočině, dokud se s ním Bůh nesetká a neobjasní mu význam těchto podivných událostí v jeho životě.

Mnoho hodin úzkostlivě vyléval své srdce ve vroucné modlitbě. A pak nastalo ticho. Ačkoliv již bylo po půlnoci, na spánek neměl ani pomyslení. Bill seděl úplně po tmě, modlil se, přemýšlel a naslouchal. Náhle uviděl světlo, které se zvětšovalo, až dokud zcela nenaplnilo tuto úzkou jeskyni. A pak uslyšel kroky. z tohoto světla vystoupil bosý muž, oděn do bílého roucha. Ten muž byl vysoký asi dva metry a musel vážit přinejmenším sto kilogramů. Jeho tmavé vlasy splývaly po jeho ramenech a zvýrazňovaly jeho obličej bez vousu, a jeho pronikavý zrak s přísným výrazem ve tváři.

Billa se zmocnila hrůza a sevřel své pěsti. Potom k němu tento muž promluvil: *“Neboj se,”* v tu chvíli Billova hrůza pominula. Byl to ten stejný hluboký rezonantní hlas, který Bill slyšel k sobě promlouvat z topolu, když byl ještě chlapcem. Ten muž pokračoval se slovy: *“Byl jsem poslán z přítomnosti Všemohoucího Boha, abych ti sdělil, že tvé zvláštní narození a nepochopený život ti byl dán proto, aby ti ukázal, že máš nést dar Božího uzdravení k lidem na světě. Budeš-li upřímný ve své modlitbě a přiměješ-li lidi, aby ti uvěřili, nic neobstojí před tvou modlitbou, dokonce ani rakovina. Půjdeš na mnohá místa na této zemi a budeš se modlit za krále, vládcy a panovníky. Budeš kázat k zástupům lidí kolem světa a tisíce lidí bude přicházet k tobě, abys jim poradil. Máš jim vyřídít, že jejich myšlenky jsou v nebi hlasitější než jejich slova.”*

Bill oponoval tím, že je příliš chudý a nevzdělaný, aby mohl něco takového dělat a argumentoval tím, že by mu stejně nikdo neuvěřil. Anděl ale řekl: *“Jako Mojžíšovi byla dána dvě znamení jako důkaz, že byl poslán od Boha,⁸ tak i tobě budou dána dvě znamení. Zaprvé: když uchopíš něčí ruku do své levé ruky, budeš schopen rozpoznat přítomnost nemocí způsobené zárodkem pomocí vibrací, které se projeví ve tvé levé ruce. Pak se musíš za dotyčnou osobu modlit. Jestliže se tvá ruka vrátí do normálu, můžeš tuto osobu prohlásit za uzdravenou; pokud ne, pak požádáš jenom o požehnání a propustíš ji. Pod tímto pomazáním od Boha se nikdy nesnaž použít své vlastní myšlenky; bude ti dáno, to co bys měl říct. Zůstaneš-li pokorným a upřímným, stane se, že budeš schopen rozpoznat skrze vidění dokonce i tajemství jejich srdcí. Pak ti budou muset lidé uvěřit. To započne kázání Evangelia v moci a přivedí druhý Kristův příchod.”*

Bill po svém návratu do Jeffersonville oznámil svému shromáždění o andělské návštěvě. Jeden z jeho členů pak vyprávěl tento příběh v zaměstnání. To vyprávění zaujalo jistého Williama Morgana, jehož manželka umírala na rakovinu. Jelikož lékaři se jeho manželky už vzdali, pan Morgan si řekl, že o nic nepříjde, jestliže ji přivede k Williamovi Branhamovi, aby se za ni pomodlil.

William Morgan přinesl svoji manželku do modlitebny na nosítkách, ona již byla v bezvědomí. Když Bill vzal její pravou ruku do své levé, pocítil neobvyklé vzrušení. Jeho zápěstí a dolní část předloktí se začalo prudce chvět, jako kdyby se dotkl elektrického vedení o středním napětí. Vibrace byly cítit až v jeho rameni a pronikaly až k jeho srdci. z ničeho nic se mu zastavily hodinky. Kůže na horní části jeho ruky zčervenala a ukázal se jistý vzorec sestávající se z bílých bouliček. Když poprosil Ježíše Krista, aby uzdravil tuto umírající ženu, tyto vibrace náhle ustaly. Billova ruka byla v tu chvíli normální. Právě tehdy si uvědomil, že tyto vibrace pocházely z rakovinového života démona, který se ničivě projevoval v těle této ženy. Teď ji tento démon opustil. Bez stopy pochybnosti ve svém srdci Bill oznámil: "Pane, neboj se; neboť tak praví Pán: 'Tvá manželka zůstane naživu!'"

Margie Morganová se v tu chvíli vzpamatovala a během několika dnů ji lékaři s překvapením propustili z nemocnice domů. Když odtamtud odcházela, byla již úplně zdravá.

Zprávy o této události se začaly rychle šířit v náboženských kruzích a nabádaly kazatele dokonce z tak vzdálených míst jako byly St. Louis v Missouri nebo Shreveport v Louisiáně, aby napsali Billovi a požádali jej, aby přijel, a konal probuzenecká shromáždění v jejich oblastech. Bill přerušil svůj pracovní poměr v Komunálních službách Indiany, opustil rovněž i svůj post pastora v Branhamově modlitebně v Jeffersonville, aby se mohl na plný úvazek věnovat práci evangelisty.

Zahájil rozsáhlou cestovní činnost; s uzdravující vírou konal kampaně napříč Spojenými státy a Kanadou. Znamení v jeho ruce a zázraky, které je provázely, přitahovaly stále nekonečné zástupy lidí. Kdykoliv Bill uchopil do své levice pravou ruku nějaké osoby, pokud nemoc této osoby byla způsobena zárodkem nebo byla virového původu, jeho levá ruka zčervenala a otekla, a on mohl určit každé onemocnění způsobené tímto zárodkem nebo virem, na základě bílých bouliček, které se ukázaly na horní části jeho oteklé levé ruky. Lidé mu dokonce ani nemuseli říkat, co je trápí; on jim to řekl sám a pokaždé to bylo správné. A když se za dotyčného pacienta pomodlil a jestliže otok z Billovy ruky zmizel, věděl, že démon byl vypuzen, a dotyčná osoba byla uzdravena.

Během každého shromáždění se tisíce lidí shromažďovaly, aby byli svědky tohoto dramatického Božího znamení a stovky z nich úpěnlivě prosily o modlitbu. s vědomím této velké lidské potřeby se Bill každý večer a každý měsíc, pouze s několika malými přestávkami, nelítostně nutil k modlitbě za řady nemocných lidí, po tři, čtyři, pět a někdy i šest hodin za sebou. Po dvou letech této vyčerpávající práce se nervově zhroutil a byl přinucen na dobu šesti měsíců

opustit tuto službu. Když byl znovu schopen zahájit službu pro Pána, byl už zralejším a opatrnějším člověkem.

V roce 1949 se dostavilo druhé znamení v jeho službě právě tak, jak mu bylo řečeno andělem Páně. Bill konal modlitební bohoslužbu v Regině v Saskatchewan. v modlitební řadě přišla dopředu žena ve středním věku. Ještě předtím než Bill mohl uchopit její ruku a stanovit diagnózu, spatřil ji ve vidění jako mladou dívku; uviděl, v čem vězí její problém a také proč přišla požádat o modlitbu. Pak rovněž uviděl její budoucnost - budoucnost zakládající se na tom, že bude zdravá. Počínaje od tohoto večera, toto druhé znamení, totiž rozpoznání na základě vidění, se dostávalo do popředí víc a víc, než to první znamení, v každém shromáždění.

To neznamenal, že znamení v jeho ruce ho opustilo; nikoliv. Mohl je používat pokaždé, když to považoval za vhodné. Bill nikdy nezapomněl na jistou příhodu, která se stala v roce 1949, kdy měl shromáždění v Kalifornii. Spolu s Medou byli v hotelovém pokoji, zatímco jejich přítel, Paul Malicki je přišel poprosit o malou laskavost. “Bratře Branhame, moje manželka je krátce po porodu a je velice nemocná. Její lékař nemůže zjistit, co ji trápí. Mohl bych ji přivést k tobě, aby ses se na ni podíval?”

“Jistě, bratře Malicki,” odpověděl Bill, “ale přijď ještě dnes, protože zítra odjíždím do Cataliny.”

Paul Malicki nečekal a přijel se svou ženou ihned.

Již při pohledu uviděl, že je opravdu nemocná. Řekl: “Sestro Malická, podej mi svoji ruku. Uvidíme, co nám o tom řekne Pán.” Jakmile se její pravá ruka dotkla jeho levé ruky, Bill řekl: “Ó, to je embolie.”

“To je zajímavé,” řekla, “necítím žádné příznaky, že bych měla krevní sraženinu v noze.”

“Počkej, podívej se. To je opravdu embolie. Ten dar se nikdy nemýlí.”

Paní Malická se podívala na horní část Billovy oteklé ruky, na které se ukázaly bílé skvrny a světlé body. “Bratře Branhame, pozorovat takovou věc, to je úžasné. Funguje to s každým člověkem, kterého se dotkneš?”

“Ne,” odpověděl Bill, “to se projeví pouze tam, kde dotyčná osoba není v pořádku. Dívej se, co se stane, když chytím za ruku svoji ženu. Ona je úplně v pořádku.”

Billova ruka se stala normální, jakmile pustil ruku paní Malické. Meda natáhla ruku a dala ji do manželovy levé ruky. Bill žasnul překvapením: “Medo, ty máš ženskou nemoc. Ty máš cistu na levém vaječníku.”

“Já ale nic necítím,” odpověděla Meda.

“Ale ona tam opravdu je.”

O dva dny později byla paní Malická u svého lékaře, ten ji vyšetřil a zjistil, že v její levé noze se opravdu nacházela krevní sraženina.

Od této doby byl Bill znepokojen cistou na vaječníku své manželky. A právě teď se mu naskytla příležitost, aby si to ověřil. 19. března 1951 odvezl Medu do nemocnice, aby tam porodila jejich druhé dítě, Sáru. Stejně tak, jako v případě prvního dítěte, i to druhé muselo přijít na svět císařským řezem. Zatímco byla připravována k operaci, Bill se obrátil k doktorovi Dillmanovi s tím, že když bude otevřena - “Prověř, prosím levý vaječník a odstraň cistu, pokud ji tam uvidíš” - řekl.

Později mu doktor Dillman sdělil: “Neviděl jsem na jejím vaječníku nic špatného.”

A tak Bill s nadějí, uchopil ruku své manželky do své levice. s lítostí znovu spatřil, jak jeho ruka otekla a zrudla; věděl, že ta cista je stále tam.

Mrak zahalil louku svým stínem. Začal foukat vítr a pocítili chlad. Třesoucí se Meda navrhla, aby se vrátili domů. Bill se upřeně zahleděl do tváře své manželky, na které vždy tolik obdivoval její jemné líce a upřímné oči. Bylo jí pouze 32 let, ale teď už byly její tmavé vlasy prošedivělé. Bill tyto šediny připisoval její snaze chránit ho před veřejností, když byl doma. Ó, jak hluboce ji miloval. Jak hrozné bylo pomyšlení na to, že by o ni měl přijít tak, jako přišel o svou první manželku Hope. Ujišťoval se, že Pán nedovolí, aby se mu něco takového přihodilo. Nebo snad ano?

Bill vzal na ruce malou Rebeku s kyticí lučních květů a odnesl ji zpět do auta.

SLUŽBA WILLIAMA BRANHAMA

vyžadovala, aby se po celé týdny nacházel někde na cestách, když se pak vracel z misijního pole, doma se událo vždycky mnoho nových věcí. Meda byla velice podnícena, když se dozvěděla, že bylo konečně dohodnuto datum Billovy nadcházející kampaně v Jižní Africe. Měl odletět z New Yorku 1. října roku 1951.

KAPITOLA 55

NEUVĚŘITELNÝ HALLŮV PŘÍPAD

1951

Když však Bill o této cestě přemýšlel, míval smíšené pocity. s jistou částí svých pochybností se podělil s Medou. Měla to být teprve jeho druhá cesta do zahraničí mimo hranice Severní Ameriky. Na jaře roku 1950, jeho obrovské uzdravovací kampaně ve Skandinávských zemích přitáhly veliké zástupy lidí a byly provázeny ohromujícími zázraky, včetně vzkříšení finského chlapce, který byl již asi půl hodiny mrtev a pak byl navrácen mocí Ježíše Krista zpět k životu. Bill očekával obdobné výsledky i v Jižní Africe, protože Bůh mu výslovně sdělil, aby tam jel.

V lednu roku 1950 Bill konal kampaň v Houstonu v Texasu, kde obdržel dopis od Florence Shirlaw Nightingaleové, která jej úpěnlivě prosila, aby přijel do Durbanu v Jižní Africe a pomodlil se za ni. Rakovina žaludku způsobila pozvolné umírání hladem. K dopisu slečna Shirlaw přiložila i letenku s fotografií, na které byla žena, připomínající spíše egyptskou mumii. Billovi bylo velice líto, že k ní nemůže odletět. Bylo to zcela nemožné, zejména kvůli blížící se kampani ve Skandinávii. Její fotografie ho naplnila takovou lítostí, že se modlil slovy: “Bože, jestliže si přeješ, abych odjel do Jižní Afriky, prosím, uzdrav tuto ženu.” K Billovému překvapení Florence Shirlaw přiletěla a přistála v Anglii soukromým letadlem, aby se tam s ním mohla setkat. A tam jednoho mlhavého dubnového rána roku 1950 ji Bůh zázračným způsobem uzdravil. Na základě toho Bill věděl, že si Bůh přeje, aby přijel do Durbanu v Jižní Africe a očekával, že Bůh bude v této zemi dělat mocné skutky.

Ale v té stejné době se ho však zmocňovaly určité obavy. Minulý rok na podzim, když byl v Shreveportu v Louisiáně, na něj připadl Duch Svatý a prorokoval, že v Jižní Africe na něj satan nalíčil past. Bill byl zvědav, o jakou léčku by mohlo jít. Ve své představivosti se mu vybavovaly myšlenky o kouzelnících, kteří budou vyzývat moc Ježíše Krista. Ale to mu nedávalo o této léčce tak docela jasný obraz. Mohla existovat ještě jiná léčka, která na něj byla v Africe nalíčena, ale tu si nedokázal představit. Každopádně nebyl schopen se těchto myšlenek úplně zbavit.

Kromě dobrých zpráv mu Meda sdělila i jednu špatnou zprávu, která se týkala Billova přítele Williama Halla, který umíral.

“Snad ne bratr Hall,” řekl s překvapením Bill. William Hall byl jeho první obrácenou osobou v probuzenecké kampani, kterou konal v Milltownu v Indianě před jedenácti lety. Později se tento muž stal pastorem Milltownské baptistické církve.

“Ano,” odpověděla Meda. “Má rakovinu jater. Doktor Dillman řekl, že už zde dlouho nepobude. Přivezli ho do New Albany a teď leží v domě své sestry. A volal tě.”

“Dobrá, pojďme ho tedy navštívit.”

Když přišli do domu jeho sestry, Bill pohleděl na svého přítele a polekal se, když ho uviděl vyhublého, a smrtelně bledého. Kůže tohoto muže měla oranžovou barvu jako dýně. Bill se zeptal: “Co se stalo, bratře Halle?”

William Hall mu jen s velikou námahou odpověděl. “Bratře Branhame, lékaři už udělali všechno, co jen mohli. Domnívám se, že jsem na konci své cesty, jedině, že by Bůh udělal nějaký zázrak.”

Bill se tedy za svého starého přítele pomodlil. Když spolu s Medou odcházeli, paní Hallová je vyprovodila až před dům. Zeptala se: “Bratře Branhame, není zde ještě něco, co bys mohl udělat?”

“Je mi líto, sestro Hallová, to jediné, co mi zůstalo, je, abych se za něj modlil.”

Ona se podívala do prázdna a zamumlala: “Snad se najde ještě nějaký jiný lékař...”

“Lékaři a kazatelé se těší stejné vážnosti,” řekl Bill. “Musíš jim důvěřovat, jinak ti nepomůžou. Samozřejmě, znám jednoho doktora, je to můj dobrý přítel, doktor Sam Adair. A domnívám se, že on je tím nejzodpovědnějším až tam, kam sahá lékařská věda.”

Paní Hallová se upřeně podívala na Billa. “Ráda bych věděla, zda by ten tvůj přítel, dr. Adair, nevyšetřil ještě jednou mého manžela.”

Bill odpověděl: “Poprosím ho.”

Když mu Bill zavolal, dr. Adair řekl: “Billy, já jednoduše zajdu do nemocnice a přečtu si jeho výsledky z laboratoře. Ty mi řeknou vše, co budu potřebovat.” Později ráno dr. Adair zavolal: “Přečetl jsem si laboratorní vyšetření, tento muž trpí rakovinou jater. Tento druh rakoviny se nedá operovat a je nevléčitelný. Je mi líto, ale on zemře.”

“A není zde nějaký odborný lékař, ke kterému bys jej mohl poslat?” Ptal se Bill.

“Nu co, mohli bychom jej poslat k dr. Ablesovi do Louisville. On je jedním z nejlepších odborníků v této zemi na rakovinu.”

Paní Hallová se chopila i tohoto stébla slámy a najala si sanitku, která zavezla jejího manžela na druhou stranu řeky Ohia na kliniku dr. Ablese.

ONOHO VEČERA jeden z dlouholetých přátel, pastor Johnson z Metodistické církve na Main Street v New Albany, telefonoval Billovi a prosil ho o jistou laskavost. “Bratře Branhame, mohl bys pro mě udělat jedno nebo dvě shromáždění? Byl bych velice rád, kdybys to pro mě udělal.”

“Mohu, ale já bych se nechtěl modlit za nemocné, bratře Johnstone. Když jsem doma, rád bych si odpočinul a vyhnul se této věci, protože když dochází k rozpoznávání, oslabuje mě to.”

“Přijď tedy a budeš jen kázat. Stačí mi jeden večer. A slibuji ti, že tě nebudu prosit o modlitbu za nemocné.”

“Dobře, bratře Johnstone. A který večer by to mělo být?”

“Perfektní by to bylo ve středu.”

Jelikož kazatel Johnson těmto shromážděním udělal reklamu ve středečním ranním rozhlasovém vysílání, toho večera se na 500 lidí natlačilo do svatostánku Metodistické církve při Main Street a asi stejný počet stál před budovou, a chtěl se dostat dovnitř. Jelikož okna modlitebny byla umístěna vysoko nad zemí, lidé nemohli nahlížet dovnitř a proto dal diakon do oken reproduktory, aby mohli alespoň kázání poslouchat. Mezitím se Bill dostavil na místo, ale zástup na chodníku byl tak velký, že se nemohl dostat ani ke dveřím. Diakon jej proto nasměroval na opačnou stranu budovy do aleje, kde ho jiný muž dostal dovnitř otevřeným oknem; chytil Billa za zápěstí a vytáhl ho nahoru.

Když Bill tohoto večera kázal, mimo jiné řekl: “Nepůjdete do pekla kvůli tomu, že jste pili. Nepůjdete do pekla, že jste kouřili nebo žvýkali tabák. Nepůjdete do pekla, že jste lhali, podváděli nebo kradli. Nepůjdete do pekla, že jste cizoložili.”

Najednou nějaká metodistická maminka vyskočila a přerušila ho. “Kazateli Branhame, já tohle odmítám, to jsou přece všechno hříchy. Jestli člověk nejde kvůli těmto věcem do pekla, tak za co pak?”

“Člověk jde do pekla za to, že nevěří Božímu Slovu. Jediný hřích, který Bůh odsoudí, je hřích nevíry. Všechny tyto ostatní věci jsou pouhými atributy hříchu. Vy je děláte, protože nevěříte. Je to zvláštní, že můžete sedávat

v kostele celý svůj život a stále neuvěřit Božímu Slovu! Bible říká, že kdo uvěří v Ježíše Krista a dá se pokřtít, bude spasen; ale kdo neuvěří, je již odsouzen!⁹ Ježíš řekl:

“Kdo slyší má slova a věří tomu, který mě poslal, má věčný život, a nepřijde na soud. Jan 5:24

Ó, kdybyste doopravdy věřili Ježíši Kristu, že je Synem Božím, pak byste nežili tím stejným hříšným životem, kterým jste žili předtím, než jste se s Ním setkali.

Po shromáždění kazatel Johnson řekl: “Bratře Branhame, vím, že jsem ti slíbil, že tě nebudu prosit o modlitbu za žádnou nemocnou osobu, ale máme zde jistou učitelku nedělní školy, která je ve velké nouzi. Jmenuje se paní Shaneová. Je to roztomilá osoba, jedna z těch nejvěrnějších členů; ale je neurotičkou. v posledních deseti letech navštěvuje nějakého psychiatra v Louisville, ale bezvýsledně. Mnozí z uzdravovatelů vírou se za ni modlili, ale jí to nic nepomohlo. Ona je v hrozném stavu. Její nervy, to je prostě politováníhodná záležitost. Mohl bys na ni jen vložit ruce a poprosit Boha, aby ji požehnal?”

“Dobře. A kde je?”

“Řekl jsem jí, aby počkala dole v suterénu pod schodištěm.”

Podle toho jakým způsobem popsal kazatel Johnson tuto ženu, vzbudil v Billovi představu, že se setká s ženou, která bude krocena a držena na uzdě. Místo toho se setkal s milou paní po třicítce, která na první pohled vypadala, že je zcela v pořádku.

“Dobrý den, bratře Branhame,” řekla.

“Dobrý den, madam. Ty jsi tou pacientkou, za kterou bych se měl pomodlit?”

“Ano, jmenuji se Shaneová.”

“Nevypadáte na to, že by jste byla nemocná.”

“Já ve skutečnosti nejsem nemocná. A nevím, co se vlastně se mnou děje. Nemohu se prostě udržet pohromadě. Někdy mám pocit, že z toho zešílím.

Teď začal Bill pozorovat nepatrné známky neurózy v chování této ženy; nervózní pohyby prstů, cukání v koutku úst. Bill řekl: “Nemyslím si, že jsi pomatená, sestro. Ale dovol, abychom tento problém přinesli k Pánu Ježíši.” Vložil na ni ruce a pomodlil se za ni, ale na konci modlitby neměl jistotu, že byla uzdravena.

O dva dny později byli Bill s Medou na nákupech v New Albany a tu se najednou na ulici setkali s paní Shaneovou. “Je ti trošku lépe, sestro?” Zeptal se Bill.

“Ne, cítím se ještě hůře,” povzdechla si. Nervózně pohybovala hlavou a neklid v jejích očích způsoboval, že její zrak při pohledu na ulici přeskakoval z jednoho objektu na druhý. Působila dojemem, že má smrtelný strach, jako kdyby se bála, že může být každou chvíli oloupena. “Bratře Branhame, já nemohu ani odjet z New Albany, protože kdybych to udělala, vím, že by se mi něco stalo. Myslím si, že jsem opravdu ztratila rozum.”

“Já si to nemyslím, sestro. Jsi křesťankou a žiješ nad hladinou hříchu?”

“Ano, jsem posvěcenou metodistkou a jsem znovuzrozená. Vyučuji mladé sestry každou neděli odpoledne v Nedělní škole.”

“Dobrá, pomodlíme se tedy ještě jednou.” Bill sklonil svoji hlavu a modlil se: “Bože, prosím Tě, smiluj se nad touto ubohou paní, prosím o to ve jménu Ježíše Krista. Amen.” Když se loučili, Bill měl pocit, že tato věc ještě stále není u konce.

Následujícího dne pak nějací známí přivezli paní Shaneovou do Billova domu. Ona se jim však stavěla na odpor a křičela: “Vezměte mě domů! Nemůžu odjet z New Albany, jinak zemřu!” Když se k ní Bill pokusil promluvit, ona pomateně pletla, že nesmí odjet z New Albany, jinak, že se může otevřít země a pohltnout ji. Bill se znovu modlil a ona se utišila; ale Bill se nenechal oklamat tím, že byla uzdravena. Něco opravdu hluboce ukrytého sužovalo tuto ženu.

Paní Shaneová si toho byla rovněž vědomá. “Bratře Branhame, já věřím, že když se za mě pomodlíš, až na tobě bude pomazání, teprve pak budu uzdravena.” A pak řekla svým přátelům: “Příště, až bratr Branham bude pořádat nějakou uzdravovací kampaň poblíž New Albany, říkám vám o tom už teď, že bych tam chtěla být přítomná, i kdyby jste mě museli přivést na uzdě, i kdyby jste mě tam museli přitáhnout, i kdybych dupala nohama a křičela.”

ODPOLEDNE telefonoval Billovi dr. Sam Adair. “Billy, dr. Able mi předložil svůj názor týkající se tvého přítele. Bylo by nejlépe, kdybys to jeho manželce vyřídil ty. Pan Hall zemře nejspíše do čtyř dnů.”

“Nemůžete pro něj už nic víc udělat?”

“Billy, to je rakovina jater! Játra nejde z člověka odstranit, aniž by nezemřel. On prostě umírá. A domnívám se, že jakožto kazatel by měl být na tuto věc připraven.”

“Ó, jeho duše je s Bohem v pořádku; ale tak bych ho nerad viděl odcházet. Je mu teprve 55 let. Pán má pro něj ještě spoustu práce. Nechápu, proč ho Bůh chce vzít.”

“Ano, to není jednoduché pochopit. Někdy se s tím prostě musíme smířit.”

Bill s Medou odjeli k paní Hallové. Její poslední naděje se rozbila o skálu reality, byla stísněna zármutkem. Bill se jí snažil utěšit: “Sestro Hallová, pamatuj, že je křesťanem. On je hotov odejít. Apoštol Pavel řekl o křesťanech: ‘Jestliže tento pozemský stánek bude zbořen, máme jiný, který na nás očekává’¹⁰. A bratr Hall na tom bude daleko lépe, když odejde. Samozřejmě ve tvém věku a v bezdětném manželství zůstaneš sama. Ale zapamatuj si, Bůh ví, co je nejlepší a dělá, co je nejlepší.”

“Ale já nevím, co si bez něj počnu,” lamentovala.

“Pojďme tedy a pomodlíme se ještě jednou,” navrhnul Bill.

William Hall byl po celý týden v neustálém pohybu mezi vědomím a bezvědomím. Zrovna teď upadl do bezvědomí. Jeho růžová kůže byla jako z vosku. Bill s Medou a paní Hallovou se znovu modlili, a prosili Boha, aby se smiloval, a ušetřil jeho život.

Předtím, než Bill odešel, paní Hallová ho úpěnlivě prosila: “Bratře Branhame, neřekl ti Bůh ohledně toho něco ve vidění?”

“Je mi líto sestro Hallová, ale neřekl ani slovo. Modlil jsem se z hloubi svého srdce. Snad si Bůh opravdu přeje, aby bratr Hall zemřel.”

“Myslíš, že opravdu zemře?”

“Ano, věřím, že ano, protože o tom svědčí všechny příznaky. Musí to být vůle Páně, ač to nemohu potvrdit s jistotou.”

Bill s Medou odjeli domů. Jako obvykle před jeho domem parkovala dlouhá řada aut. Na tucet cizích lidí čekalo, aby se s ním mohli vidět. Bill se modlil za každého jednoho z nich. Poslední osoba odjela krátce po půlnoci. Bill opřel svoji pušku, kterou používal k honu veverek, o dveře ložnice. Posadil se na kraj své postele a nastavil budík na čtvrtou hodinu ráno. Jelikož doma

nenacházel svůj odpočinek, chtěl odjet brzy ráno do lesa a několik hodin lovit veverky, a pak si trochu zdřímnout někde pod stromem. Aspoň tam v lesích jej nikdo nebude vyrušovat ze spánku.

Ve čtyři hodiny jej probudil budík. Bill nejistě vylezl z postele a tápal po svém oblečení. Dotknul se okenní žaluzie, povytáhl ji jen natolik, aby se mohl podívat ven. Někdy lidé přijížděli i uprostřed noci a přespávali ve svých autech; čekali pak do rána, až se on bude moci za ně pomodlit. Dnes bylo na příjezdové cestě prázdno a to znamenalo, že by měl bez otálení vyrazit na lov.

Vzal svoji pušku ráže 22, rozsvítil světlo v síni a šoural se do koupelny, přitom si protíral ospalé oči. Když byl asi v polovině síně, uviděl nevýrazné zelené jablíčko, které jakby viselo na stěně. Bill si pomyslel: “Proč manželka pověsila takové škaredé, červivé jablko na stěnu?” Přistoupil blíž, aby se lépe podíval. Najednou si uvědomil svůj omyl. To jablko nebylo připevněno ke stěně; vznášelo se ve vzduchu!

Poklekl na jedno koleno, odložil svoji pušku, sundal si klobouk z hlavy a řekl: “Co si můj Nebeský Otec přeje oznámit svému služebníkoví?”

Pak se jiné zelené jablko, celé pokryté strupy, ukázalo vedle toho prvního... a pak další, a další, dokud se pět nepěkně vyhlížejících strupovitých jablek nevznášelo jako hrozen. Zatímco to Bill všechno pozoroval plný úžasu, najednou veliké bezúhonné žluté jablko udeřilo shora do toho hroznu. Bill uslyšel křupavý zvuk, byl to zvuk, jako když se člověk zakousne do křehkého ovoce. Takovým způsobem bylo těch pět zelených jablíček pohlceno tím žlutým jablkem.

Vidění pominulo, ale to nadpřirozené světlo přece jen zůstávalo dál, vířilo pod stropem a vydávalo zvuk, jakoby větrného víru. To světlo už nebylo viděním. Bill znovu řekl: “Co si přeje můj Pán oznámit svému služebníkoví?”

*“Vstaň, prikazoval anděl,” jdi a řekni Williamu Hallovi.
“Tak praví Pán, ‘nezemřeš.’”*

A v tu chvíli světlo zmizelo.

Všechny myšlenky na lov veverek byly ty tam. Běžel rychle do ložnice, probudil svou manželku a řekl jí o této dobré novině. Zeptala se: “Ó, mohu jet s tebou?”

A tak společně odjeli do domu, kde ležel na smrtelné posteli William Hall. Sluníčko už vykukovalo nad vrcholky stromů, když přijeli na místo. Maggie

Hallová seděla na posteli vedle svého manžela; znavená a apatická, hladila ruce svého manžela.

“Jak mu je?” Zeptal se Bill.

“Ještě žije, bratře Branhame, ale asi brzy zemře. Co se stalo, že vypadáš tak rozjařeně a tváříš se tak vesele?”

“Sestro Hallová, mám ‘Tak praví Pán’ ohledně tvého manžela.” Zalapala po dechu: “A dobrou zprávu?”

“Ano, sestro Hallová.” Pak se Bill obrátil k němu: “Bratře Halle, slyšíš mě?”

Jeho víčka se pohnula a slabým hlasem promluvil: “Copak jsem ještě naživu?”

“Ano, teď ještě neodejdeš. Mám pro tebe slovo od Pána. Asi před dvěma hodinami jsem spatřil vidění. Bratře Halle, jak dlouho jsi byl nemocen?”

Byl příliš slab, aby si na to vzpomněl. William Hall si začal protírat své oči a obrátil svůj zrak ke své manželce a zasípal: “Maggi, řekni mu to.”

“Teď je tomu asi pět měsíců.”

Bill přikývnul hlavou. “Myslel jsem si to. Brzy ráno jsem měl vidění, velkého žlutého jablka, které polklo pět malých zelených červivých jablíček. Ta zelená jablíčka znázorňují měsíce, kdy byl bratr Hall nemocen. A od teďka se mu bude vracet zdraví. Je to ‘tak praví Pán’!”

Když se Bill vrátil domů, zatelefonoval svému příteli Samu Adairovi: “Doktore, vzpomínáš si na toho muže, který měl zemřít do čtyř dnů. Pán mi právě řekl, že bude žít.”

Sam Adair jej přerušil. “To není možné. Jak by mohl žít s rakovinou jater?”

“Já nevím, ale bude žít, protože to řekl Pán.”

“Billy, nerad pochybuji o tvých slovech; viděl jsem příliš mnoho úžasných věcí, které tě provázejí, než abych mohl zpochybňovat to, co mi říkáš. Ale ten starý lékař se na to bude chtít podívat předtím, než tomu uvěří.”

“Dobrá, neumřeš stářím, dokud to neuvidíš, protože se to opravdu stane.”

V SOBOTU VEČER 21. června 1951 v posluchárně Toledo v Ohio bylo horko jako v peci. William Branham, který stál na pódiu, se potil v jasném světle osvětlovacích těles. Právě skončil své kázání a teď Howard Branham připravoval lidi do modlitební řady. První, kdo přišel dopředu, byl muž. Magnetofony se otáčely, aby na věky zachytily toto shromáždění.

KAPITOLA 56

ŽIVOT V OŠUMĚLÉ KAVÁRNĚ

1951

“Řeč mě vnitřně vzrušuje,” vyznal Bill. “Domnívám se, že to jsou nervy. Teď se musím utiřit a ponížít se, abych mohl být pomazán andělem Páně. Myslím, že se neznáme.”

“Ano.”

Jakmile tento muž promluvil, Bill pozoroval jak se tento muž zmenšil do velikosti pěsti někde ve vzduchu. A pak vidění zjevovalo jeho problémy. Bill řekl: “Vypadá to, jako bys měl bolesti hlavy způsobené zánětem nosních dutin. Vidím tě sedět a držet si hlavu. Míváš také období slabostí, které se tě zmocňují. Aj, ty jsi přece kazatelem Evangelia. A taky máš srdeční potíže. Je to tak?”

“To je pravda.”

Bill se modlil: “Náš Nebeský Otče, prosím o milost pro mého drahého bratra. Prosím, aby Duch Svatý, který je nyní zde přítomen, aby jej požehnal a uzdravil ve jménu Ježíše Krista. Amen. Bůh ti požehnej, bratře. Teď můžeš odejít. Určitě se uzdravíš.”

Další v řadě byla starší hubená žena, která vypadala velice křehce. Billy řekl: “Ty jsi prodělala operaci. Kolem operačního stolu stálo několik lidí. Vidím ošetřovatelku, blondýnku, jak odchází na jednu stranu. Vidím chirurga, který se obrací, je to vysoký štíhlý muž s bílou rouškou na obličejí. On z tvého těla odstranil několik žeber. Od té doby se cítíš slabá a nervózní, je to tak, sestro? Byla jsi rovněž v sanatoriu, ale nic ti to nepomohlo.”

Pak toto vidění pominulo a Bill mírně zavrtěl hlavou, aby se přeorientoval. “Je to pravda?” Zeptal se.

“Každé jedno slovo,” odpověděla.

Bill na ni vložil ruce a řekl: “Satane, jako věřící v Ježíše Krista, kterého zastupuji v Jeho zastupitelském utrpení Golgoty, zapřísahám tě skrze Ježíše Krista, abys tuto ženu opustil.” Bill řekl této ženě, aby se vrátila domů a jedla to,

na co ji přijde chuť a po každých několika dnech se zvažila a pak mu o tom napsala.

Na další pacientce Bill zademonstroval, že znamení na jeho ruce stále funguje a ukázalo rakovinový nádor jícnu této ženy. Ona byla rovněž uzdravena v Kristově jménu.

Pak přišla řada na jistou dívku. Bill se zeptal: “Odkud jsi?”

“Z Ontaria.”

“Ontario, Kanada. Narodili jsme se tedy daleko od sebe a je mezi námi velký věkový rozdíl. Pokud je něco na světě, co bych mohl o tobě vědět, muselo by to určitě pocházet z nadpřirozeného pramene. Je to tak?”

“Ano.”

Dostavilo se vidění. “Vidím, že máš astma. Byla jsi kvůli tomu na vyšetření v nemocnici; vidím kolem tebe lékaře. Ale vidím ještě něco jiného. Ty jsi měla autonehodu.” Když to vidění pominulo, opustily jeho paměť rovněž tyto probíhající scény. Ale ze zkušenosti věděl, že cokoliv řekl pod tímto Pomazáním, bylo správné. s důvěrou tedy řekl: “Sestro, věříš mi, že jsem Božím prorokem, který ti řekl pravdu? Ano? Dobře. Vložím na tebe své ruce. Když Ježíš zemřel na Golgotě, uzdravil tě. Určitě si teď uvědomuješ, že se nacházíš v přítomnosti nadpřirozené bytosti, o které věříš, že je to Jeho přítomnost. Je to tak? Žehnám ti sestro ve jménu Pána Ježíše Krista, On od tebe odejme toto astma. Vrať se zpět do Ontaria a buď zdravou ženou a svědč o Boží milosti, kterou ti On prokázal po všechny dny tvého života.”

Pak se Bill otočil k publiku a zeptal se: “Milujete Ježíše?”

Obecenstvo se zachvělo hlasitým ‘amen’.

“Kdyby tady dnes večer stál Ježíš a byl oblečen do mého obleku, nemohl by pro vás udělat nic víc, než udělat právě teď. Ježíš řekl:

*“Syn nemůže učinit nic, jedině to, co uvidí, že Otec činí...
Jan 5:19*

On pozoroval tyto věci skrze vidění od Otce. Ježíš si nepřivlastnil nic z toho, co udělal. A pak ten Duch, který byl na Něm, odešel. On ještě po nějakou

dobu mluvil: “Ten svět mě více neuvidí, ale vy mě uvidíte, protože Já budu s vámi a ve vás do skonání světa.¹¹ Je to tak?”

Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky. Židům 13:8

“Kdybych vám řekl, že jsem tyto věci udělal sám, byl bych lhářem. Já tyto věci nedělám, je to Ježíš Kristus, který mi je ukazuje skrze Svoji suverénní milost a slitování. To není kvůli mě; to je pro vaše uzdravení. Poté když Bůh poslal své Slovo a pak své služebníky, nyní On posílá Svůj prorocký dar, aby umocnil víru svého lidu a dostal ho do takového stavu, aby Mu mohli věřit. Jestliže to není milosrdenství a milost, pak nevím, co by to mohlo být.

“Bůh nevzal nikdy ze země Svého Ducha. Bůh vezme svého muže, ale nikdy ne Svého Ducha. Když vzal Eliáše, dvojitý díl Eliášového Ducha sestoupil na Elizea.¹² Je to tak? A po několika stoletích tentýž Duch sestoupil na Jana Křtitele.¹³ A je předpovězeno, že se to stane znovu v těch posledních dnech.¹⁴ Bůh bere svého muže, ale nikoliv Svého Ducha. Jeho Duch zde zůstává. Když ten Duch odejde, odejde s Ním i církev. A pak již nebude moci být nikdo spasen. Když odejde Duch, milost pomine.”

DALŠÍHO RÁNA 22. července v neděli roku 1951 se Bill probudil s pocitem vyčerpanosti. Kázal už pět jdoucích po sobě večerů, červencová vedra byla poznamenána vysokou vlhkostí vzduchu a jeho síla byla tím značně vyčerpaná. Ern Baxter se nabídl, že by mohl kázat ráno s tím, aby si Bill mohl odpočinout v motelovém pokoji. Bill ochotně přijal jeho nabídku a využil svůj volný čas k modlitbě a přípravě na nedělní odpoledne, a večerní bohoslužbu. Kolem poledne pocítil hlad, a tak vyšel ven, aby si někde koupil obložený chlebiček.

Bydlel v motelu vzdáleném několik mil od Toleda. Po celý týden se stravoval v hezké čisté restauraci poblíž motelu, ale tato restaurace byla v neděli zavřena. Další restaurace poblíž motelu, která byla otevřena, se nacházela na druhé straně silnice, a tak do ni Bill vstoupil.

Dveře se za ním zavřely. Rozhlédl se po lokálu a zhrozil se. Putyka se otřásala v rytmu hrací skříně. Na levé straně zpozoroval policistu, který stál a držel kolem krku nějakou ženu, zatímco druhou rukou strkal mince do

11 Matouš 28:20; Jan 14:16-20

12 II. Královská 2:1-15

13 Lukáš 1:11-17

14 Malachiáš 4:5, 6; Matouš 17:10, 11

automatu. Bill byl šokován. Hazardní hry byly přece v Ohio zakázány a zde stojí představitel zákona, který veřejně porušuje zákony, na které skládal přísahu. Jaký to byl příklad pro tu skupinku mladých lidí v této místnosti? Bill zpozoroval asi 18 letou dívku, která seděla na konci stolu se sklenicí piva v ruce. Byla neslušně oblečena do mini sukně a dva podlézaví kluci se s ní bavili. Bill byl tímto pohoršen. Pak se podíval na pravou stranu, tam seděla postarší žena se dvěma staršími muži. Všichni měli před sebou sklenice s pivem. Tato žena vypadala hrozně. Její krátké kudrnaté vlasy byly přebarveny na modro, nad očima měla modré oční stíny, její rty byly rovněž namalované na modro, její nehty jak na ruku tak i na nohu byly namalovány také modrou barvou. Měla na sobě halenku bez rukávů, která odhalovala její svráštělou pokožku na ruce; a rovněž šortky, které odhalovaly svráštělou kůži na jejích nohou. Pokoušela si zapálit cigaretu, ale nedařilo se jí zapálit sírku.

Billovi se zvedal žaludek. Ve svých myšlenkách srovnával bázeň vzbuzující svatost Boha, kterou okoušel každý večer ve shromážděních, s touto světskostí, na kterou se díval kolem sebe v této ošumělé kavárně. Pomyslel si: “Ó, Bože, jak se můžeš na něco takového dívat? Copak moje malá Rebeka a Sára budou muset vyrůstat v prostředí takové zkaženosti, jako je toto? Proč nezničíš tento svět a neskončuješ s tím? Podívej na tuto dívku, jak ona vyvádí, zatímco by měla sedět někde v kostele; a tato žena s tím policistou u hracího automatu; a pak ta stará žena, která sedí u lahve vodky; jakoby všechno propadlo zkažení. Mladí našeho národa, mateřství, zákon a dokonce i lidé sešlí věkem, všechno odpadlo.”

Zatímco tak stál a kritizoval, z hloubi svého srdce se ho zmocnil zvláštní pocit. Odešel do kouta, kde bylo málo světla a posadil se do prázdného boxu. Najednou spatřil zemi otáčející se ve vesmíru. Kolem země se ukázal hluboký červený pruh podobající se dlouhému mělkému oblaku. Bill mohl zároveň slyšet hlas, který vysvětloval: *“Ten karmínový pruh je krev Pána Ježíše, který zemřel, aby spasil hříšné. A proto Bůh nemůže zničit tyto lidi. Je jim stále nabízena šance. Každá smrtelná bytost má právo přijmout své spasení až do dne své smrti, kdy překročí tuto krev. Jestli zemřou, aniž by ji přijali, pak jsou na věky odsouzeni. Ale dokud zůstávají na živu, mají právo ke Stromu života, pokud jej přijmou.”*

Bill si protíral oči a uvažoval: “Co se to stalo? Přece jsem neusnul. To muselo být vidění. Jsem si jist, že to bylo vidění.”

Mohl vidět Ježíše Krista, jak stojí nad tímto světem a dívá se dolů na své stvoření. Ježíš se s lítostí podíval; v jeho očích byl vidět smutek. Bill mohl spatřit trnovou korunu na Jeho hlavě, krev stékající po Jeho skráních, plivance vojáků, kteří se Mu posmívali, které mu stékaly po Jeho bradě. A pak spatřil, jak Ježíš

cuknul hlavou tak, jako by Ho něco udeřilo do tváře. Bill byl zvědav, co způsobilo toto cuknutí, dokud Ježíš neřekl: *“To je způsobeno políčkem tvých hříchů.”*

S překvapením se probral z tohoto vidění; vždyť přece dělal věci, které neměl dělat a říkal věci, které neměl říkat. Pokaždé když zhřešil, mohl pozorovat jak se temná skvrna pohybuje atmosférou směrem k Božímu trůnu. Instinktivně věděl, že to je jeden z jeho hříchů, který záhy dosáhne Božího trůnu a jeho život bude ohrožen; Bůh ho na místě zabije. Ale něco se mu postavilo do cesty; tento rudý mělký oblak obklopující zeměkouli, působil jako nárazník a chytil jeho hřichy dříve, než mohly dojít do přítomnosti Svatého Boha.

Bill si nyní všiml toho karmínového proudu obklopujícího tento svět, že vytékal z Ježíšovy rány v Jeho boku. Další hříšná skvrna směřovala vzhůru. Když do Něj narazila, Ježíš sebou cuknul a kapka krve již stékala dolů z Jeho čela. Zvedl svoji ruku a řekl: *“Otče odpusť mu. On si přece není vědom toho, co dělá.”*

Bill pocítil bolestivé píchnutí u srdce. Pomyslel si: *“Ó, Bože, copak jsem to udělal já? Přece jsem to nemohl udělat?”*

Ale byl to on. Na Božím trůně ležela otevřená kniha. Bill mohl vidět své vlastní jméno, které tam na přední části této knihy bylo napsáno velikými písmeny. Pod jeho jménem bylo další slovo, které nemohl přečíst. Stránky této knihy byly popsány a pokaždé, když se ta hříšná temná skvrna vznesla od země, byla tam připsána další věta. Rozechvěn, přistoupil Bill blíž k této knize, aby si to přečetl. s hrůzou zíral. Pod jeho jménem bylo napsáno hrůzostrašné slovo *‘zatracen’*.

Ve vidění Bill pociťoval, jak ho opouštějí síly a myslel si, že se zhroutí. Slabý a chvějící se, připlížil se k Ježíšovým nohám a úpěnlivě prosil: *“Pane Ježíši, nevěděl jsem o tom, že to jsou moje hřichy, které tě takto zraňují. Prosím Tě, mohl bys mi je odpustit?”*

Ježíš ponořil svůj prst do svého zraněného boku a použitím své vlastní krve místo inkoustu napsal napříč této knihy *‘omilostněn’*. A pak odložil tu knihu z dohledu, někam za Sebe.

Nikdy předtím ve viděních Bill nespatriil něco tak roztomilého, ani nepociťoval takovou radost a úlevu. Ale ještě předtím než stačil vyjádřit své díky, Ježíš řekl: *“Odpustil jsem tobě, ale ty chceš zatratit tyto lidi.”*

Když si to Bill uvědomil, na chvíli ztuhnul. Ano, před chvílí požadoval po Bohu, aby to místo vyhodil do povětří. Ted' mohl vidět tyto lidi v kavárně z jiného pohledu.

Zatím co vidění sláblo, hlas řekl Billovi: *“Tobě bylo odpuštěno, ale co s ní. Ona rovněž potřebuje Evangelium.”*

Bill se osvěžen začal rozhlížet po kavárně a přemýšlel: “Ó, Bože, odkud mohu vědět, koho jsi povolal a koho ne? Mou povinností je přece oslovovat každého.”

Ti dva muži a ta ochablá žena se hlasitě smáli. Bill zpozoroval, že ti dva muži vstali a odešli směrem k mužským záchodům a nechali tu ženu sedětsamotnou. Bill přistoupil k jejímu stolu a řekl: “Dobrý den, madam. Mohu se posadit? Chtěl bych si s vámi promluvit.”

S úsměškem se podívala na Billa, něco zakoktala, postavila na stůl sklenici s pivem a oslovila jej způsobem, jako by se ho chtěla zbavit: “Já přece mám svoji společnost.”

“Já jsem to tak nemyslel, sestro. Já bych si rád s tebou promluvil o tvé duši.”

Když ji oslovil ‘sestro’, její postoj se rázem změnil. Řekla: “Prosím, posadte se.”

Bill si přisunul židli ke stolu a představil se. Pak ji vyprávěl o tom vidění, které právě před chvílí spatřil. “Stál jsem tam a kritizoval jsem tě ve svém srdci. Měl jsem pocit, že Bůh by sem měl sestoupit a toto místo zahladit, ale teď jsem změnil svůj názor. Promineš mi, že jsem tě zavrhl takovým způsobem? Bůh mi odpustil moje hříchy a přál bych si, aby odpustil i ty tvoje.”

“Branham,” mumlala tato žena. “Branham... nejsi to ty, který zde pořádá ta probuzenecká shromáždění v aréně?”

“Ano, madam, to jsem já.”

“Chtěla jsem tam také jít, ale nemohla jsem se k tomu odhodlat, pane Branhame, já jsem byla vychována v křesťanské rodině. Mám dvě dcery, které jsou křesťanky. Víím přesně, kdy jsem opustila tu správnou cestu a začala jít po té špatné.” Ve stručnosti vyprávěla svůj příběh a dotýkala se těch nesprávných rozhodnutí, které ji přivedly k této temné straně života, provázené zklamáním a bolem.

Když skončila, Bill řekl: “Sestro, mě nezajímá, co jsi udělala, krev Ježíše Krista je stále kolem tebe. Tento svět je zahalen Jeho krví a ochraňuje tě od Božího hněvu; tak dlouho, pokud dech života zůstává ve tvém těle, ta krev tě zahaluje. Jednoho dne, když tento dech opustí tvé tělo a tvá duše odejde z toho světa, pak ti již více tato krev nemůže pomoci. Tam již nezůstane nic kromě

soudu. Ale dokud jsi zde, máš stále možnost přijmout odpuštění, přijmout a poprosit Ježíše Krista, aby ti odpustil, a spasil tě.”

Pohleděla na svou sklenici s pivem. “Pane Branhame, já jsem se dala na pití.”

Bill ji uchopil za ruku a řekl: “Na tom nezáleží. Duch Svatý mě napomenul, abych k tobě přistoupil a řekl ti to. Již před založením světa tě Bůh povolal, sestro. Ty jsi dělala to, co je špatné a klesala jsi níž a níž.”

“Ty si myslíš, že mě Bůh přijme?”

“Samozřejmě, On tě chce mít.”

Stiskla Billovu ruku a vroucně prosila: “Pomodlíš se za mě, abych mohla být spasena?”

Uklekli v kavárně na podlahu a modlili se spolu, dokud tato žena nepřijala spasení v Ježíši Kristu. Pak se Bill postavil a zpozoroval, jak si ten policista sundal čepici z hlavy, a poklekl s úctou na jedno koleno. Když Bill odcházel z této restaurace, pomyslel si: “Je to tak. Neodsuzujte je. Dejte jim Evangelium.”

PO ŠESTI TÝDNECH, které Bill strávil na cestách, se vrátil 26. srpna, 1951 do Jeffersonville; byl vděčný za to, že bude moci několik týdnů strávit doma ještě předtím, než odletí do Jižní Afriky. Toho samého večera kázal své poslední kázání, které pronesl ve svém městě v roce 1951. s vědomím, že se do jeho modlitebny nevejdou takové veliké zástupy lidí, pronajal si místní posluchárnu, kde bylo místo pro 4 000 posluchačů. Škoda, že i toto místo bylo nepostačující. Poté, když byla obsazena všechna místa k sedění a všechna místa k stání podél stěn, zůstalo zde ještě několik tisíc lidí, kteří se nedostali dovnitř.

Zatímco publikum něžně zpívalo “Jenom věř, jenom věř, všechno je možné, jenom věř,” Bill vystoupil na stupínek. Když se podíval na nekrytou tribunu, uviděl dr. Dillmana. “Dobrý večer, dr. Dillmane,” řekl do mikrofonu. Dillman odpověděl na pozdrav pokynutím hlavy. Bill si dál prohlížel zástup i během toho, když promlouval. Uviděl svého přítele Sama Adaira, který stál poblíž vchodu. “Jak se máš, dr. Adaire? Je mi líto, že pro tebe nemáme žádné místo k sezení. Ať ti Pán požehná.” Pak Bill uviděl Williama Halla, který seděl rovněž na nekryté tribuně, z jehož obličeje zářil mohutný úsměv. Bill řekl: “Doktore Dillmane, vzpomínáš si na toho pacienta, kterého jsi nedávno léčil, Williama Halla? Asi před šesti týdny následkem rakoviny jater byl již téměř s určitostí odesán.”

Doktor Dillman přikývnul.

“Doktore Adaire, vzpomínáš si, když jsi mi vyprávěl o Williamu Hallovi, že bude během několika dnů vyhozen přes palubu?”

Sam Adair rovněž přikývl.

Bill se podíval na Williama Halla a řekl: “Bratře Halle, nechtěl bys podat o tom svědectví?”

William Hall vyskočil na nohy a řekl. “Já, jestli chci vydat svědectví? Sláva Pánu, jistěže ano!”

Po skončení shromáždění dr. Adair spolu s dr. Dillman odvezli Williama Halla do nemocnice, aby ho vyšetřili. Po rakovině nebylo ani stopy.

26. ZÁŘÍ 1951 William Branham zahájil uzdravovací kampaň v New Yorku. Dalších pět večerů mělo být jeho poslední kampaní v Americe před odletem do Jižní Afriky. v pátek jako první osoba, která předstoupila v modlitební řadě, byla žena ve středním věku. Letmý pohled stačil Billovi na to, aby ji řekl, co ji trápí.

Řekl jí: “Ty jsi nemocná. Jistě, Ježíš tě uzdravil už před devatenácti sty lety. To je Slovo Páně, že ano?¹⁵ A my tomu věříme. On ti to nenapsal osobně, tak, že by vyslovil tvé jméno. On to napsal pro zástupy lidí. Ale je to stejně tak dobré, jako kdyby ti to napsal osobně. Bůh tedy posílá své prorocké dary do své církve v těchto posledních dnech k povzbuzení víry svého lidu. Tudiž, bude-li promlouvat skrze mě, je to druhotná záležitost, ale každopádně to bude Jeho Slovo. Pochybovat o tomto psaném Slovu je hřích a pochybovat o Jeho mluveném Slovu je stejně tak hříchem.”

“Všichni lidé v modlitební řadě musí být připraveni k víře. Jestli nevěříte, opusťte teď tuto modlitební řadu, protože můžete skončit ještě hůř, než jste na tom teď. Ježíš jednou řekl jednomu člověku: *“Jdi a už nehřeš, aby se ti nepříhodilo něco horšího.*¹⁶ Když řekl, ‘už nehřeš’, On neměl na mysli nějaký nemravný akt. Hřích, to je nevěřit Božímu Slovu. *Ale kdo nevěří, je již odsouzen.*¹⁷ Rozumíte? Je to vaše nevíra, která vás odsuzuje. Bůh tě neposílá do pekla za nějakou specifickou věc, kterou ses provinila. On tě posílá do pekla, jestliže odmítáš to, co On pro tebe obstaral ke tvému spasení. Stačí, když odmítneš Ježíše, jestliže zanedbáš, abys uvěřila Jeho Slovu, to stačí k tomu, abys byla odsouzena do pekla. Satan za touto věcí postaví pokaždé otazník, ale to je ‘Tak praví Pán’.”

15 Izaiáš 53:5; I. Petr 2:24

16 Jan 5:14

17 Jan 3:18

“Případá mi, že se divíš tomu, proč se tak zdržuji. Čekal jsem na anděla Páně a teď pociťuji, že on přichází.” Pak řekl ženě, která stála vedle něj: “Pozoruješ, že se něco děje. To je prostě pomazání. Pociťuješ to příjemné teplo, toho milého ducha. Souhlasí to, zvedni svoji ruku.” Její ruka prudce vyletěla nahoru. “Anděl Páně je zde na pódiu a tvoje víra začíná z Něho sát. Ty nejsi odsud z New Yorku. Ty jsi sem přišla z Pensylvánie. Vidím, že trpíš nemocí svých orgánů zde dole. Je to rakovina měchýře. Trápí tě taky jiné nemoci jako je srdeční vada. Vidím tě v kostkovaných šatech, jak lapáš po dechu, jak se dusíš.”

Pak se modlil: “Nebeský Otče, smiluj se nad naší sestrou a osvobod' ji od toho hrozného démona, který se snaží zkrátit její život. Satane, jako věřící křesťané, my tě zapřísaháme ve jménu Pána Ježíše, abys opustil tuto ženu a odešel do vnějších temnot, a už ji více netrápil.”

“A teď tě to, drahá maminko, opustilo. Vrať se do Pensylvánie a raduj se.”

A tak toho večera pokračoval dál od jedné precizní diagnózy ke druhé a od jednoho uzdravení k dalšímu zázraku. Rakoviny a srdeční nemoci, a cukrovky, a neurózy, a hluchota, a epilepsie, všechny tyto nemoci se podřizovaly uzdravující moci Ježíše Krista. A po nějaké době anděl opustil pódium, a přesunul se do obecenstva.

Bill řekl: “Vidím Ducha Božího, jak se vznáší nad touto paní v červených šatech. Nevím proč. Ona byla buď požehnaná, nebo uzdravená nebo něco takového. Jsi křesťankou, paní?”

Ern Baxter řekl: “Bratře Branhame, ona byla uzdravena ve shromáždění minulý večer.”

“Ó, to je to, co to způsobilo. Já si na to nepamatuji. Oni mi musí připomenout události, které se v těchto shromážděních staly. Zdá se mi to, jako kdybych měl sen. Kdyby jen publikum mohlo vědět a znát moje nynější pocity; pociťuji to, jako kdyby moje ruce byly o něco větší; moje rty jako by byly oteklé. Když Duch Boží sestupuje, je to jako kdybych naslouchal své vlastní řeči. On se prostě chopí daného subjektu; to promlouvá On, ne já. Já s tím nemám nic společného. v pořádku, buďte uctiví, každý jeden z vás. Věřte celým srdcem. Bůh tyto věci uskuteční.”

Shromáždění skončilo kolem 11 hodiny a bylo krátce před půlnocí, než se Bill s Medou dostali do svého hotelu. Když vstoupili do recepce, recepční, který měl noční službu, jim podal dopis z domova. v dopise stálo, že jejich šesti měsíční Sára je smrtelně nemocná. Meda se začala horečně starat, chtěla ihned zatelefonovat domů, aby se dozvěděla, jak se daří Sáře. Bill chtěl raději

počkat. Sára teď byla u své babičky Elly Branhamové, která však neměla telefon. To znamenalo, že Meda by musela zavolat k sousedům, kteří by museli přejít přes pole na druhou stranu, aby se mohli dostat do domu Elly Branhamové a přinést zpět odpověď. Jelikož již bylo příliš pozdě, Bill přesvědčoval Medu, aby svůj hovor odložila do příštího dne.

Bill ležel dlouho v posteli a nemohl usnout. Tyto stavy prožíval po shromážděních často. I když se cítil vyčerpan, jeho napjaté nervy mu nedovolovaly usnout. Dnes večer však měl ještě o jednu starost navíc - svou nemocnou dcerku. Tiše ležel, dokud dýchání jeho ženy nepřešlo do pozvolného pravidelného rytmu ve spánku. Pak vylezl z postele a přešel do druhé místnosti, kde klekl, a modlil se za Sáru.

Asi ve tři hodiny ráno spatřil svou matku, jak jde naproti němu a nese v náručí jeho malé dítě. Sára se dusila. Její malý obličej byl rozpálen do červena, sípala a nemohla se nadechnout. Babička Ella podala dítě Billovi, který ji přivinul na svoji hrud' a modlil se: "Ó, Bože, nedovol zemřít mému dítěti. Ušetři její život, že to uděláš, Pane Ježíši?"

Sára se najednou nadechla a pak začala dýchat zcela normálně. Bill ji vrátil zpět babičce.

Anděl Páně řekl: "Ráno dostanete zprávu, že dítě bylo vážně nemocné, ale že teď je už v pořádku."

Billova mysl se utišila. Vrátil se do lůžka a hluboce usnul. Asi v devět hodin ráno ho probudilo Billy Paulovo klepání na dveře. Meda už byla oblečená. Poté, když Billy Paul vstoupil dovnitř, Meda řekla: "Musím ihned zavolat domů, abych se dozvěděla, co se děje se Sárou."

"Miláčku, nemusíš nikam volat. Ale pokud chceš, to je zpráva, kterou se dozvíš. Když se sousedka dozví něco o Sáře, vrátí se a řekne: "Dítě bylo vážně nemocné, ale teď je již v pořádku." Meda se překvapeně podívala na Billa a Bill dodal: "Bůh včera večer uzdravil Sáru a pak mi to ukázal ve vidění."

Meda častokrát pozorovala vidění svého manžela a pokaždé byla pravdivá, ale mateřství ji nutilo k tomu, aby každopádně zavolala domů. Když čekali na odpověď od sousedů, Bill řekl: "Pozoruj pořadí jejich slov, protože to bude přesně tak, jak mi to bylo řečeno andělem Páně." Najednou se ozval telefon. Meda držela sluchátko několik centimetrů od ucha, aby rovněž mohl slyšet sousedčina slova její manžel a nevlastní syn. "Dítě bylo vážně nemocné, ale teď je již v pořádku. Bůh ji minulou noc uzdravil."

Bill přikývl. v průběhu těchto posledních pěti let věděl ze zkušenosti, že anděl Páně mluví vždycky pravdu. Ale ještě si neuvědomoval, jak velice důležité je dělat přesně to, co anděl říká. Této lekci se měl naučit v Jižní Africe.

KAPITOLA 57

ZKLAMÁNÍ V AFRICE

1951

SIDNEY JACKSON si stáhl svůj safari klobouk a utřel si čelo. Dnes bylo cítit, že je větší horko než včera. Bylo září roku 1951, začátek léta v Jižní Africe; Jackson opravoval zavlažovací potrubí vedoucí do jeho citrusového sadu. Odložil na bok

lopatu a posadil se, přičemž se zády opřel o kmen stromu. z tohoto místa na svahu pahorku měl výhled na Highveld - travinatou krajinu, řídce porostlou stromy, rozprostírající se na západ do Botswany a na sever do Rhodesie. Východním směrem mezi jeho farmou a Indickým oceánem se tyčila Dračí hora v Transvaalském pohoří, které je nejrozlehlejším pohořím v Jižní Africe. I když Sidney Jackson bydlel v této krajině celý svůj život, nikdy mu tato divoká pouštní krása této země nezevšedněla.

Nechtíc si pohladil pás z leopardí kůže na svém klobouku a vzpomněl si na tuto loveckou výpravu, kdy se mu podařilo ulovit tuto zvláštní kočkovitou šelmu. Tato výprava byla větší, než jeho jiné lovecké výpravy, jelikož měl v záměru ulovit krále zvířat. Kvůli tomu zaměstnal celou vesnici domorodců, kteří tloukli holemi do křoví a vyhnali tak lvy ze svých doupat ve vysoké trávě.

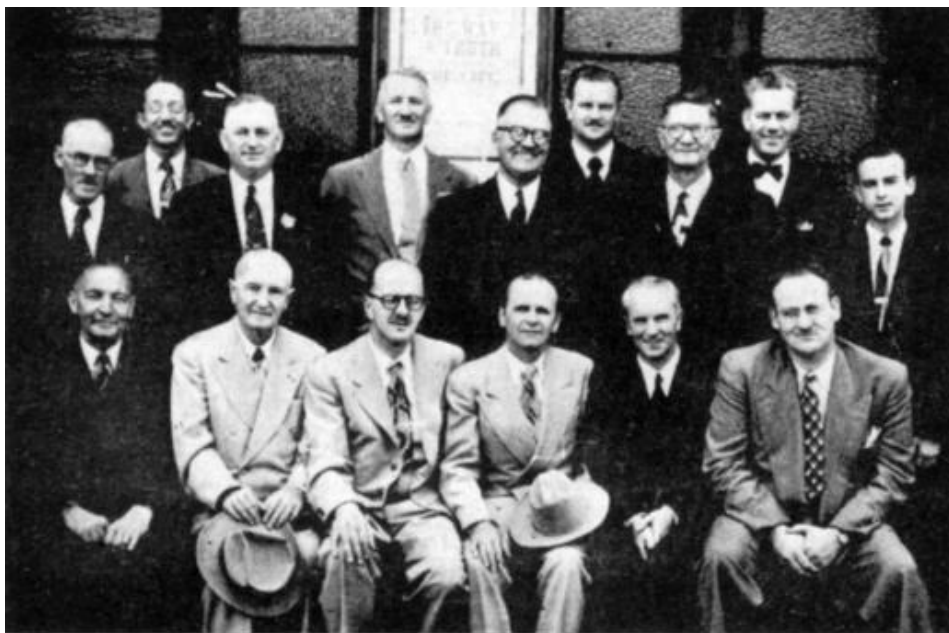
Jeho myšlenky se následkem toho přirozeně obrátily k černým domorodcům, mezi kterými měl spoustu přátel. Po celá léta cestoval po Transvaalském regionu a částečně tím vykonával i misijní práci. K dnešnímu dni ovládal několik místních nářečí a navíc Angličtinu, Holandštinu a Afrikánštinu. Miloval tuto křovinatou krajinu a vyvinul se v něm hluboký respekt k africkým domorodcům, kteří tuto krajinu obývali.

Sidney Jackson zavřel oči a modlil se za své vlastní misijní dílo mezi domorodci. Brzy se jeho modlitba rozšířila a zahrнула všechny misionáře působící v Jižní Africe. Zatímco se nořil hlouběji v Duchu Páně, najednou uslyšel svůj vlastní hlas, který vyslovoval: "William Marrion Branham." To jej docela překvapilo. Ačkoliv o Williamu Branhamovi četl, na amerického evangelistu ani nepomyslel. A kdo to vlastně byl Marrion Branham? Pozastavoval se nad tím, jestli Marrion nebylo jméno manželky Williama Branhama; pokud ano, co měl společného William s Marrion Branhamovou a s konáním misijního díla v Africe? Jackson si uvědomoval, že Bůh se mu snaží tímto něco říct, ale v dané chvíli nevěděl, co by to mohlo být.

Následující noc měl sen a zdálo se mu, že viděl Williama Branhama, jak sedí na stadionu na sedadle, a kouří cigaretu. Byl tím zneklidněn. William

Branham se těšil celosvětovou pověstí Božího muže. Jak se mu mohlo zdát, že takový zbožný muž dělal něco tak nezdravého a nesvatého jako je kouření? Co se mu Bůh tímto snažil říct?

Několik týdnů po tomto snu překvapila Sidneye Jacksona zpráva, kterou si přečetl v novinách, totiž, že William Branham v říjnu navštíví Jižní Afriku. Národní výbor sestávající se z vedoucích představitelů tří největších křesťanských denominací v Jižní Africe, totiž: Holandské reformované církve, Anglikánské církve a Misie apoštolské víry - sponzorovaly dvouměsíční turné, které zavede Williama Branhama do jedenácti Afrických měst. Turné má začít v Johannesburgu 3. října 1951. Sidney Jackson si ještě neuvědomoval, co se mu tím Bůh snažil říct, ale jednu věc měl jistou, že musí být přítomen v Johannesburgu, při příjezdu tohoto proslulého amerického evangelisty.

Skupina Williama Branhama spolu s národním výborem, který byl zodpovědný za uspořádání Africké kampaně

NEPŘÍJEMNOSTI ZAČALY Williamovi Branhamovi již před odletem z New Yorku. Když se dostavil na Mezinárodní letiště, dozvěděl se, že ani on ani Billy Paul nemohou nastoupit na palubu letadla podle jejich plánovaného letu, protože jejich víza nebyla kompletní. Oběma scházelo potvrzení, že se podrobili

očkování proti žluté zimnici. A tak zbývající členové jejich skupiny - jeho dva manažeři, Ern Baxter a Fred Bosworth a také Julius Stadskev, který byl armádním knězem ve výslužbě - nastoupili do letadla a odletěli do Jižní Afriky před nimi. Bill a jeho syn se podrobili očkování v nějaké klinice poblíž letiště, ale museli zůstat v New Yorku ještě další tři dny, než mohli odletět.

Byl to bouřlivý a neklidný turbolentní let nad severním Atlantikem. Billovo letadlo začalo kroužit nad Johannesburgem v 6:30 večer 6. října 1951, ale hustá mlha a selhávající přístroje, zdržely jejich přistání až do deváté hodiny. v letištní bráně vedoucí k východu očekával na Billův přilet Ern Baxter. Vedle Baxtera stál kazatel A. J. Schoeman, který byl nejvyšším představitelem Národního výboru, který schválil Billovu cestu do Jižní Afriky. Jejich příjezd byl předem schválen vládou, a tak byl Bill vybědnut k samému náčelníkovi celní správy. Smůla byla v tom, že jeho vízum ještě stále nebylo platné, protože očkování proti žluté zimnici vyžadovalo dvanáctidenní karanténu předtím, než do této země mohl vstoupit. Kazatel Schoeman jej před těmito úřady obhajoval a žádal je, aby vzhledem k němu udělali výjimku; zdůvodňoval to tím, že tisíce lidí je již nyní v očekávání, aby tohoto muže slyšeli kázat. Nakonec Jihoafrické sdružení lékařů vyjádřilo souhlas a dovolilo Billovi vstoupit do města, ale nedovolilo mu cestovat nikde jinde po Jižní Africe po dobu následujících deseti dnů.

Jen co odjeli z letiště, Ern Baxter Billovi sdělil, co se dělo v době uplynulých tří dnů. Když Baxter přistál v Jižní Africe, zastihl stovky lidí, kteří čekali na letišti, aby se setkali s Bilem. Samozřejmě, že byli zklamáni, když se dozvěděli, že byl Bill pozdržen v New Yorku. Nemohli tedy nic dělat, než odejít bez něj a tak bratr Baxter s bratrem Bosworthem konali shromáždění v jedné z největších budov v tomto městě. Tato budova mohla sice pojmout jen zlomek lidí, kteří stále přicházeli a tak následujícího dne přestěhovali kampaň do modlitebny Maranatha park vzdálené asi 30 kilometrů od hranic města. Ern Baxter vyprávěl: "Počet shromážděných se pohyboval každého večera průměrně kolem 10 000 lidí. Bratr Bosworth a já jsme se střídali v kázání, a položili jsme základ víry v zaslíbení Boha, který uzdravuje. Lidé jsou ve velikém očekávání a myslím si, že jejich víra je už zralá. Dnes na to místo přijedeme už téměř ke konci shromáždění, ale mohl bys alespoň tyto lidi oslovit a říci jim několik slov, aby se připravili na zítřejší den."

"To zní pěkně," odpověděl Bill unaveným hlasem. Prohlížel si budovy krásně osvětlených ulic." Nemyslel jsem si, že Durban je takové moderní město. Představoval jsem si, že bude mnohem primitivnější."

"Ó, bratře Branhame, ty se mýlíš, řekl kazatel Schoeman. Tohle není Durban, to je Johannesburg."

“Copak nejsme v Jižní Rhodesii?” Zeptal se Bill.

“Ne, to je Jižní Afrika,” odpověděl pan Schoeman.

“A ve kterém místě Jižní Afriky se nachází Jižní Rhodesie?”

“Bratře Branhame, v Jihoafrické republice není žádná Rhodesie.”

“Pak v tom mám zmatek. Řekl jsem manželce, aby mi napsala do Durbanu v Jižní Rhodesii v Jihoafrické republice.”

Kazatel Schoeman se tiše usmál. “Bratře Branhame, to by bylo jako kdyby někdo napsal dopis do města New Yorku v Kanadě. Samozřejmě že v Kanadě není žádné město New York. Rhodesie to je jiný stát než Jihoafrická republika.”

“A kde je tedy Durban?”

“On je na východním pobřeží, asi 450 kilometrů jihovýchodně z tohoto místa.”

“Kolik je to mil?”

“Asi 300 mil.”

“Dobrá, pak Durban je tím místem, kde si Pán přeje, abych byl. Kdy tam odjedeme?”

Schoeman se s opovržením podíval: “Ó, i tam se dostaneme,” vyhýbavě dodal. “O to se nestarej.” A pak změnil předmět rozhovoru.

Modlitebna Maranatha park, to nebyla v pravém slova smyslu posluchárna; ve skutečnosti se jednalo o obrovskou ocelovou konstrukci bez bočních stěn se střechou z pozinkovaného plechu, která kdysi byla v Johannesburgu železničním nádražím. Misie Apoštolské víry, která je největší Letniční denominací v Jižní Africe, zakoupila tento objekt, jako pozemek k pořádání konferencí. Nyní tato modlitebna poskytovala střechu části zástupu, který čítal kolem 15 000 lidí.

Národnost tohoto zástupu Billa zmátla, protože všichni vypadali jako Evropané. “Copak to jsou všechno Afričané?” Zeptal se Bill. “Myslel jsem si, že Afričané jsou tmaví.”

“Ano, to jsou Afričané,” odpověděl Schoeman, “stejně tak jako já jsem Afričan. Holanďané, Francouzi a Angličané kolonizovali Jižní Afriku. Jižní Afrika má dohromady asi 3 000 000 lidí evropského původu a asi 10 000 000 dalších lidí ne-evropského původu, tedy nejen domorodců. Je zde zastoupena také velká populace emigrantů z Indie. v naší zemi platí segregace a tak ve většině

tvých shromáždění se tyto dvě skupiny nebudou spolu stýkat. Ale máme v plánu také některá shromáždění pro domorodce a tak budeš mít příležitost kázat i jim.”

Zástup lidí se vzrušeně pohnul, když uslyšeli zprávu, že americký evangelista konečně přijel. Bill vystoupil na pódium a podíval se na tento mohutný zástup. “Dobrý večer přátelé,” řekl do mikrofónu. Kazatel Schoeman překládal každou větu do afrikánského jazyka, který byl oficiálním jazykem Jihoafrické republiky.

Bill mluvil asi pouhých pět minut, když najednou uviděl modrý autobus, který se přiválil odněkud ze stínu nějakého haraburdí a vznášel se ve vzduchu nad obecenstvem. Autobus projížděl kolem pódia tak blízko, že mohl uvidět nad předním oknem nadpis “DURBAN”, jako cílové místo. Pak autobus zmizel z jeho očí. Ještě chvíli mluvil a řekl publiku o své cestě. “A tak vidíte přátelé, že dnes večer jsem opravdu unavený, po takovém letu.” Za několik minut znovu zpozoroval ten modrý autobus, jak přijíždí někam ze vzduchu, tentokrát ze zadu budovy. Když se přiblížil asi doprostřed posluchárny, zastavil. Do tohoto autobusu nastupoval mladík o berlích. Bill mohl vidět, jak jedna noha tohoto mladíka byla asi tak o patnáct centimetrů kratší než ta druhá. Autobus pokračoval v cestě, jeho kola se však vznášela několik metrů nad publikem. Znovu se zastavil někde poblíž pódia, ze kterého Bill promlouval. Dveře se otevřely a ten mladík vystoupil. Tentokrát se bez berlí procházel nad lidmi, dokud nedošel asi do poloviny modlitebny odzadu a pak zmizel v záblesku světla. Bezprostředně pod tímto světlem se tento mladík nacházel ve skutečnosti.

Bill poukázal na tohoto mladého muže a řekl: “Ty, který sedíš tam vzadu... ten chlapec v bílé košili a černými šli. Nepřijel jsi náhodou z Durbanu?”

Bill si nebyl jist, jestli ten chlapec bude umět anglicky; ale on uměl, protože hlasitě odpověděl: “Ano, já jsem přijel z Durbanu.”

“Ty jsi zmrzačený, je to tak? Máš jednu nohu kratší než druhou a musíš chodit o berlích.

“Ano, je to přesně tak,” zakřičel chlapec.

“Ale to už tak napříště nebude,” řekl Bill. “Byl jsi uzdraven. Ježíš Kristus tě uzdravil.”

V publiku zavládlo vzrušení a překvapení, ale to se vlastně ještě nic nestalo. Ten chlapec měl nohy spoutané tak silně, že je nebyl schopen vyzkoušet. Několik mužů ho přinášelo, razili si cestu zástupem kupředu a postavili ho na vyvýšeném místě na pódiu, odkud ho všichni mohli dobře vidět.

Když tito muži odešli, chlapec se začal najednou velice potit. Opatrně udělal krok, chtěl vyzkoušet svoji skrčenou nohu. Noha vydržela. Udělal další krok, tentokrát s větší jistotou a netrvalo dlouho a poskakoval po pódiu bez cizí pomoci.

Zatímco publikum oslavovalo Pána, Julius Stadskev si vyslechl příběh tohoto chlapce. Jmenoval se Ernst Blom. Byl nejmladší z deseti dětí, narodil se jako mrzák, byl v opatrování odborníků od svých čtyř let. A dva roky nosil na noze speciální železnou sponu, ale jeho stav se nijak viditelně nezlepšoval. Později specialista doporučoval, aby byla provedena operace; ale jelikož se nemohl zaručit, že operace bude úspěšná, rodina s tím nesouhlasila. Když Ernst uslyšel, že William Branham přijede do Jižní Afriky, nemohl se už dočkat až evangelista přijede do Durbanu. Přesvědčil svoji rodinu, aby ho doprovodili do Johannesburgu. Ernst řekl, že když k němu William Branham promluvil, stalo se s ním něco nepochopitelného; jako kdyby jeho tělem; protékala studená voda, okamžitě věděl, že byl uzdraven.

Mezitím Bill povzbuzoval publikum k víře. “Vidíte, co může udělat víra v Ježíše Krista? Nuže, já nejsem zaměřen proti lékařům. Já jsem na jejich straně. Ať je Bůh požehná. Lékaři jsou zde proto, aby vám pomáhali. Ale lékařům nepatří uzdravující moc; oni si mohou nárokovat pouze to, že napomáhají přírodě. Uzdravitelem je Bůh. Jestliže si zlomíš ruku, lékař to může napravit, ale kdo je Ten, kdo způsobí, že kost znovu sroste? Jestliže si pořežeš ruku, lékař to může sešít, ale pouze Bůh může způsobit, že naroste nová kůže a zacelí se to. A když už lékaři udělali všechno, co mohli, pak je na čase, abychom s vírou vyhlíželi k Pánu Ježíši Kristu.”

Když takto mluvil, uviděl velké zelené auto, které se řtilo nad hlavami shromážděných lidí v povětří. Jelo příliš rychle na to, aby zvládlo zatáčku, řidič ztratil kontrolu nad vozidlem, převrátil se a zadní částí narazil do stromu. Přijela sanitka se záchranným týmem a vytáhla z toho vraku blondatou dívku. Bill uslyšel, jak jeden z členů záchranného týmu řekl, že dívka má v několika místech zlomenou páteř.

Když vidění pominulo, Bill si pozorně prohlížel zástup, jestli tuto dívku neuvidí. Ale nemohl ji najít. Pak se někde před ním zableskl ohnivý sloup a zůstal stát ve vzdálenosti několika metrů před ním. Bill poodešel k okraji pódia a podíval se dolů. A tam tato dívka ležela, její nosítka byla tak blízko pódia, že kdyby nepostoupil více dopředu, nemohl ji uvidět. Připadalo mu, že jí je asi čtrnáct let. Bill na ni ukázal prstem a řekl: “Mladá slečno, neměla jsi před nedávnem nehodu?”

“Ano,” odpověděla s pláčem a se vzrušením, které se projevilo na její tváři.”

“Ty jsi jela v zeleném autě, které se převrátilo a narazilo ze zadu do stromu a ty sis zlomila na několika místech páteř.” Pak Billovo vidění pokračovalo, uviděl ji, jak se prochází nad obecenstvem se zvednutýma rukama, jak poskakuje a oslavuje Boha. Bez stínu pochybností řekl: “Ve jménu Ježíše Krista vstaň, protože tak praví Pán: ‘Jsi uzdravena’.”

Matka dívky, jenž seděla vedle své dcery, vyskočila a protestovala. “Ne! To nesmí udělat! Ona se ještě od doby té nehody nepohnula! Jestli se pohne, lékaři řekli, že ji to v okamžiku zabije!” Ale navzdory protestům své matky dcera vstala za svého lože a vykročila po podlaze s výkřikem radosti. Když ji matka uslyšela vykřiknout, otočila hlavu a když svoji dceru uviděla, jak stojí vedle ní, upadla do mdlob a skácela se rovnou na to lůžko, které právě opustila její dcera.

Publikum spontánně propuklo v jásot a velebení Boha. Bill pocítil, že nastala vhodná chvíle, aby zakončil bohoslužbu společnou modlitbou za nemocné a poprosil všechny přítomné, aby položili ruce jeden na druhého a modlili se každý za svého souseda. Zatímco se publikum modlilo v horlivé emoci, Bill spatřil vidění nějaké ženy, která byla uzdravena z artritidy. Když to vidění pominulo, uviděl ji v publiku a ukázal na ni prstem. Ona zamávala na znamení, že to je pravda. Bill najednou pocítil mdlobu a málem že se vyčerpáním nezhroutil. Jen nejasně si byl vědom toho, že ho nějaké mocné paže přidržely a pomohly mu dostat se z modlitebny Maranatha parku, a posadily ho do auta.

Po shromáždění vzal kazatel Schoeman Erna Baxtera a Billa s sebou domů, aby se mohli dobře vyspat. Cestou Schoeman mluvil o tom, jaká to byla nádherná věc sledovat tyto zázraky a s jakým vzrušením očekává následující shromáždění. Ale Bill se nedal oklamat. Mohl pozorovat pochybovačnost tohoto muže tak zřetelně, jako kdyby sledoval sloní stezku uprostřed vysoké trávy savany. Tato pochybovačnost jej ani nepřekvapila, ani neodrazovala. Často se setkával s takovýmto postojem mezi vzdělanými křesťany, kteří se pozastavovali nad tím, zda jeho dar rozpoznání nemůže být nějakým povedeným trikem - snad mentální telepatí nebo snad i hromadnou psychologií, kterou používá společně se silou sugesce a tak manipuluje s publikem. Obvykle si se skeptiky nedělal starosti. Ale tentokrát se jednalo o muže, který byl představitelem výboru a byl zodpovědný za Billova shromáždění v Jižní Africe. Jestliže kazatel Schoeman setrvá dále ve svém skepticizmu, může to způsobit problémy.

AČKOLIV hlavními sponzory Africké kampaně Williama Branhama byly čtyři letniční denominace - Misie apoštolské víry, Sbory Boží, Letniční církev svatostí a Církev Boží plného evangelia - mnohé jiné denominace rovněž v různém stupni spolupracovaly. Jedinou výjimkou byla Holandská reformovaná církev, která nevěřila v Božské uzdravení. Jistý starší z Holandské reformované církve se odvážil kritizovat spolučleny své církve, kteří seděli v Johaneshurgu v publiku hned první večer, zatímco on pozoroval amerického evangelistu kritickým okem. Když však uviděl, jak dar rozpoznání zjevuje problémy naprosto cizích lidí, byl zcela přesvědčen, že to může být jediné působení Boží. Na své cestě domů se zastavil u jistého přítele, který byl kazatelem této církve, aby se podělil se svým objevem.

Tento kazatel mu však vynadal a řekl mu, že je tak naivní - "Branham je přece inspirován ďáblem. Není nikým jiným, než naleštěným věštcem. Drž se od toho zdaleka."

Tento starší opustil dům svého přítele pln úzkosti. Neodešel ještě daleko od kazatelových dveří, poklekl pod blízkou hrušní a začal se modlit: "Bože, já věřím, že to, čeho jsem byl svědkem dnes večer, je skutečné a já věřím, že bratr Branham nám říká pravdu, protože nikdo kromě Tebe nemůže dělat takové zázraky. Já jsem tomu uvěřil, ale můj přítel ne. Jak důležité to je, aby to mohl uvidět i on."

Najednou pocítil ruku, která ho náhle uchopila ze zadu za rameno; ten dotek byl žhavý jako rozpálená žehlička. Vyskočil na nohy, otočil se, aby uviděl, kdo se ho dotknul. Nikdo tam ale nebyl. Alespoň ne ten, koho by předpokládal, že by to mohl být. Ve vzduchu se vznášel svislý pruh světla dlouhý asi půl metru. Díval se na to světlo, jak se rozšiřuje, pak se rozdělilo ve dvě, zevnitř těch dvou polovin vystoupil veliký muž v bílém rouše, měl tmavou pleť a vlasy mu sahaly až po ramena. Tomu staršímu se zatajil dech, dokud ten muž nepromluvil.

"*Jdi,*" řekl tento muž v bílém, "*řekni svému příteli, že by neměl tohoto muže odsuzovat, protože toto je hodina navštívení.*" Pak ta postava v rouchu zmizela.

Běžel rychle k domu svého přítele, když se přiblížil ke dveřím, propukl v hlasitý křik: "Právě jsem spatřil anděla! Potkal jsem se s ním tam na dvoře a řekl mi, že to je hodina našeho navštívení. Položil mi svoji ruku na záda, až mě to spálilo."

Samozřejmě, že ten kazatel trval ve své pochybovačnosti. Ale když se podíval na přítelova záda, byl zděšen tím, co uviděl. v jeho bílé košili byla vypálena lidská dlaň! To jej přesvědčilo.

DRUHÝ DEN RÁNO se tři američané setkali se svým hostitelem v jeho jídelně. “Dobré ráno bratře Schoemane,” řekl Bill vesele a pak se posadil ke stolu. “Máme opravdu hezké počasí.”

Pan Schoeman byl vysoký štíhlý muž s plešatým čelem a prošedivělým knírkem, na očích měl brýle se silnou plastovou obrubou. Položil si ubrousek na klín a řekl: “Ano, máme skvělé počasí. Uvědom si, že to je začátek našeho léta. Naše roční období jsou opačná než u vás.”

Bill vycítil znovu tento závoj pochybnosti, který nadále znepokojoval Schoemanovy myšlenky a ztišil se v modlitbě: “Pane, jestli mi pomůžeš z něj tuto věc setřást a trošku jej přesvědčit, to by mi pak zcela určitě pomohlo, protože on je předsedou výboru, který mě tu sponzoruje.”

Pak snídaně pokračovala s krátkým rozhovorem, až najednou na sobě Bill pocítil pomazání Ducha Svatého. Brzy se dostavilo vidění. Jako kdyby pozoroval miniaturní hru, uviděl pana Schoemana s mladou dívkou v ordinaci, jak naslouchají slovům lékaře. Na stěně za nimi visel kalendář s datem duben 1951.

“Bratře Schoemane, tvoje mladší dcera se jmenuje Andrea, je to tak, že ano?”

Pan Schoeman s překvapením odložil vidličku. Vidlička cinkla o talíř a spadla na zem. “Ano, bratře Branhame, odkud to víš?”

“Asi před půl rokem jsi o ni málem přišel, je to tak, že? Měla něco špatného v krku. Operovali ji kvůli krčním mandlím, ale operace nebyla úspěšná. Měla od té doby potíže s polykáním, je to tak, že ano?”

“Bratře Branhame, to je naprostá pravda. A neukázal ti Pán, také něco o její budoucnosti?”

“Ano. Nemusíš si o ni dělat starosti. Ona se uzdraví.”

Uslyšel, jak židle ve které seděl Schoeman vrže následkem přesouvání po podlaze, dokud nedosáhl pod stůl, aby zvedl svoji vidličku. Pak řekl: “Bratře Branhame, musím se ti k něčemu přiznat. Až do této chvíle jsem ti tak trochu nedůvěřoval. Ale teď už vím, že to, co jsem slyšel, je pravda.”

Když byly doručeny ranní noviny, Schoeman si s překvapením přečetl příběh o jistém starším z Holandské reformované církve, který o sobě tvrdil, že se minulý večer dotknul jeho zad anděl Páně. v novinách byl dokonce snímek bílé košile s otiskem vypálené dlaně zezadu na ramenu. “Bratře Branhame, tohle si musíš přečíst!”

“Já o tom vím, bratře Schoemane. Pán mi ukázal celý tento příběh ve vidění. Jestli mi budete schopni doručit tuto košili, pak se přesvědčíte, že otisk té dlaně se bude shodovat přesně s moji levou rukou.”

Kazatel Schoeman se spojil s novinářem a krátce poté nějaký zpravodaj přinesl tuto košili do jeho domu. Vypálený obrys lidské dlaně byl na zádech košile jasně patrný. Bill do toho otisku položil svoji levou ruku, roztáhl prsty přesně do toho obrysu. Bylo to přesně tak, jak řekl, jeho ruka přesně odpovídala tomuto otisku.

JOHANESBURG se zachvěl v náporu seismického otřesu způsobeného službou Williama Branhama a roznítil duchovní chvění napříč celým jižním cípem Afrického kontinentu. Ti, kteří navštívili první shromáždění, telefonovali svým rodinám a přátelům, a vyprávěli jim všechno, co viděli. Večer co večer byl zástup větší a větší. Ve středu večer 8. října roku 1951 (což byla třetí Billova noc v tomto městě) víc než 17 000 lidí se namačkalo do sálu v parku Maranatha, aby byli svědky toho, jak působí dar rozpoznání. Mnozí z těch, kteří přišli, byli nemocní, ale odcházeli uzdraveni. Téměř všichni pociťovali, že jsou povzbuzeni k tomu, aby šířili dál zprávu o tom, že prorok navštívil Afriku a že Ježíš Kristus v tomto prorokovi žije, a koná ty stejné skutky, které konal On, když procházel palestinskými cestami - uzdravuje nemocné, kulhavé, hluché a němé, a slepé, a zjevuje tajemství srdcí. Zdá se, že neexistuje věc, která by byla nemožná.

KAPITOLA 58

SATAN SKLAPUJE SVOU PAST

1951

Ve středu ráno pozvalo Billa na společnou snídani Sdružení lékařů Jižní Afriky. Jejich mluvčí řekl: “Kazateli Branhame, mnozí lékaři v Jižní Africe jsou křesťany. My jsme se stali lékaři proto, abychom pomáhali lidem. z počátku jsme k tobě byli nedůvěřiví a mysleli jsme si, že snad budeš ve svých kázáních sdílet názory Křesťanské vědy, že lékaři a medicína je v podstatě špatná a měli bychom se jich zbavit. Ale nyní je nám zřejmé, že ty vlastně lékaře podporuješ. My věříme v Božské uzdravení a to v takové, jaké kážeš. Kazateli Branhame, ačkoliv ještě neskončila inkubační doba po injekci, kterou jsi dostal proti Žluté zimnici, dáváme ti svolení k cestování po celé této zemi. A nejen to, otevíráme dveře našich nemocnic a všem pacientům, kteří si budou přát navštívit tvá shromáždění, se jim to budeme snažit umožnit.”

Po snídani přišel Ern Baxter k Billovi a řekl mu: “Bratře Branhame, mám pro tebe několik zpráv. Víím, jak velice si přeješ odjet do Durbanu, ale místo toho, abychom z Johannesburgu odjeli rovnou na toto místo, Národní výbor připravil cestovní plán, který nás povede 1 600 kilometrů jižně do Capetownu a pak nahoru po východním pobřeží do Durbanu. Co na to říkáš, jsi s tím spokojen?”

“Na tom mi až tak nezáleží, pokud se jen dostaneme do Durbanu,” odpověděl Bill, “ protože pociťuji, že jsem tam veden. Kdy máme vlastně odjet?”

“Pozítří.”

Tato zpráva byla pro Billa velice bolestivá, protože zde v Johannesburgu teprve začali. A nejenže obdrželi souhlas místního Sdružení lékařů, ukazovaly se i příznivé zprávy v tisku, což se Billovi stávalo nepříliš často. Shromáždění probíhala k obecné spokojenosti. Každý večer zástupy vzrůstaly, stejně tak jako množství uzdravení a zázraků. Proč bychom měli tak brzy odjet? To přece nedává žádný smysl. Ale tentokrát na to neřekl nic. Koneckonců byl zde v Jižní Africe jenom hostem Sdružení kazatelů, a tak mu to připadalo správné, aby všechny přípravy nechal na nich.

Večer po shromáždění upadl Bill do neklidného spánku. Asi ve dvě hodiny ráno byl probuzen nějakým zvláštním ječením. Klopýtal k oknu ve své ložnici, aby se podíval, co je to za ptáka, který vydává takový zvláštní zvuk. Neviděl nic jiného než rákosí, které se kolébalo sem a tam, za mírného větru. Vrátil se do postele, snažil se znovu usnout, ale nešlo to. Pomyslel si, že kdyby snad začal číst, mohl by znovu usnout. Rozsvítil tedy světlo, opřel se o zadní čelo postele a otevřel svou Bibli.

Najednou se jeho kůže začala chvět a vlasy vzadu na jeho hlavě se začaly ježít. Pozvedl zrak od Bible a spatřil anděla Páně stojícího uprostřed místnosti; jeho bílé roucho se skvělo a zářilo ve světle elektrické lampy, vánek z otevřeného okna si pohrával s jeho dlouhými tmavými vlasy. Po fyzické stránce byl impozantní postavou, jeho výška dosahovala dvou metrů a vážil kolem 100 kilogramů. Ale po nadpřirozené stránce to byla postava děsivá a působila, že Billova hrud' byla v sevření, jako kdyby byla svázána pevným uzlem strachu.

Anděl si založil ruce na prsou a přísně pohleděl na Billa a řekl: *“S těmito muži do Capetownu nejezdí. Následující dva týdny zůstaň zde, v Johannesburgu, a konej shromáždění tady. Zítřka se potkáš s mužem...”*

Zatímco anděl mluvil, pokoj se zastřel, jako kdyby se nalila voda na vodovkami čerstvě namalovaný obraz. Když se barvy slily dohromady, Bill zjistil, že se dívá na muže kavkazského vzezření, opáleného a energického, který vypadal asi tak na padesát let. Měl malé uši a veliký plochý nos. Na hlavě měl safari klobouk, obtočený pásem z leopardí kůže. Vidění ukazovalo toho muže, jak spí a prožívá nějaký šokující sen.

Anděl řekl: *“Tento muž, to je Sidney Jackson a on má zde na severu svoji zemědělskou usedlost. Je to veliký lovec a může tě vzít na safari. Po dvou týdnech pobytu v Johannesburgu musíš dalších deset dnů věnovat lovu se Sidneyem Jacksonem. A pak pojedíš přímo do Durbanu a zůstaneš tam dokud tě neodvolám. Jestli tyto věci uděláš, pak ti dám tuto zemi.”*

“Ale jak mám přesvědčit ty ostatní lidi? Oni už přece mají svůj cestovní plán hotový.”

“Abys poznal, že to je vůle Páně, zítra tě kazatel Schoeman vezme do Johannesburgu...” Scéna se změnila a Bill uviděl roh ulice vedle parku. Na okraji příkopu rostly jasné různobarevné květiny. Nějaká žena afrického původu oblečená do purpurových šatů stála v blízkosti nároží této ulice. Anděl řekl: *“Dej to na vědomí kazateli Schoemanovi. Pak tě vezmou do Pretorie...”* Pak se scéna přesunula na dálnici, kde nějaká mladá africká žena prodávala korálky, při okraji silnice. Její vlasy byly z jedné části jejího čela ostříhány a tím odhalovaly ošklivou jizvu. Zatímco si prohlížel její korálky, Bill uslyšel skřehotat nějakého podivného ptáka, který letěl přes cestu. Zde anděl řekl: *“Připomeň Ernu Baxterovi, že jsi mu o tom říkal, že se to stane, aby mohl poznat, že je to ‘tak praví Pán’. Když se dostaneš do Pretorie, oni tě vezmou na určité místo, aby ses modlil za muže, který si myslí, že má rakovinu kyčle, ale on se mýlí. On trpí následkem špatného chirurgického zákroku. Během nedávné operace sklouzl nůž v chirurgově ruce a říznul na nesprávném místě. Za tohoto muže se nemodli, protože on zemře.”*

Vidění se kolem něj rozplynulo a Bill zjistil, že je tam, kde byl před chvílí; sedí na své posteli, zády se opírá o zadní část postele, svou Bibli má v klíně a pot mu stéká po jeho spáncích. Anděl Páně už byl pryč.

Bill vběhl do vedlejšího pokoje, aby to sdělil svému manažerovi. “Bratře Baxtere, probud’ se. Právě jsem se setkal s andělem Páně, který mi řekl, že nesmíme přistoupit na cestovní plán Národního výboru.”

Ern Baxter si protíral ospalé oči, zavrtěl hlavou a něco zamumlal. “Nu dobrá, budeš o tom muset zítra říct bratru Schoemanovi.”

Druhý den ráno Bill hledal kazatele Schoemana. Našel jej zrovna ve chvíli, když šel na procházku. Bill jej poprosil, jestli by nebyl tak laskav a kousek se sním neprošel. Když se pak vraceli z procházky a blížili se k jeho usedlosti, Bill sdělil svému hostiteli o andělově návštěvě uplynulé noci. “A tak bratře Schoemane, vidíš, že budeš muset zrušit tento cestovní plán.”

Schoeman si projel rukou po své plešaté hlavě a řekl: “Bratře Branhame, to nemohu udělat. Jsou již stanovena všechna data a poslední opatření již byla také udělána. Zítra ráno odjždíme do Klerksdorpu. v žádném případě to nemůžeme odvolat.”

“Ale tady je důvod, a to zcela závažný důvod. Pán mi řekl, že tam nesmím odjet.”

“Je mi líto, bratře Branhame, ale my musíme dodržet náš cestovní plán. My jsme na tento účel již věnovali tisíce dolarů za reklamu a lidé nás tam budou očekávat.”

Když naléhal na to, aby byl cestovní plán zrušen, Schoemanem to ani nepohnulo. Kolem a kolem se tomu vzpíral, a argumentoval kolem toho. Nakonec Bill zklamáním zmlknul. v dané chvíli ještě neuspěl. Ale v podstatě ještě nevyužil všechny argumenty. To si nechá, až bude k tomu příležitost, až budou sedět u snídani.

Předtím než dojeli na jeho statek, Schoeman odbočil a vjel bránou na příjezdovou komunikaci. Ještě předtím, než se dostali k jeho domu projížděli kolem muže a ženy ve středním věku, kteří šli proti nim. Jakmile Schoemanovo auto míjelo tento pár ve vzdálenosti asi jednoho metru, Bill toho muže poznal. “Bratře Schoemane, zastav!” Schoeman překvapeně šlápl na brzdy a Bill vyskočil z auta, a představil se tomuto páru. “

“Dobrý den, já jsem bratr Branham.” “Bratře Branhame, já jsem přišel za tebou. Já se jmenuji...”

Sidney Jackson s manželkou

“Já vím,” přerušil jej Bill. “Ty se jmenuješ Sidney Jackson. Anděl Páně mi řekl, že mám odjet na tvoji usedlost a odpočinout si tam. Také mi sdělil, že jsi mě viděl ve snu, jak jsem kouřil cigaretu, ale chtěl bych ti říct, že já nekouřím. Pán ti jenom tím chtěl ukázat, že mu budu neposlušný, jestli udělám to, co chce Národní výbor, abych udělal. Ale o tom si popovídáme později. Brání ti něco v tom, aby jsi šel s námi na snídani?”

“S radostí půjdu,” odpověděl Jackson s výrazem překvapení ve své tváři.

“Dobrá. Mimochodem, Marrion, to je moje prostřední jméno.”

Sidney Jackson otevřel ústa, jako kdyby chtěl něco říct, ale byl až příliš ohromen na to, aby to mohl udělat.

Po snídani Bill řekl: “Musím vám oznámit jednu věc. My se nesmíme podřídit cestovnímu plánu a jet do Klerksdorpu a pak dál. Pán mi sdělil, abychom zůstali po dobu dvou následujících týdnů zde v Johannesburgu a pak mám odjet na usedlost pana Jacksona, máme si spolu zalovit, a tím si mám

dopřát několik dnů odpočinku. Pak mám jet rovnou do Durbanu a zůstat tam, dokud se mi On sám neozve. Zdá se mi, že v Durbanu bych měl zůstat asi jeden měsíc.”

Pro každého z nich to byla velice nepříjemná chvíle. Ern Baxter řekl: “Bratře Branhame, pokud se jedná o mě, já souhlasím, ale musíš obdržet souhlas Národního výboru.”

“Dobrá, já jsem již o tom řekl bratru Schoemanovi a on je vedoucím toho výboru. A vám jsem to teď oznámil taky.” Bill se pak obrátil na kazatele Schoemana a dodal: “Abys věděl, že to je pravda, dnes, když pojedeme do města, uvidíme jistou černou Afričanku, která na sobě bude mít nachové šaty.”

Na Schoemanově obličeji bylo vidět nevěřící výraz. “Bratře Branhame, žiju zde celý svůj život a ještě jsem nikdy neviděl žádnou domorodou ženu, že by byla oblečená do nachových šatů.”

“Dobrá, pak jednu takovou dnes uvidíš. Bude stát vedle parku, kde bude větší počet laviček a lidé tam budou prodávat květiny.”

Schoeman svažtil své čelo: “Vím, kde ten park je.”

“Budeme kolem něj dnes projíždět,” řekl Bill. “Později pak bratr Baxter a já, pojedeme do Pretorie, uvidíme u cesty domorodou dívku, zastavíme u ní a ona bude prodávat korálky. Bude mít na svém čele z části ostříhané vlasy, které budou odhalovat velikou jizvu. Zatímco si od ní budeme kupovat nějaké korálky, uvidíme podivného ptáka letícího na druhou stranu cesty. Skrze tato znamení poznáte, že to, co jsem vám řekl, se zakládá na pravdě. Pán si nepřeje, abychom přijali tento cestovní plán a odjeli na jih.”

Kazatel Schoeman se ohradil. “Promluvím si o tom se zbývajících členy výboru a uvidíme, co na to řeknou oni.”

Ale oni měli spoustu dalších povinností. Asi v deset hodin pan Schoeman požádal Billa, aby s ním odjel do města. Na chvíli se zastavili v Schoemanově kanceláři. A pak na zpáteční cestě na jeho statek uviděl Bill park, který spatřil minulé noci ve vidění. Poplepal kazateli Schoemanovi na rameno a ukázal na domorodou ženu, která byla oblečena do nachových, tmavě červených šatů. Pan Schoeman jen konstatoval: “No a co asi z toho můžeme vyvodit?”

Když se vrátili zpět na statek, Bill se setkal s Justusem du Plessisem, mužem, který měl být jeho překladatelem do afrikánštiny během zbývajících pobytu v Jižní Africe. Du Plessis byl elegantně oblečen do třídílného vycházkového obleku, měl plešaté čelo a hubené líce, v jistém smyslu se podobal panu Schoemanovi, s výjimkou brýlí a kníru. Du Plessis s Schoemanem

měli odjet do Pretorie, (bylo to asi řádově 45 kilometrů vzdáleno od Johannesburgu) aby se pomodlili za nějakého umírajícího muže. Poprosili Billa, jestli by nejel s nimi. “Jistě,” svolil Bill. Připojil se k nim i Ern Baxter. Cestou Justus du Plessis vysvětloval svým americkým spolucestujícím něco o jihoafrických pochoutkách a o africké kultuře. “Na tomto úseku silnice,” vysvětloval dále, “stojí obvykle celé tucty domorodých prodavačů. Postaví si vedle silnice stánky a doufají, že projíždějícím motoristům prodají nějaké věci, které sami zhotovili. Zastavíme se a promluvíme si z některými z nich, abychom viděli, jaké výrobky prodávají. Možná, že si budete chtít koupit nějaký suvenýr.”

Bill jemně šťouchnul svého manažera, ale ani slovem se nezmínil před Justusem du Plessisem o vidění, které měl minulé noci. Kilometry ubíhaly, ale oni nenarazili ani na jednoho prodavače. “To je zvláštní,” řekl du Plessis. “Obvykle je tu spousta těchto prodavačů.” Později pak rozhovor přešel na jiné téma. Když pak ujeli ještě dalších několik kilometrů, projížděli kolem dívky, která stála osamocena ve stánku těsně vedle silnice. Du Plessis byl tak zabrán do rozhovoru, že ji vůbec nezpovozoval. Když ujeli ještě asi o půl kilometrů dál, ustal v rozmluvě a umožnil tak Billovi, aby se zmínil o tom, že před chvílí projeli kolem prodavače. Du Plessis si vzpomněl na to, co slíbil, a tak se otočili, a vrátili se zpět.

Domorodá dívka prodávala ručně vyráběné korálky. Její obličej byl pozoruhodný, protože na jedné straně čela měla hlubokou jizvu. Ern Baxter si ji vyfotografoval. Pak uslyšeli nějaký skřehot, otočili se a uviděli velikého barevného ptáka, který rychle přelétával na druhou stranu silnice. Baxter řekl: “Koukej, bratře Branhame. Není to zvláštní pták?”

Schoeman dodal: “To je divoký páv.”

Bill je upozornil na tu dívku s jizvou na čele a zeptal se svých společníků: “Vzpomínáte si na to vidění, o kterém jsem vám vyprávěl dnes ráno?”

Baxter si sundal své brýle. Jeho oči byly vytřeštěny úžasem: “Bratře Branhame, to je přesně tak, jak jsi nám řekl, že to bude.”

Bill se přísně podíval na předsedu a řekl mu: “Bratře Schoemane, já přece nemohu vzít v úvahu váš cestovní plán pro zítřejší den. Je mi líto, že to zasahuje do plánů vašich kazatelů, ale Pán mi řekl, abych to nedělal.”

Pan Schoeman podrážděně vyprskl: “Bratře Branhame, my to musíme udělat.”

“Ó, vy to musíte udělat, ale já ne.” Bill se otočil a vracel se zpět k autu.

Ern Baxter jej přidržel a zašeptal: “Bratře Branhame, kdyby se to stalo v Americe, pak bych měl jako tvůj manažer autoritu na to, abych mu řekl, že tento cestovní plán na jih nepřijímáme. Ale tady jsme odkázáni na milost a nemilost těchto kazatelů. Oni nemají pochopení pro tvé vedení, které se zakládá na viděních. Já stojím stoprocentně za tebou; ale něco jiného je přesvědčit tyto muže, aby to pochopili.”

“Dobrá, ať už to chápou nebo ne, já vím velice dobře, co mi Pán řekl a nemám od toho odstoupit.”

Na druhý den ráno - bylo to v pátek 12. října 1951 - probudil Billa zvuk motorů, které běžely na prázdko na příjezdové komunikaci. Měl na sobě ještě pyžamo, když vyšel do předsíně, aby se podíval, co se to tam děje. Byl překvapen, když se dozvěděl, že jejich eskorta právě přijela, aby je odvezla na jih.

Justus du Plessis byl rovněž překvapen, ale něčím jiným. “Ty ještě nejsi hotov, bratře Branhame?”

“Ne, pánové. Já nejsem ještě ani sbalený. A nemám v úmyslu ani nikam odjet.”

“Raději by ses měl sbalit,” řekl kazatel Schoeman. “Jakmile budeš hotov, odjždíme do Klerksdorpu.”

Bill stál pevně na svém přesvědčení. “Já se nebudu muset balit ještě po dva další týdny a pak, když se budu muset sbalit, tak to bude kvůli tomu, že odjedu na Jacksonovou usedlost na lov lvů.”

“My jsme zde již se shromážděními skončili.”

“Vy jste zde už ukončili shromáždění?” To Billa velice překvapilo. Nepředvídal takovou taktiku a to jej vyvedlo z rovnováhy. “To je přece směšné. Pán nám dal takovou milost a řekl nám, abychom tu zůstali. Měli bychom zde zůstat.”

“Je už příliš pozdě na to, abychom v této věci mohli cokoliv podniknout,” řekl du Plessis. “Všichni lidé se už rozjeli do svých domovů. Ale v Klerksdorpu na nás čekají další zástupy.”

“A jak velký je Klerksdorp?” Zeptal se Bill.

“Je to malé městečko, má kolem 30 000 obyvatel,” odpověděl Schoeman.

Billova čelist ohromením poklesla. Proč jsou tito lidé tak krátkozrací? “Johanesburg má 500 000 obyvatel,” řekl. “Proč odjíždíme do takového malého městečka, jako je Klerksdorp?”

“Slíbili jsme bratrovi Fourierovi, že tě tam přivezeme,” vysvětloval kazatel Schoeman a rychle dodal, “ale očekáváme, že tam bude deset až patnáct tisíc lidí, kteří se zúčastní shromáždění, většina z nich se sjede z okolních vesnic.”

To Billa překvapilo ještě víc. “A kde je chcete umístit? Kde se najedí?”

Kazatelé se vykrucovali a přešlapovali na místě, dívali se rozpačitě jeden na druhého, a nakonec kazatel Schoeman připustil: “Nevím, ale slíbili jsme bratrovi Fourierovi, že tam přijedeme 12. října, a tak musíme odjet dnes. A jestli jsou zde shromáždění oficiálně ukončena, můžeš klidně jet s námi.”

Bill nevěděl, co má dál dělat. Zůstávat tu v Johanesburgu už nemělo smysl, protože shromáždění zde již byla ukončena. Neochotně odešel do ložnice a začal se balit.

Venku stála tři auta připravená na 160 - kilometrovou cestu, která je zavede na jihozápad do Klerksdorpu. Ern Baxter, Fred Bosworth, Julius Stadsklev, společně s Billy Paulem Branhamem jeli ve druhém autě v pořadí. Zatímco Bill se posadil do prvního auta spolu s Justusem du Plessisem a kazatelem Schoemanem a se dvěma dalšími členy Národního výboru. Byl krásný slunečný den. Kazatel Schoeman, Justus du Plessis a další členové výboru živě rozmlouvali o zázračných událostech, které viděli Boha konat v Johanesburgu. Naproti tomu Bill seděl tiše ve svých myšlenkách a rozjímal, co to znamená být neposlušný vůli Páně. Tiše se modlil: “Nebeský Otče, já chci jet do Durbanu, jak jsi mi přikázal, ale jsem vydán na milost a nemilost těmto lidem. Můžeš mi odpustit, prosím Tě, tento můj prohřešek neposlušnosti?”

Bill však nepocítil, že by mu bylo odpuštěno. Kilometr za kilometrem, stále víc a víc pociťoval odsouzení, které se prohlubovalo, až to už déle nemohl vydržet. “Zastavte!” Přikázal.

Řidič sjel k okraji vozovky a zastavil. “Co se stalo, bratře Branhame?”

“Zkrátka nemohu jet dál. Bratře Schoemane, budeš to muset otočit a zavést mě zpátky do Johanesburgu. Pán mi dává jasně na vědomí, abych dál v jízdě nepokračoval.”

Zbývající dvě auta je dojela a zastavila za vedoucím autem. Kazatel Schoeman poodešel k druhému autu a řekl bratru Baxterovi a Bosworthovi: “On odmítá pokračovat v jízdě na jih. Budete si s ním muset osobně promluvit.”

Ern Baxter s Fredem Bosworthem vystoupili z auta a odešli k místu, kde stál Bill. Zbývající kazatelé se pak postavili okolo nich. Baxter se zeptal: "Bratře Branhame, co se stalo?"

"Bratře Baxtere, domnívám se, že bych měl vykonávat v průběhu následujících dvou týdnů shromáždění v Johannesburgu a pak bych se měl zúčastnit desetidenního lovu společně s bratrem Jacksonem, a pak odjet přímo do Durbanu. Jestliže teď pojedou do Klerksdorpu, proviním se neposlušností vůči Pánu."

Nikdo z této skupiny nevěřil Billově službě hlouběji než Fred Bosworth, 74 letý veterán, kazatel, který konal velké uzdravovací kampaně již ve dvacátých a třicátých letech. Po návštěvě jednoho z Billových shromáždění v roce 1948 byl Fred Bosworth ohromen natolik, že se vzdal svého poklidného života v důchodu a stal se jedním z Billových manažerů. v této chvíli však zaujal stanovisko proti němu, což nebylo charakteristickou vlastností tohoto muže. "Bratře Branhame, ty se mýlíš. Jestliže teď pojedeme s těmito muži na jih, věřím, že budeš vidět věci nadmíru hojné a požehnané, o jaké bys ani neprosil, a které by ti nepřišly ani na mysl" - čímž citoval epištolu k Efezským 3:20.

Bill pocítil tato slova jako nůž zrádce, který se zabodl mezi jeho žebra. "Tatínku Bosworthe, ty jsi mne zklamal! Kolikrát jsi stával na pódiu v mé blízkosti a slyšels mě říct, *'tak praví Pán'*, mýlilo se to snad někdy?"

Bosworth odvrátil svůj zrak od Billových očí, ze kterých pocítoval bolest, "Jistě, ale tentokrát se mýlíš."

Jihoafričtí kazatelé začali být podráždění. Jeden z nich zlostně řekl: "Copak neuznáváš, že Bůh může mluvit i skrze někoho jiného než kromě tebe?"

Bill suše odpověděl: "Tohoto názoru se jednou zastával Choré a řekl Mojžíšovi zrovna tu stejnou věc, ale země se otevřela, a pohltila ho.¹⁸ Já nevím, pánové, co vám Bůh řekl. Nemohu to posoudit. Všechno, co vím, je to, co On řekl mně."

"Bůh nám řekl, abychom jsme připravili tento cestovní plán," odsekl tento kazatel.

"A mě Bůh zase řekl, abych na něj nepřistoupil," odpověděl mu na to Bill.

Pře pokračovala. Nakonec Ern Baxter odvedl Billa stranou a zašeptal: "Bratře Branhame, dostali jsme se opravdu do těžké situace, nemáme ani vlastní peníze ani vlastní prostředky, a tak se musíme s touto situací vypořádat diplomaticky. Přál bych si, abys už více neříkal ani slovo o lovu, protože si budou

myslet, že jsi vlastně přijel do Afriky na safari. Polovina z těchto kazatelů zastává přesvědčení, že křesťanovi nepřísluší, aby chodil lovit zvěř. Když se zmíníš o lovu, budou myslet na tisíce lidí, kteří touží po tvé modlitbě a budou považovat tvůj postoj za nesprávný.”

Bill odpověděl natolik hlasitě, aby to mohli slyšet i ti ostatní: “I kdybych už nikdy v životě neměl jít na lov, to pro mě není to zásadní. Já toužím jen po tom, abych vykonal, co mi Bůh přikázal. Bratře Baxtere, ty jsi byl se mnou dostatečně dlouho, aby ses mohl přesvědčit, že když ke mně přijde vidění a řeknu něco ve jménu Páně...”

Ern Baxter jej přerušil: “Bratře Branhame, jestliže to děláš, abys byl poslušný vidění, pak do toho již více nebudu zasahovat. O čemkoliv rozhodneš, já se za tebe postavím.” Nervózně se poohlédl dozadu na skupinu kazatelů, kteří stáli vedle prvního vedoucího vozidla. “Ale pamatuj, že jsi závislý na Národním výboru a jelikož se již připozdívá, a je už po poledni, nemohl bys přece jen s námi jet do Klerksdorpu, aby ses tam pomodlil za ty lidi? Pak se budeme snažit vrátit zpátky do Johannesburgu, pokud na tom jen budeš trvat.”

Rozptýlené akátové stromy poskytovaly v zatáčce na silnici stín. Bill natáhl ruku a strhnul plnou hrst listů z větve, podržel je ve své dlani a pak je hodil na nohy kazatelů sedících vzadu. “Dobře,” řekl vzlykaje, “pojede tady do Klerksdorpu na dnešní večerní shromáždění. Ale zapamatujte si, *‘tak praví Pán’*, od této chvíle napořád budeme mimo Boží vůli a nebudeme prožívat nic víc než problémy, dokud se nevrátíme do Johannesburgu.”

Jakmile dorazili do Klerksdorpu, byli očividně svědky toho, jak Billova kampaň v Johannesburgu dokázala rozhýbat celým jihem Afriky. Více než deset tisíc lidí (evropského původu) se shromáždilo v tomto maličkém zaostalém městě, které ani zdaleka nemělo dostatečnou kapacitu na to, aby mohlo uspokojit jejich potřeby. Když se podíval na stovky provizorních stanů a malé tábory, které byly rozsety po okolních pahorcích a polích, Billův řidič vzrušeně komentoval: “Podívejte, vypadá to, že dnes večer budeme mít pěkné shromáždění.” Bill přikývnul hlavou, pocítil lítost nad těmito lidmi, mnozí z nich byli nemocní a byli bezradně vystaveni povětrnostním podmínkám.

Dorazili do domu pastora P. F. Fouriera, kde se měli ubytovat. Večer bratr Bosworth otevřel Klerksdorpskou kampaň. Přesto však ještě předtím, než Bill stačil opustit Fourierův dům, aby odjel do shromáždění, udeřila tropická bouře. Hromy burácely jako výstřely z kanónů, zatímco obrovský liják srovnal trávu se zemí. Shromáždění bylo narychlo odvoláno, ale Baxter s Bosworthem a Schoemanem se nemohli až do půlnoci dostat domů, stejně tak i ostatní kazatelé, kteří byli ve Fourierově domě rovněž ubytováni.

“Ó, to jsme to dnes večer schytali,” stěžoval si Fred Bosworth mokrý jako myš, zatímco si setřepával vodu z kabátu a z klobouku.

“Copak jsem vám neříkal, co se bude dít?” Řekl Bill. “Pán mi řekl, abychom sem nejedli. Jsme mimo Jeho vůli. Já se mám vrátit zpět do Johanesburgu.”

Jihoafričtí kazatelé nesouhlasili. Jeden z nich řekl: “Nemůžeme se vrátit zpět. My jsme to tu těmto lidem slíbili a musíme to dodržet.”

“A navíc, tyto bouřky jsou zde pořád,” dodal jiný. “Tato dnes večer pomine a zítra již bude všechno v pořádku.”

Hromobití v průběhu noci opravdu skončilo a sobotní ráno bylo jasné, teplé a nadějně. Ale toho večera, když se připravovali, aby vzali Billa do shromáždění, se přihnala na toto období neobvyklá studená fronta. Teplota poklesla k bodu mrazu a vanoucí vítr způsobil, že se chvěli chladem. Shromáždění bylo znovu odvoláno.

“Neříkal jsem vám to?” Řekl Bill. “Nu a zítra večer zde bude zemětřesení.”

Členové Národního výboru se na sebe nervózně podívali. Konečně se začali pozastavovat nad slovy tohoto zvláštního muže, který tvrdil, že k němu promluvil anděl. Justus du Plessis se zeptal: “Myslel jsi to vážně, že zítra bude zemětřesení?”

“Nevím, jestli ano nebo ne,” usoudil Bill. “Řekl jsem to jenom v přirovnání s tím, co se děje. Ale něco hrozného se musí stát, jelikož jsme mimo Boží vůli.”

Paní Fourierová podala na stůl nějaké občerstvení a pak se posadila, a naslouchala rozhovoru. Bill se ve svém křesle opřel a řekl, že v průběhu odpoledne mu bylo dáno vidění týkající se paní Fourierové, ale že je nemohl říct, dokud se všichni neposadili tak, jak mu to bylo v tom vidění ukázáno. Pak řekl paní Fourierové o věcech, které se jí přihodily v dětství; dále jí řekl, že má nemocné srdce a že má také žaludeční potíže, které jsou způsobeny nervozitou, ale aby se nestarala, protože ji Ježíš Kristus uzdravil.

Z úst jihoafrických kazatelů padala slova obdivu. Bill se zeptal: “Už mi věříte? A dále mi Bůh řekl, abychom se vrátili do Johanesburgu, zůstali tam dva týdny a odtamtud, abych odjel na usedlost bratra Jacksona; odpočinul si a pak abych odjel rovnou do Durbanu. z Durbanu pak domů.”

Fred Bosworth na to řekl: “Bratře Branhame, jestli podnikneš to, co říkáš, nebudeš pak schopen posloužit tolika africkým domorodcům, jako když budeš cestovat po těchto menších místech.” (Zde se všichni afričtí kazatelé odmlčeli,

Jelikož si uvědomovali, že většina shromáždění, která byla naplánována, byla pouze pro evropskou část populace. Bill se o této věci dozvěděl teprve později, totiž, že Durban bylo jediné místo v Jižní Africe, kde afričtí domorodci obdrží povolení ke vstupu do stejných shromáždění, ve kterých jsou afričtí běloši.) Bosworth pokračoval: “Bratře Branhame, vydáš-li se po této cestovní trase na jih, já stále věřím, že spatříš Boha nadmíru bohatého a hojného nade všechno, o co bys požádal a poprosil.”

Bill položil svou znavenou ruku na rameno svého přítele a řekl: “Bratře Bosworthe, utkali jsme se spolu v tolika bitvách a nyní jsi o mně znovu zapochyboval? Říkám ti, ve jménu Ježíše, že jsme mimo Jeho vůli a nemůžeme čekat nic dobrého.”

“Ale přesto,” podotkl kazatel Schoeman, “jsme zavázáni vůči jistým bratřím, a tak se musíme držet našeho cestovního plánu.”

Jelikož nepřijali důkazy nadpřirozeného vedení, snažil se Bill zapůsobit na zdravý lidský rozum. “Na chvíli se nad tím zamyslete a pouvažujte o tom logicky. v Johannesburgu jsme si získali přízeň novinářů a Lékařského sdružení; a jsou tam tisíce a tisíce lidí, a zařízení, kde se mohou lidé najíst a přespat. Ale tady lidé leží na otevřeném prostranství a není zde žádné zařízení, kde by se mohli najíst. Včera večer se téměř utopili a dnes v noci mrznou. Kdybyste se na to podívali jen z tohoto přirozeného hlediska, copak vrátit se do Johannesburgu vám nedává žádný smysl?”

Mezi kazateli bylo slyšet mumlání a pokašlávání a pak Schoeman odpověděl: “Bratře Branhame, my jsme investovali tisíce dolarů, abychom mohli udělat reklamu této cestě. My jsme již pronajali budovy a pozemky. Ustanovili jsme data a časy konání. Lidé si to už naplánovali a někteří jsou už na cestě. Zavázali jsme se slibem a nemůžeme vzít naše slova zpět.”

Bill řekl: “Jistě, ale já jsem přece nikomu nic nesliboval a ráno se vrátím zpět do Johannesburgu.”

Justus du Plessis se zeptal: “A co tam chceš dělat, až tam přijedeš?”

A zde se Bill ocitl v pasti. Neměl ani peníze, ani nemohl sám nic podniknout na vlastní pěst. A tak i kdyby se vrátil do Johannesburgu, bylo by mu zapotřebí spolupráce právě s těmito stejnými muži, kteří mu teď oponovali, a tak se ocitl pod obrovským nátlakem. Posadil se; uvažoval o této problematické situaci. Najednou si vzpomněl na proroctví, které k němu přišlo v Shreveportu v Louisianě, když ho v něm Pán varoval, že se na něj satan chystá v Jižní Africe nastavit léčku. Bill předpokládal, že tato léčka bude mít co do činění s lékaři a démony. Ale vůbec tomu tak nebylo. Tato léčka byla právě zde! Právě zde mezi

jeho křesťanskými bratry! Politické čelisti jejich denominačního systému se sevřely těsně kolem něj a držely ho pevně ve svých chladných nepoddajných zubech, a překazily mu vykonat to, co mu Pán uložil. Jeho situace se mu zdala být beznadějná.

Bill varoval své sponzory: “Jako Pavel před mnoha lety: ‘Muži, měli jste mě poslechnout a nevyplouvat z Kréty a ušetřit si toto neštěstí a škodu.¹⁹ A teď bratři, Bůh má přípustnou vůli, ale já nikdy nechci dělat něco na základě Jeho přípustné vůle. Já chci jednat na základě Jeho dokonalé vůle.’”

Členům výboru se tato myšlenka o Bohu, který má přípustnou vůli, zamlouvala. Jeden z nich prohlásil: “Myslím si, že to je právě případ, kde by bylo správné jednat na základě této přípustné vůle Boží. Bratře Branhame, co ti v tom brání, abys poprosil Pána o souhlas v této záležitosti?”

Blížila se již druhá hodina po půlnoci, takto se dohadovali již od desáté hodiny. Byli unaveni a znechuceni. Bill řekl: “Dobře, půjdu se za to pomodlit ještě jednou.”

Billy Paul Branham, který tiše naslouchal tomuto čtyř hodinovému dohadování, odešel za svým otcem do ložnice a zavřel dveře. Pozoroval svého otce, jak chodí sem a tam po místnosti, jak se dívá do okna, a sleduje, jak venku burácí vichřice. Pak se jeho otec postavil, shrbil záda a vypadal na poraženého muže. Bill přeběhl pokoj a položil ruku na rameno svého otce, a řekl: “Tatínku, ty bys neměl poslouchat tuto bandu kazatelů, dělej to, co ti bylo uloženo Bohem.”

Billy, ale já jsem roztrhán na kusy. Já nevím, jak zde mohu podniknout to, co si Bůh přeje. Nemám žádné finanční prostředky a i kdybych se teď vrátil do Johannesburgu, nevím, jak bych tam mohl uspořádat nějaké shromáždění bez spolupráce s těmito muži. A jak vidíš, oni se mnou spolupracovat nebudou. Jestli jsem kdy stál mezi kladivem a kovadlinou, je to právě teď.

“Tatínku i kdyby nikdo v této zemi se za tebe nepostavil, já za tebou budu stát.”

Bill objal svého syna: “Pomodli se, Billy, se mnou.”

Klekli v uličce mezi dvěma skládacími postelemi a společně se modlili. Ale krátce poté byl Billy Paul zmožen touto pozdní hodinou a tak vklouzl do svého lůžka, a usnul. Zatímco Bill byl naopak příliš ustaraný, než aby mohl usnout. Jeho myšlenky na něj dorážely tam a zpět, cítil se jako mezi kladivem a kovadlinou, a věděl, že je chycen do léčky. Tak nebo onak musel stát právě

¹⁹ Skutky ap. 27:21

proti těm lidem, kteří ho pozvali do Jižní Afriky. Jak je přesvědčit k tomu, aby ho poslechli? A co kdyby se mu podařilo je přesvědčit? Jak může vykonávat Boží vůli v Johannesburgu a Durbanu, aniž by získal tyto muže ke spolupráci? Jeho dilema mu připadalo nepřekonatelné. Ve své hlavě měl pocit, jako kdyby byl žinkou, která je ždímána víc a víc, a pozvolna je z něj vyždímána všechna vlhkost. Tato vláha vytékala z koutků jeho očí a míchala se se solí.

Kolem třetí hodiny ráno Bill pocítil přítomnost anděla Páně. v jiných případech se světlo formovalo ve vzduchu, pak se zvedlo ke stropu a zanechalo anděla Páně stát pod tímto jantarovým plamenem. Venku zuřila vichřice, prudké nárazy větru jednou sílily a pak zase slábly, a působily drnčení tabulí v okenních rámech. Bill se chvěl hrůzou. Pokaždé, když se setkával s andělem Páně tváří v tvář, pociťoval tu stejnou paralizující bázeň. To nadpřirozeno mu nikdy nezevšednělo. Byla to nepochopitelná dimenze sotva snesitelná pro jeho lidské smysly. Ale i když se třásl, pociťoval vděčnost, že anděl přišel. Snad právě teď bude prolomen tento mrtvý bod.

Bill se zeptal: “Kdo jsou tito muži a jaké jsou jejich úmysly?”

Anděl se postavil se svými založenýma rukama. Ačkoliv nikdy na andělově tváři nespatriil úsměv, nyní jeho pronikavý pohled vypadal hrozně. *“Jdi s nimi,”* řekl anděl vážně. *“Jelikož jsi již s nimi vyrazil, teď už to budeš muset udělat. Ale zapamatuj si, když s nimi odjedeš na jih, budeš za to pykat. Probud’ Billy Paula a řekni mu ‘tak praví Pán’.* Zítř ráno se probudíte do krásného a teplého rána. Brzy ráno odvezou Billy Paula na nedělní školu. Jelikož se shromáždění takto opozdila, Ern Baxter se chystá poslat Billy Paula zpět, abys přišel a pomodlil se za nemocné. Bud’ na to připraven. Tvůj syn za chvíli odjede s mladým mužem v černém autě. Cestou se zastaví a přibere ještě jednoho mladého muže. A potom...”

Bill uviděl dva domorodce, kteří stáli poblíž eukalyptového stromu vedle mostu. Jeden z těch domorodců, který byl oblečen v bílém safari obleku, měl zvednutou ruku a držel v ní hůl, a právě se chystal udeřit tohoto druhého domorodce. Anděl řekl: *“Billy Paul tě na to upozorní. Podle tohoto znamení poznáš, že jsem ti dovolil, abys odjel na jih. Ale zapamatuj si, bude tě to stát hodně trápení.”*

Když vidění pominulo, anděl byl pryč. Bill probudil svého syna a řekl: *“Billy, právě mě navštívil anděl Páně.”* Sděлил Billy Paulovi, co anděl říkal a pak rychle odešel do pokoje, kde spali Baxter, Bosworth a Stadskev. *“Bratři, probudte se. Mám ‘tak praví Pán’.* Dal mi svolení k cestě s vámi na jih, ale bude mě to stát hodně trápení, protože to není dokonalá vůle Boží. Ve skutečnosti naše shromáždění nebudou tak úspěšná, jak by měla být, protože jsme tam

neměli jet. Zítra ráno tato bouřka pomine..." A pak jim vyprávěl jiné podrobnosti o tomto vidění.

Nedělní ráno bylo tiché, čisté a teplé, tak, jak to řekl anděl Páně. Billy Paul odjel na nedělní školu s Ern Baxterem a se členy Národního výboru. Krátce poté dva mladí muži v černém autě přivezli Billa zpět do domu, aby vzali jeho otce. Bill byl již připraven. Po cestě do místa shromáždění projížděli kolem úzkého mostu. A tam vedle eukalyptového stromu stáli dva domorodci, jeden z nich měl na sobě bílý safari oblek.

Billy Paul upozornil: "Koukej, tati, ten muž má ve své ruce hůl a chce praštit toho druhého."

Bill přikývnul. "Vzpomínáš si, co jsem ti řekl včera v noci, Paule? Mohu odjet na jih, ale bude mě to stát hodně trápení."

KAPITOLA 59

KONEČNĚ DURBAN

1951

PŘIBLIŽNĚ 300 kilometrů na jihovýchod od Klerksdorpu leží město Kimberley, je to rozlehlé hornické město se 60 000 obyvateli. William Branham přijel do Kimberley ve středu 17. října roku 1951. Jeho reputace jej už předešla. Během prvního večera v Kimberley se modlil za nemocné v modlitebně, ve které bylo asi kolem 500 míst k sezení. Žel, desetkrát tolik lidí usilovalo o to, aby se dostali dovnitř.

Druhý den ráno si Fred Bosworth promluvil s Národním výborem ohledně získání většího místa za účelem provádění uzdravovací kampaně. K jeho překvapení se však výbor vyslovil k jeho požadavku nesouhlasně. Oni totiž slíbili jistému pastorevi v Kimberley, že shromáždění se budou konat v jeho církvi a teď měli pocit, že nemohou zrušit své slovo.

A tak se Fred Bosworth snažil s tímto pastorem domluvit osobně. “Koukej, bratře, ulice a pole jsou přeplněná tisíci lidí, kteří touží po tom, abychom se za ně modlili. Nechceš mi snad říct, že i nadále trváš na tom, aby se shromáždění konala ve tvé malé modlitebně?”

“Bylo mi slíbeno, že shromáždění se budou konat v mé modlitebně,” odpověděl paličatě pastor, “a tak se tam budou konat.”

“To je absurdní,” rozčiloval se Bosworth. Když se vrátil do domu, v kterém byl ubytován Bill, stěžoval si: “Bratře Branhame, už jsi někdy slyšel o kazateli, který jedná tak sobecky?”

Bill suše odsekl: “To je přece to ‘*neobyčejně hojné*’ o čem jsi předtím mluvil. Bratře Bosworthe, copak nevidíš, že se nacházíme mimo vůli Páně?”

Fred Bosworth se nezlomně rozhodl, že se pokusí něco podniknout na vlastní pěst. Informoval se v okolí Kimberley a nakonec zajistil místní sportovní arénu, která byla schopna pojmout tisíce lidí, a tak po dobu následujících čtyř dnů se bohoslužby konaly tam.

Když Bill plánoval navštívit Jižní Afriku, představoval si, že bude kázat domorodcům s tmavou pletí. Místo toho však zjistil, že káže pouze bělochům národností Afrikans a evropského původu. Byl tím znechucen, zrovna tak jako tím “posvátným” cestovním plánem Národního výboru. Toužil přece po tom, aby spatřil domorodou populaci, jak přijímá to nadpřirozené Evangelium, ale to mu nebylo umožněno až do jeho dvacátého prvního dne pobytu v Jižní Africe.

Konečně ke konci toho týdne pro něj Národní výbor naplánoval jednu bohoslužbu v neděli ráno v Bloemfonteinu (160 kilometrů jižně od Kimberley) pro ne- Evropany.

Domorodci se začali shromažďovat v Bloemfonteinu na fotbalovém hřišti ještě dlouho před svítáním 28. října 1951. Než Bill v 10 hodin dopoledne přijel, více než 12 000 lidí tmavé pleti sedělo na fotbalovém hřišti; mnohé z žen měly na krku uvázané bílé nebo červené šátky. Ern Baxter vysvětlil Boží plán spasení skrze víru v Ježíše Krista. Když Bill přistoupil k mikrofonu, vysvětlil vztah mezi vírou a uzdravením. A pak přišel čas podrobit víru zkoušce. Jeden po druhém přicházeli před amerického evangelistu a každému jednomu z nich řekl, kdo je, a v čem vězí jeho problémy. Ještě předtím než prošel dvanáctý člověk modlitební řadou, tito domorodci byli přesvědčeni, že Ježíš Kristus je opravdu přítomen. Po jednoduché společné modlitbě byly stovky Afričanů uzdraveny. v následujících týdnech pak místní pastoři a misionáři vyhodnocovali výsledky tohoto shromáždění, a shromažďovali svědectví o uzdraveních, a zázracích.

Výsledky byly opravdu ohromující: slepé oči otevřeny, rakoviny uzdraveny a spousta nemocí vyléčených, chromí uzdraveni. Jeden řidič autobusu řekl: “Do shromáždění jsem přivezl svým autobusem chromého muže, ale když jsme se vraceli, on už mohl chodit po vlastních nohou.” Celkem vzato, místní kazatelé a misionáři odhadovali, že během této jediné Branhamovy modlitební služby bylo v této bohoslužbě uzdraveno asi tisíc lidí.

Bohoslužba pro domorodce v Africe

To bylo právě to, co si Bill přál v Africe vidět. Jednoduše smýšlející lidi, kteří jsou schopni přijmout Ježíše, jakmile uvidí Krista, jenž se před nimi odhaluje v nadpřirozených způsobech. Bill požádal Národní výbor, aby pro tyto domorodce zařadili do programu více takových shromáždění, ale výbor opět zaujal odmítavé stanovisko a omílal stále jedny, a tytéž argumenty o závazcích, které už jsou domluveny. Bill nebyl schopen pochopit, že mezi těmito denominačními představiteli může existovat taková tvrdohlavost a krátkozrakost. Jednali přesně podle své naplánované cestovní trasy, jako kdyby měla být jedenáctým příkázáním.

Po odjezdu z Blomenfonteinu se Branhamova skupina přesunula 1500 kilometrů na jihovýchod do Kapského města. Zde se shromáždění držela podobného vzoru, jak tomu bylo v Bloemfonteinu - pět dnů vzrušujících uzdravovacích bohoslužeb a jedna neděle vyhrazena pro domorodé Afričany.

Bill byl kvůli zacházení s těmito tmavými domorodci zoufalý. Shromáždění pro bílé Afričany se konala ve velkém leteckém hangáru na letišti Wingfield. s pootvřenými dveřmi hangáru se mohlo zúčastnit této bohoslužby víc než 10 000 lidí. Na druhé straně se tito tmaví Afričané museli shromáždit v zámečnické dílně Drill Hall; byla to menší budova v městské oblasti. Tato domorodá část populace byla tak dychtivá po slyšení Williama Branhama, že se lidé začali shromažďovat před Drill Hallem již o půl druhé po půlnoci. Do šesté hodiny ranní, zástup čítal již 8 000 duší. Nejhorší na tom bylo to, že když se

v devět hodin ráno otevřely dveře, pouze 3 000 domorodců se mohlo natlačit dovnitř. Krátkozraký Národní výbor se nepostaral ani o reproduktory zvenčí budovy a tak lidé zůstali na ulici, aniž by měli možnost poslouchat kázání.

Billovo zklamání narůstalo, jako když stoupá rtuť teploměru za letního dne. Tento Národní výbor nesl zajisté zodpovědnost i vinu, že takto následkem špatného plánování zpackal tyto věci. Ale také i Bill osobně nesl část této viny. Musel si přiznat, ač s neochotou, že následuje pokyny Národního výboru, i když si byl vědom toho, že to není vůle Páně. Anděl jej varoval, že za to ponese následky. Pozastavoval se nad tím, zda to právě není to, co měl anděl na mysli. Ale to nebylo to.

Kampaň v Kapském městě skončila v pondělí večer. v úterý odjeli o 600 kilometrů dál podél pobřeží na západ a před soumrakem dorazili do Port Elizabeth. První shromáždění v Port Elizabeth se konala následujícího večera, 7. listopadu 1951, ve velké posluchárně, která se nazývala Feather Market Hall. Zde organizátoři znovu drastickým způsobem podcenili potřebu většího prostoru a tisíce lidí se kvůli tomu nedostaly dovnitř budovy. Zbývající část kampaně uzdravování vírou v Port Elizabeth pak již probíhala na Davisově stadiónu, ve veliké sportovní aréně.

Jednoho dne ráno se Bill probudil s prudkou bolestí břicha. Zpočátku tomu nevěnoval žádnou pozornost, ale když bolest setrvala po celý den, začal si dělat starosti. Copak to znamená návrat této tajemné žaludeční nemoci, která na něj chce znovu zaútočit? Po mnoho dnů pociťoval ve svém pracovním plánu vzrůstající napětí. Od roku 1947 vyčerpání následkem služby prohlubovalo jeho žaludeční potíže. Tehdy jeho potíže přetrvávaly už více než rok a každý večer se modlil za dlouhé řady nemocných, a postižených lidí až do časných ranních hodin, dokud se nezhroutil na pódiu. Tato nemoc se jej snažila donutit k přerušení kampaní. Tehdy se jeho žaludek naplnil kyselinou, silnou jako kyselina citrónová a on pak následkem této nemoci málem zemřel. Copak se to mělo znovu opakovat? Národní výbor na něj vyvíjel značný tlak a nedopřával mu dostatečný čas k odpočinku. Oni nerozuměli tomu, jak drastickým způsobem tato nadpřirozená vidění podkopávají jeho přirozenou energii.

Ale horší od jeho vyčerpání byla přetrvávající bolest v jeho břiše. Ještě před příjezdem do Východního Londýnu (to bylo město vzdálené 240 kilometrů podél pobřeží od Port Elizabeth) si byl Bill jist tím, že tato bolest nebyla jeho starým nepřítelem, tou žaludeční nemocí. Křeče, které pociťoval, byly níž než jeho žaludek a bolesti jej bodaly více, a ostřeji, než to bylo při zvedání žaludku. Všichni ostatní spolucestující rovněž onemocněli. Bill si myslel, že to pochází z nějakého místního zdroje, možná ze stravy nebo z tekutin, které pili.

Po pěti nocích ve Východním Londýnu, odjeli konečně do Durbanu, vzdáleném 450 kilometrů východním směrem po africkém pobřeží. Cestou měl Bill vidění místní domorodé ženy, která ležela v posteli. Brzy na to jejich silnice vedla podél typické černošské vesnice. Bill poprosil řidiče, aby zastavil. Vystoupil a spolu se svými spolucestujícími vešli do vesnice, kde Bill ukázal prstem na jednu z chatrčí, která vypadala úplně stejně, jako všechny okolní chatrče. “Tam najdeme tu ženu, která leží v posteli. Má v pokročilém stádiu tuberkulózu. Je křesťankou a umí anglicky.”

Když vstoupili do chatrče, opravdu tam ležela, přesně tak, jak to Bill popsal. Tato žena k nim anglicky promluvila: “Modlila jsem se už dlouho o uzdravení. A Ježíš mi slíbil, že ke mně pošle proroka z nějaké jiné země, aby se za mě pomodlil a že pak budu uzdravena.”

Pán Ježíš dodržel své zaslíbení.

DO DURBANU dorazili v úterý 20. listopadu 1951. Bill byl pod hlubokým dojmem mocné asijské příchutě tohoto velkoměsta. Rikše projížděly ulicemi sem a tam. Indické ženy byly oblečeny do svých tradičních *saris*, dělily se o své místo s tmavě oblečenými muslimskými ženami a s domorodými ženami tmavé pleti; některé z nich měly na svých šjích a zápěstích bronzové náramky. Sikhové s černými bradami v bílých turbanech na hlavách a dlouhými noži připevněnými ve svých šerpách spolu s vysokými téměř nahými domorodci, pomalovanými blátem, s kudrnatými vlasy, ozdobami z malých kostí, s velkými otvory v ušních lalocích protaženými do dlouhých masitých smyček. Když se Bill zeptal na tuto různorodost, kazatel Schoeman vysvětloval, že Durban má 440 000 obyvatel a z toho 130 000 tvoří domorodí Afričané, 110 000 jsou obyvatelé evropského původu - Afrikans a 200 000 obyvatel pochází z Indie. Původně byli tito Indové dováženi jako otroci na práci v dolech. Oni zůstali věrní svému asijskému dědictví, včetně svého Hinduistického, Buddhického a Islámského náboženství.

První shromáždění v Durbanu se konalo ve středu večer v městské posluchárně a bylo vyhrazeno pouze pro bílé Afričany. Ti, kteří se nemohli dostat dovnitř budovy, poslouchali skrze reproduktory, které byly umístěny v okolních zahradách. Očekávání bylo nadmíru veliké a spousta těch, kteří přijeli na invalidních vozících nebo byli přineseni na nosítkách, odcházeli bez nich.

Čtvrteční odpolední bohoslužba byla přemístěna na gigantický dostihový stadión, který se jmenoval ‘Greyville Race Course’. Více než 20 000 lidí se usadilo pod zastíněnými tribunami a zbylo tam ještě místo pro spousty dalších.

Když Bill vystoupil na pódium, aby kázal, byl překvapen, když spatřil dav sestávající se z černých domorodců, hnědých Indů a bílých Evropanů. Řekl k Sidney Smithovi, starostovi Durbanu: “Myslel jsem si, že Jižní Afrika má segregační zákony, které neumožňují, aby se setkávali bílí s černými ve stejném shromáždění.”

“Existují segregační zákony,” odpověděl starosta “a jestli budeš pozorně sledovat, tyto rasy jsou od sebe odděleny. Vidíš ty ploty?”

Nyní si Bill všimnul bílých čar těchto ohrazení, jak tyto zástupy oddělují. “Ale proč některé z těch plotů od sebe oddělují i černé lidi?”

“Tyto ploty oddělují jednotlivé kmeny - Bantu, Swazi, Xhosa, Zulu - je jich tu více než tucet a oni se vůči sobě chovají nepřátelsky.”

“A proč to nebylo umožněno v jiných městech?” Zeptal se Bill. “Pak bychom mohli tímto způsobem oslovit větší počet lidí Evangeliiem.”

“Durban je jediné místo, kde nám vláda dala souhlas, abychom to udělali.”

Teď Bill pochopil, proč mu anděl Páně sdělil, aby jel přímo do Durbanu a setrval tam, dokud nebude odvolán. Ó, kdyby jen byl poslušný těmto andělovým příkazům. Ó, jak musel kvůli této chybě trpět. Teď se u něj projevovaly nepřetržitě bolesti břicha, měl pocit, jako kdyby se do jeho vnitřností dostala krysa a hlodala v jeho střevech. Musel se silně přidržet kazatelny, aby se nezačal svíjet v bolestech - dokonce i tehdy, když se formovala modlitební řada, dokonce i tehdy, když se před ním odhalovalo vidění a rozpoznání tajemství srdcí těchto cizinců, dokonce i tehdy, když i jednotliví lidé byli uzdraveni.

“Nebeský Otče, odpusť mi, “modlil se tiše Bill, zatímco očekával na mnohé překladatele, jak překládají jeho větu do patnácti různých jazyků. “Je mi líto, že jsem se dopustil této chyby. Ježíši, zatímco uzdravuješ tyto lidi, uzdrav i mě.”

Ale žádné vidění k jeho prospěchu se neukázalo. Jako kdyby se Bůh k potřebě svého proroka odvrátil zády, zatímco nepřehlédl ani tu nejmenší potřebu mezi svými ostatními dětmi. Bill kajíčně pociťoval, jako by si toto opovržení zasloužil.

Publikum se hýbalo pohnutím, zatímco v této modlitební řadě byl bezchybně odhalován jeden problém za druhým a pacienti byli uzdravováni. Hluchoněmý indický chlapec začal poprvé ve svém životě slyšet a mluvit, a víra v zástupu se povznesla, ba přetékala. Bill povznesl svůj hlas v modlitbě a povzbuzoval zmrzačené, nemocné, hluché a slepé, aby přijali své uzdravení

z rukou svého Spasitele Ježíše Krista. Ale dlouho předtím než poslední tlumočník ukončil překlad této modlitby, muži a ženy, staří a mladí povstávali z invalidních vozíků nebo mávali kolem sebe svými berlemi; děti odstraňovaly železné spony a odhazovaly od sebe tyto důmyslně vymyšlené zdravotní pomůcky.

Tragické na tom bylo to, že i když hlahol z vítězství sílil, Bill byl odváděn z pódia, sténal bolestí a potřeboval u sebe dva silné muže, aby ho přidržovali.

Návštěvníci se hromadně hrnuli do Durbanu, způsobovali zácpu v městské dopravě, která se zpomalila na rychlost hrocha lezoucího po hruď v hlubokém blátě. Do pátečního odpoledne se zástup v 'Greyville Race Course' zdvojnásobil a dosáhl počtu více než 40 000 lidí. Když Bill jel společně se Sidneyem Smithem na bohoslužbu, cestou uviděl v ulicích spoustu domorodců, kteří si nesli s sebou malé sošky vlastní výroby. O takové modloslužbě se dočetl již v Bibli, ale bylo to poprvé v jeho životě, kdy to viděl na vlastní oči. "Vypadá to jakoby tito lidé měli své modly," komentoval Bill.

"Starosta řekl: "Někteří z nich jsou dokonce křesťané."

"Křesťané?" Bill s překvapením zalapal po dechu. "Křesťané s modlami?"

"Ano. Tady je mnoho domorodců, kteří jsou křesťany a stále se přidržují svých model po předcích."

"To je zvláštní. Chtěl bych si s někým takovým promluvit. Mluviš jazykem tohoto muže, který tu stojí?"

Starosta sjel k okraji vozovky a jeho host vystoupil z auta, a přistoupil k velikému, statnému muži, jehož výška přesahovala dva metry, a vážil určitě kolem 150 kilogramů. Když se k němu Bill přiblížil, mohl vidět modlu na které byly patrné zaschlé rudé skvrny krve. Pomoci starosty se Bill zeptal domorodce: "Jsi křesťan?"

"Ó, ano," odpověděl domorodec, "jsem křesťanem již mnoho let."

"A proč s sebou nosíš tuto modlu?"

"Můj otec již přede mnou nosil tohoto boha, kamkoliv šel. Jednoho dne lovil osamocen ve stepi a najednou se na jeho stezce objevil lev. Otec rozdělal oheň a modlil se k tomuto bohu, používal k tomu šamanská zařikávání a lev utekl pryč. A teď nosím tohoto boha, kamkoliv jdu. Jestliže mne zklame Bůh misionářů, pak tento bůh mne nezklame nikdy."

"Myslím si, že jsi svou víru položil na nesprávnou věc," řekl mu Bill. "Já jsem taky lovec a vyznám se v divočině. Ta modla lva nezapudila; to byl oheň."

Domorodec se na něj skepticky požíval. Bill se zeptal: “Jdeš dnes odpoledne na Greyvillské závodiště do shromáždění?”

“Zítra,” odpověděl nevrle.

“Dobře. Tak zítra budeš svědkem toho, že Ježíš nikdy neselže.”

Tři bohoslužby, které byly konány v neděli 25. listopadu 1951, překonaly, co se týče návštěvnosti, všechny rekordy na ‘Greyville Race Course’. Nejenže byly všechny tribuny zaplněny, ale také celé závodiště, na kterém byly shromážděny jednotlivé domorodé kmeny, které seděly na zemi a byly od sebe odděleny ploty s bílými kolíky, jako stáda dobytka. Kazatel Bosworth uváděl ranní bohoslužbu a kazatel Baxter pak kázal odpoledne. Večerní bohoslužba byla rezervována Billovi, který měl kázat a modlit se za nemocné.

Až do teď bylo přijato, že Bill kázal skrze 15 tlumočnicků. Byl to značně pozvolný proces, který mu zabíral jeden a půl hodiny kázání, které by za normálních okolností trvalo asi 15 minut. Bill mluvil asi tato slova: “Ježíš Kristus je Syn Boží.” První tlumočnický ze sebe vydal zvuky, které připomínaly kvokání slepice; druhý tlumočnický zavyl jako šakal; třetí tlumočnický vydal ze sebe zvuk naprosto odlišný od těchto dvou prvních; a tak to pokračovalo po řadě dál a dál. (V minulých letech se Bill mnohokrát pozastavoval nad textem I. Korintským 14:10, kde Pavel říká, že každý zvuk má nějaký význam. Teď když naslouchal těmto podivným jazykům, uvědomil si, co tím asi misionář Pavel chtěl říct.) Konečně patnáctý překladatel ukončil svoji větu a Bill pokračoval: “Ježíš přišel na zem, aby zachránil hříšníky.” A tak ten proces začínal odznova.

Zatímco překladatelé po sobě podle svého pořadí větu opakovali, Bill se přiblížil k okraji pódia a zeptal se Sidney Smitha: “Co se to tam děje na tom trávníku? Nedošlo tam k nějaké potyčce?”

Starosta začal také pozorovat tento rozruch. “Nemohu o tom nic říct. Pošlu tam policistu, aby to prověřil.” Za chvíli se policista vrátil se zprávou: “Bratře Branhame, domorodá žena právě uprostřed davu porodila. Zdá se, že je úplně v pořádku.”

“Odvedete ji odtamtud pryč?”

“My jsme ji to nabídli, ale ona utřela dítě a přiložila je k prsu a řekla, že chce zůstat až do modlitební bohoslužby.”

Taková odhodlanost Billa ohromila. Jestliže očekávání novopečené maminky odzrcadluje touhu všech těchto ostatních, kteří se nacházejí v tom zástupu, pak zde dnes bude probíhat ohromující uzdravovací bohoslužba.

Modlitební lístky rozdány nebyly; místo toho několik misionářů jednoduše shromáždilo na tučt lidí do řady k modlitbě. První osoba, která přišla dopředu v modlitební řadě, byla žena původem z východní Indie. Její tělo bylo ovinuto do barevného *sari*, její čelo bylo ozdobeno rudou skvrnou mezi očima, symbolem *kumkum*, který je považován v indické kultuře za znamení krásy.

Obdobně jako Ježíš mluvil se samaritánskou ženou, Bill promluvil krátce s touto ženou, aby se kontaktoval s jejím duchem. “Paní, proč vy, když jste hinduistka, přicházíte ke mně, křesťanovi, pro pomoc? Proč nejdete ke svým kněžím?”

“Oni mi nejsou schopni pomoci,” odpověděla žena.

Náhle se nad ní rozvinulo vidění, které jí ukazovalo v ordinaci u lékaře, jak poslouchá lékařskou diagnózu. Bill řekl: “Paní, vy máte tuberkulózu. Ale věřím, že jestli přijmete Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele, On vás také uzdraví.”

Žena okamžitě poklekla na jedno koleno, sklonila svoji hlavu, uchopila konec svých dlouhých šatů a setřela rudou skvrnu, kterou měla mezi očima. Bill uviděl vedle této ženy záblesk světla a řekl: “Sestro, Ježíš Kristus tě právě uzdravil. Jdi svou cestou a služ Mu po zbytek svého života.”

Davem začal procházet hromadný šum a Bill uviděl jiné indické ženy, které si slinily prsty a utíraly si své rudé skvrny. Někdo uprostřed davu zaječel: “Křišna!” Jiný Ind se chytil toho chvalozpěvu a opakoval. “Křišna! Křišna!” Mysleli si, že americký evangelista vyslovil jméno jejich boha. (Křišna je pozemská forma indického boha Višnu.)

Bill pozvedl své ruce, aby je utišil: “Ne, ne, já jsem neřekl Křišna. Řekl jsem *Kristus*,” a vyslovil toto jméno tak zřetelně, že zdůrazňoval písmeno ‘t’, Ježíš Kristus. Já nejsem Křišna; já jsem služebník Ježíše Krista.”

Další osobou v řadě byla mladá žena evropského původu. Vypadala na to, že je zdravou osobou a když se přiblížila k Billovi, pocítil vstřícného ducha, který ji provázel. Řekl: “Vidím, že jsi křesťanka.” Ona souhlasně přikývla. “Vidím, že navštěvuješ shromáždění. Patříš k Holandské reformované církvi.” Pak se zastavil, jako kdyby ho něco zmátlo. Jakoby se v souvislosti s touto ženou projevilo úplně něco jiného. Častokrát ve viděních spatřoval vedle pacienta záblesk jasného světla, oznamující, že dotyčná osoba byla uzdravena. Ale v tomto vidění mu vše připadalo temnější, jako kdyby se začaly hromadit stíny přicházející noci. “Sestro, vidím, že jsi byla před několika dny u lékaře. Tvůj manžel čekal na chodbě, zatímco tě tvůj lékař vyšetřoval. Tvůj manžel má černé vlasy a knírek, a byl oblečen do šedého obleku. Lékař s prošedivělými vlasy měl

na očích brýle. Řekl ti, že máš cistu na svém vaječníku. To sice tvůj život neohrožuje, ale lékař to chce přesto odstranit.” Žena souhlasně přikývla hlavou. Když Bill pokračoval dál v hovoru, vidění se stávalo stále a stále temnější. Chtěl už říct: “Pán ti žehnej, ať tě uzdraví moje sestro” a nechat ji odejít z pódia s určitou nadějí, ale předtím, než to řekl, se vidění přesunulo do pohřebního průvodu. Viděl pracovníky pohřební služby, jak nesou její rakev k hrobu. Pak Bill pochopil, že se její život blíží ke konci a rozhodl se, že jí to řekne na rovinu. “Paní, vy vypadáte zdravá, nejste nijak těžce nemocná, máte pouze cistu na vašem vaječníku. Ale připravte se, že zemřete, ‘tak praví Pán’, budete žít už jen krátkou dobu.”

Žena vykulila oči a zalapala po dechu: “Pane?”

“Ano, to je pravda sestro. Buď si ale jistá tím, že tvoje srdce je v pořádku s Bohem.” Když žena opouštěla pódium, pěkně oblečený běloch přiváděl domorodého chlapce po schodech a pak napříč pódium. Muž se zastavil asi pět metrů před americkým evangelistou, zatímco chlapec pokračoval sám. Bill pohleděl letmo na chlapce a řekl: “Všichni můžete vidět, že tento chlapec šilhá. Já jej uzdravit nemohu, ale Ježíš Kristus ano. Snad mi Bůh ukáže něco, co by povzbudilo víru tohoto chlapce.” Odmlčel se a pozoroval, jak se odhaluje minulost tohoto chlapce. “Vidím vysokou štíhlou ženu z kmene Zulu, jak ve své náruči drží nemluvně a ukazuje ho svému manželovi, který zjistil, že dítě šilhá. Víím, že to je křesťanská rodina, protože ve vidění jsem spatřil, jak se modlí před křížem.” Když to bylo zopakováno zulským tlumočnickem, matka s otcem se postavili uprostřed obecenstva, mávali a křičeli na znamení souhlasu.

Mezitím chlapec sklonil svoji hlavu.

Bill řekl: “Nemusím se ani za toho chlapce modlit, protože on už byl uzdraven. Můžeš odejít.”

Zulský mladík pozvedl svoji hlavu a pousmál se. Ano, byla to pravda; jeho oči už nešilhaly, ale byly teď normální. Chlapec odcházel z pódia, když muž, který ho přivedl, přistoupil bližší k bratru Branhamovi a řekl: “Pane Branhame, mohu s vámi na okamžik mluvit?”

Ern Baxter mu zastoupil cestu: “Nemůžeme vás nechat mluvit s bratrem Branhamem jen tak, když je pod pomazáním.”

“Ale já se chci zeptat jen na jistou věc.”

Bill se k těmto dvěma mužům otočil a řekl: “To je v pořádku, bratře Baxtere. Ať se jen lékař zeptá.”

“A odkud víš, že jsem lékař?”

Bill tuto otázku ignoroval. “Co pro tebe mohu udělat, doktore?”

“Ano, to je pravda, jsem britský lékař. Vyšetřil jsem toho chlapce předtím než sem přišel, vlastně jsem ho vyšetřil znovu před malou chvílí. Jeho oči šilhaly, ale teď jsou v pořádku. Jak jsi to udělal? Zhypnotizoval jsi ho?”

“Jestliže hypnóza je schopna napravit šilhavé oči, pak byste ji měli, vy doktoři, praktikovat. Ale to nebyla hypnóza; to byla Boží moc.”

“Pane Branhame, já jsem obyčejným členem církve, ale teď, když jsem uviděl Boha, kterého se můžeme dotýkat, jak On napravuje šilhavý zrak, chci přijmout Ježíše Krista jako svého Spasitele a jsem ochoten to vyznat před celým tímto shromážděním.”

Uplynulo asi deset minut od chvíle, kdy žena s cistou na vaječníku opustila pódium. Zatímco britský lékař mluvil k zástupu, na pódium přiběhl poslíček a s pohnutím mluvil něco tlumočnickům, kteří pak sdělili Billovi: “Vzpomínáš si na tu ženu před chvílí, které jsi řekl, aby se připravila na to, že zemře? Ona právě zemřela. Ten muž zná jejího manžela a on seděl za nimi. Když se žena vrátila zpět na své místo, řekla svému manželovi: ‘Dobrá, co o tom víš;’ a ještě dřív než jí stačil odpovědět, padla mrtvá k zemi.” (Později se dozvěděli, že měla srdeční záchvat.)

Poslední v modlitební řadě přicházel černý muž tak shrbený, že se v podstatě pohyboval po čtyřech. Bylo patrné, že je duševně zaostalý. Dohlížitel držel toho hrbatého muže před útekem jako psa na dlouhém řetězu připevněném k obojku na jeho krku.

“Pohledte na to bídné stvoření,” řekl se soucitem Bill. “Kdybych mu mohl pomoci, určitě bych to udělal. Pravda však je taková, že já mu pomoci nemohu. Ale Ježíš Kristus ano. Život tohoto člověka nemůže zůstat skryt, protože anděl Páně je přítomen.” Když se dostavilo vidění, odhalilo nepředvídané skutečnosti. Bill řekl: “Vím, že tento chlapec vyrůstal v křesťanském domě, protože vidím obrázek Ježíše pověšený na stěně v jeho chatrči. Ale on se už narodil jako mrzák. Ale právě teď se nestará o sebe; on se stará o bratra. Před čtyřmi lety se jeho mladší bratr zranil, když spadl z velikého žlutého psa nebo kozla. Nyní je jeho bratr mrzák a při chůzi musí používat berle. Tak praví Pán; ‘Jeho bratr byl uzdraven’.”

V té chvíli éterem proletěl výkřik. Daleko vzadu v publiku se postavil vysoký černoch a zamával dvěma holemi nebo berlemi nad svojí hlavou a křičel ve svém jazyce, že on je tím bratrem a že byl právě teď uzdraven.

V zástupu to začalo vřít hlasitým pohnutím způsobeným tímto zázrakem, trvalo to hodnou chvílí než se podařilo zástup utiшит natolik, aby byli schopni

znovu poslouchat. Bill tomuto vzrušení trpělivě naslouchal. Pak obrátil svoji pozornost zpět k tomuto shrbenému a uboze vyhlížejícímu muži, který byl před ním. Ve vzduchu se ukázal modrý stín, který odhalil vidění, ve kterém ten muž stál vyrovnaný a chodil normálně. Bill řekl k publiku: “Byli jste svědky, že Ježíš Kristus uzdravil bratra tohoto muže. Jestliže Bůh teď uzdraví tohoto zmrzačeného a duševně postiženého muže, kolik z vás zde přítomných bude sloužit Pánu Ježíši?”

Černé, hnědé a bílé ruce se rychle zvedaly nahoru nad stadiónem. Bill řekl dohlížitelům, aby sundal řetěz z krku tohoto muže. Dohlázitel zavrtěl ustaraně a snad i trochu bázlívě hlavou. Ale Bill důrazně řekl: “Postavte tedy tohoto muže na nohy a uvolněte jeho řetěz. Bůh jej osvobodil.” Neochotně, ale přece se pak dohlázitel podvolil, odepnul řetěz a pozvedl ruce toho muže. Ten muž však už nepotřeboval, aby mu někdo nějak moc pomáhal. Jeho páteř se vysunula jako skládací anténa, narovnála se a muž stal jako v pozoru před zraky 50 000 shromážděných. Bill natáhl svoji ruku a objal toho muže kolem obnaženého pasu a spolu přistoupili k okraji pódia a pak se zpět vrátil za kazatelnu. Muž se pousmál a zamával obecenstvu, čímž dal najevo, že jeho rozum byl nadpřirozeným způsobem navrácen.

Zástup neovladatelně zahřměl a pohyboval se jako při zemětřesení. Bill využil svoji příležitost a zeptal se: “Kolik z vás chce přijmout Ježíše Krista jako svého Spasitele?”

Tisíce a tisíce rukou se pozvedly nahoru. Ern Baxter řekl: “Bratře Branhame, já si myslím, že špatně pochopili tvou otázku. Oni si asi myslí, že ses jich zeptal, jestli by chtěli být fyzicky uzdraveni. Raději tuto otázku zopakuj skrze překladatele znovu.”

A tak Bill přistoupil k mikrofonu a řekl: “Neptal jsem se vás na to, zda si přejete fyzické uzdravení. Ptal jsem se vás, zda si přejete přijmout Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele. Pokud ano, tak se postavte.” Tisíce lidí se postavily. Bill pokračoval: “Předtím, než Ježíš vstoupí do vašeho srdce, musíte nejdříve zavrhnout své falešné bohy. Vy lidé, kteří nosíte modly, přál bych si, abyste je rozbili právě teď.”

Do vzduchu nad závodistištěm se zvedl oblak prachu, když muži a ženy ničili na zemi své modly. Nejdříve se Bill hlasitě modlil za jejich spasení, pak se hromadně modlil za uzdravení pro ty, kteří byli nemocní a postižení. Tisíce těchto nověobrácených křesťanů křičely na znamení toho, že byli uzdraveni.

Na druhý den v hotelu nemohl Fred Bosworth přestat ve vyprávění o tomto nedělním večerním shromáždění. Bratře Branhame, když tito lidé odtamtud odešli, zanechali po sobě spoustu berlí, nosítek a vozíků, a

všelíjakých železných spon. Já jsem tam stál a moje srdce málem nepuklo pláčem. Během 40 let kázání Evangelia a modlitby za nemocné jsem nikdy nebyl svědkem shromáždění, které by se mohlo vyrovnat tomuto.”

Smith zavolal Billa a řekl: “Bratře Branhame, pojd’ sem a podívej se z okna. Tyto nákladáky jsou naloženy berlemi a věcmi, které lidi na tom místě minulý večer nechali.” Když Bill přistoupil, aby se podíval, uviděl veliké nákladáky pro dobytek projíždějící kolem hotelu a za nimi šly stovky lidí, kteří byli uzdraveni - domorodci ze všech kmenů pospolu, již ne jako nepřátelé, ale spojení ruku v ruce a zpívající hymnu Branhamových shromáždění: “Jenom věř; jenom věř; jenom věř; všechno je možné; jenom věř.”

Fred. F. Bosworth

Starosta Sidney Smith řekl: “Odhadujeme, že toho posledního nedělního shromáždění se zúčastnilo na 50 000 lidí; a 100 000, pokud spočítáš všechna tři nedělní shromáždění dohromady. Včera muselo být zřejmě kolem 30 000 těch, kteří odevzdali svá srdce Ježíši Kristu. Nemáme žádný způsob, jak bychom mohli odhadnout, kolik jich bylo uzdraveno.”

“A já jsem tak nemocný, že sotva stojím na nohou,”dodal Bill. “Měli jsme přijet rovnou sem do Durbanu přímo z Johanesburgu, tak, jak mi to bylo řečeno andělem Páně. Teď je to již zřejmé každému, že Durban byl tím místem, kde nás Pán chtěl použít.”

Žel, všem to patrné nebylo. Kazatel Schoeman sdělil Ernu Baxterovi a Billy Paulovi, že ve středu ráno poletí do Salisbury v Rhodesii.

“A - a opustit Durban?” Vzrušeně a se zděšením oponoval Bill. “Proč? Právě zde přece Pán působí.”

Ale Schoeman znovu naservíroval stejné jídlo připravené ze zbytku pokrmu: “My přece sledujeme cestovní trasu, kterou jsme naplánovali před měsícem. A tam se předpokládá, že budeme dva dny v Salisbury a pak bude jedno shromáždění v Pretorii a pak zpátky do Johannesburgu, kde už bude jen jedno jediné shromáždění před vaším odletem domů. Nechápu, proč jste tak rozrušeni. Měli jste přece svá shromáždění v Durbanu, jak jste si přáli.”

“A jak daleko je do Salisbury?”

“Tisíc tři sta kilometrů severně z tohoto místa.”

Bill mohl stěží pochopit nesmyslné rozhodnutí těchto mužů. Poukázal na to, jak to obvykle dělal: “Zde v Durbanu je na 50 000 lidí, kteří by mě chtěli slyšet kázat. Spousta z nich přišla ze vzdálenosti mnoha a mnoha kilometrů, aby zde mohli být. Tisíce z nich jsou nově obrácení křesťané. A teď mě tak náhle chcete odvést 1 300 kilometrů daleko a ještě se divíte, že se kvůli tomu zlobím?”

“Je mi líto, bratře Branhame, ale my jsme slíbili tomu bratrovi v Rhodesii, že tě tam přivezeme a musíme dodržet naše slovo.”

Bill se cítil příliš oslaben a nemocen, aby se mohl přít, a proto ustoupil. Zakončil svou cestu podle plánu Národního výboru. v Salisbury kázal přibližně k 1 500 lidem. Dva dny, které strávil v Rhodesii, byly v jeho paměti zastřeny jako zlý sen. Pak se vrátili zpět do Jihoafrické republiky, kde se konalo jedno shromáždění v Pretorii a další dvě v Johannesburgu. Během posledního shromáždění v Johannesburgu měl pocit, jako by měl zemřít. Jeho vlastní utrpení ale nebylo překážkou daru rozpoznání a Boží moci. Mezi mnoha viděními, které tohoto večera měl, uviděl ženu z obecnstva, která byla slepá. Ukázal na ni a vybídl ji k tomu, aby se postavila a přijala své uzdravení. Ona ale neodpověděla. Nicméně jiná žena ve stejné řadě se postavila. Bill se obrátil k této druhé ženě a řekl: “Vím, že jsi také slepá. Ale proč ses postavila, když jsi židovského náboženství a nevěříš, že Ježíš je Kristem? Myslíš si, že jen Ježíš ti může navrátit zrak?” Pokynula hlavou na znamení souhlasu. Bill pokračoval: “Nemohu Jej poprosit, aby se stal tvým uzdravitelem, pokud se prvně nestane tvým Pánem a Spasitelem. Jestliže Jej přijmeš jako Mesiáše, pozvedni svou ruku.” Žena pozvedla svoji ruku a její zrak jí byl navrácen.

Konečně přišel čas, aby opustil Jižní Afriku. Britský lékař, který vyšetřil šilhavého chlapce v Durbanu, se setkal s Billem na letišti v Johannesburgu a řekl: “Mám pocit, že Bůh si mě povolává, abych se stal lékařským misionářem. Bratře Branhame, cítím se ti být zavázán. Děkuji ti za tvůj příjezd.” Jeho poděkování by mohlo být stotisíckrát vynásobeno. Přicházely zprávy z buše o tisících lidech, kteří každý týden přijímali křest. Církev napříč Jižní Afrikou se naplňovala lidmi, kteří byli znova podníceni skutečností živého Boha, kterého se mohli dotknout. Během deseti týdnů v Jižní Africe vykonala skupina Williama Branhama 120 bohoslužeb v 11 městech s celkovou návštěvností kolem 500 000 lidí. Sám Bůh je schopen zaznamenat konečný výsledek, ale Bill věděl něco o ceně, kterou bude třeba zaplatit.

Fred Bosworth doprovázel ostatní členy Branhamovy skupiny na letiště, ačkoliv tohoto dne ještě neodlétal. Bosworth byl odhodlán zůstat v Jižní Africe ještě další měsíc a pracovat spolu s pastory a misionáři, a pomáhat jim upevňovat ve víře nově obrácené v Krista.

Když Bill seděl v očekávání na přilet svého letadla, svíjel se v bolestech břicha. Vážně se pozastavoval nad tím, jestli mu ještě bude dáno Freda Boswortha vidět. Konečně letadlo přistálo a mohli nasednout na palubu. Nadešla chvíle loučení. Když Bill objal svého přítele, řekl: “Bratře Bosworthe, je mi 42 let a cítím se jako bych byl na konci svých dnů. Spolu s Pavlem mohu říci, že jsem bojoval dobrý boj víry. Běh jsem dokonal, víru jsem zachoval.”²⁰

“Nesmysl,” zlostně odfrknul Bosworth. “Vždyť ty jsi teprve chlapcem. Já jsem teprve ve čtyřicítce začal kázat! Ted’ mám po sedmdesátce a stále se cítím v dobré kondici. Bratře Branhame, ty jsi právě ukončil školní vzdělání a obdržel jsi diplom.”

Bill souhlasil s tím, že právě ukončil školní vzdělání, ale nebyl si tak docela jist svým diplomem. Měl dojem, jako by právě při své poslední zkoušce propadl.

20 II. Tim. 4:7

“**BILLY BRANHAME**, proboha, chlape!” zvolal doktor Adair, když pozvedl oči od lékařské zprávy. “Tys v Africe chytil amébu.” Když Sam Adair dočetl zprávu laboratorních výsledků, potřásl smutně hlavou. “Billy, nemohu ti v ničem pomoci. Musím tě poslat ke specialistovi.”

KAPITOLA 60

ANDĚLSKÉ PROGNÓZY

1952

Po mnohých testech doktor Lukas vysvětloval neradostné skutečnosti. “Pane Branhame, tyto améby jsou paraziti. Oni jsou přenášeni jako maličké cysty, jen o něco větší než bílé krvinky. Tys je pravděpodobně chytil z nějakého jídla nebo pití. Příznaky nemoci se začínají objevovat asi čtyři až šest týdnů poté, co paraziti vejdou do lidského těla. Tvůj případ je ten nejhorší, jaký jsem kdy viděl.”

Bill si vzpomínal, že první pocity břišních křečí začal pociťovat v Port Elizabethu, čtyři týdny poté, co opustil Johannesburg. To znamená, že amébitskou cystu mohl spolknout v Klerksdorpu. Určený čas byl naprosto přesný. Och, kéž by raději zůstal v Johannesburgu, jak mu bylo řečeno andělem. Nikdy by se to nestalo.

Doktor Lukas pokračoval: “Invazní amébová úplavice je třetí v pořadí parazitní nemocí, jsou jí infikovány stovky tisíc lidí na celém světě. Ve většině případů améby jsou latentní, to znamená ve spícím stavu. Rovněž tito infikovaní lidé se nyní stávají nositeli a mohou tuto nemoc rozšiřovat, ačkoliv jí sami nejsou postiženi. v jiných případech, jako je ten tvůj, se tito paraziti stali aktivní. Neznáme důvod tohoto jevu. Právě teď se améby živí hlenem tvého střevního traktu. Musíme je tam kontrolovat, protože jestli se dostanou mimo střevní trakt, zaútočí na játra nebo na mozek a pak se problémy stupňují. Na neštěstí jsou tito paraziti resistentní vůči lékům a ve tvém případě bych začal šedesátidenní kúru.”

Zatímco se nacházel na klinice, jedno vyšetření vyžadovalo, aby se napil Bariumové suspenze. Lékař provádějící toto vyšetření mu řekl: “Pane Branhame, dozvěděl jsem se, že jsi misionář.” “Ano, jsem evangelistou, misionářem. Právě jsem se vrátil z Afriky.”

“Já jsem také studoval na kazatele. Zabralo mi to čtyři roky studia, abych zjistil, že křesťanství je jedno velké nic. Začal jsem studovat nauky Mohameda, Budhy, Confucia a mnoha jiných. s překvapením jsem zjistil, že křesťanství není jediným náboženstvím, které mluví o panenském narození a Spasiteli. Došel

jsem k rozhodnutí, že na tom všem vlastně vůbec nic není, a tak jsem celý ten zmatek zavrhl a nyní jsem se stal agnostikem²¹.”

S bolestmi v břiše a s myšlenkami naplněnými hrůzou vyplývající z jeho stavu, nepocítoval Bill, že by se měl nyní dát do souboje s takovýmto chytrým a bystrým mužem. Ztišil se v modlitbě a řekl: “Pane Ježíši, dej mi nějakou jinou příležitost, kdy se budu cítit lépe.”

Poté, co se vrátil domů a vyprávěl své manželce tyto otřesné zprávy, Meda řekla: “Billy, vzpomínáš si na paní Shaneovou z New Abany?”

“Není to ta neurotická učitelka nedělní školy ze sboru brata Johnsona, ta za kterou jsem se modlil krátce předtím než jsem odjel do Jižní Afriky?”

“To je ona. Právě, když jsi byl v Africe, ona mi volala co druhý den. A teď, když ses vrátil domů, mi volá každý den.”

“A jak se jí vede?”

“Hrozně. Je to s ní tak špatné, že může sotva vyjít z domu. Přála by si, aby ses, když budeš pod pomazáním, za ni pomodlil, ale obává se, že nebude schopna přicestovat do shromáždění.”

“Na tom nezáleží. s tím, jak to teď vypadá se může stát, že už nebudu mít žádné další shromáždění.”

“Bille, tohle neříkej. Každopádně mě paní Shaneová požádala, abych tě poprosila, že když tě někdy podruhé navštíví anděl Páně, aby ona byla tou první osobou na seznamu, která se bude s tebou vidět.”

“Jistě,” odpověděl Bill roztržitě. Uvažoval o tom, že anděla Páně již nespánil od doby onoho osudového dne v Klerksdorpu, když se smířil s tím a souhlasil, že se podrobí scénáři Národního výboru, v rozporu s Pánovou vůlí. Uvažoval: “Och, jak jsem si tím spackal svůj život.”

Další týdny Billova života, to byla mizérie. Léky nepomáhaly. Tělo ho týralo, v noci měl problémy se spánkem. Noc po noci se procházel po podlaze svého domu, naříkal a prosil: “Bože, smiluj se nade mnou. Jestli chováš ve svém srdci vůči mně ještě nějakou laskavost, prosím odpusť mi. Již nikdy vědomě nepřekročím tvou linii.”

Ale Pán mu neodpovídal, ani hlasem, ani viděním, ani psaným Slovem, ačkoliv neustále četl svou Bibli. Cítil se bezmocný, osamělý a jeho mysl se blížila víc a víc k jámě zoufalství. Och, proč byl tak hloupý, že neuposlechl bezprostředního Pánova příkazu? Den za dnem prozkoumával své dilema

21 Agnosticizmus - skeptické stanovisko k možnosti pravdivého poznání skutečnosti.

v Africe a prosával různé možnosti, sondoval různá řešení, aby se poučil ze svých chyb. Nyní mohl jasně vidět, že jeho největší chybou bylo to, že se nechal zamotat Jihoafrickým Národním výborem, vedoucí skupinou organizátorů, která byla natolik neohebná, že by se nesklonila ani v tom případě, když by je samotný Bůh požádal o změnu jejich plánu. Pak si Bill uvědomil, že viděl tu samou nepoddajnost mezi denominačními kazateli v Americe. Možná se nejednalo o tyto lidi, ale na vině byl celý tento systém. Každá křesťanská organizace žila podle určitého seznamu učení a stanov, které se často stávaly dogmaty a byly uctívány tak hluboce, že členové více nemohli uvidět nižším způsobem Slovo. Všechno by bylo v pořádku, kdyby ony měly vždycky pravdu. Ale co když se mylily? Co když jim chtěl Bůh ukázat něco více a oni to nebyli schopni přijmout, protože to neodpovídalo jejich dogmatům? v tom případě jejich vlastní nepoddajnost je mohla odsoudit a odevzdat Božím soudům. Co když denominační křesťanství bylo ve skutečnosti překážkou místo toho, aby bylo nápomocno Duchu Božímu?

Po hlubokém zpytování svého svědomí Bill zjistil, že jeho druhou chybou bylo, že příliš citlivě reagoval na kritiku. Tato přecitlivělost pramenila z toho, že ve svém dětství byl odmítán a vyobcován společností kvůli špatné reputaci své rodiny. Když se stal křesťanem, přineslo mu to lásku a přijetí, které postrádal jako chlapec. Ale některé z jeho komplexů přetrvávaly, včetně jeho tendence k nervozitě a přecitlivělosti na kritiku. Nyní, když tolik tisíc lidí volalo, aby obrátilo na sebe jeho pozornost, on chtěl všem vyhovět, ačkoliv byl tento úkon nemožný. Rozhodl se, že od nynějška musí dělat cokoliv si bude Bůh přát, aby dělal bez ohledu na to, koho by mohl v tom procesu urazit. Bude mnohem lepší, jestliže zklame lidi, než by měl zklamat Pána Ježíše Krista.

Naneštěstí to nebylo vždycky jednoduché dozvědět se, co si Pán přeje. Nyní dumal nad jednou kritikou, která ho po léta pronásledovala. Mnoho křesťanů si stěžovalo, že se nemodlí za dostatečný počet lidí během svých uzdravovacích kampaní. Stovky nemocných mužů a žen přicházely na každou z bohoslužeb a přály si osobní modlitbu za svou potřebu. Ale ta nadpřirozená rozpoznávání zatěžovala jeho tělo natolik, že měl zřídka kdy sílu, aby se během každého večera těchto kampaní pomodlil za víc než tucet lidí. Mnozí kritici říkali, že by to měl dělat víceméně jako Oral Roberts nebo některý jiný z evangelistů se službou uzdravování vírou, kteří svolávají dlouhé řady lidí, které procházejí tak rychle, jak je to jen možné a on se jich dotýká a modlí se za ně několika slovy. Snad jeho kritici měli pravdu; možná, že jeho metoda byla příliš pomalá. Někdy tato hádanka hlodala Billa celé hodiny, pozastavoval se nad tím, jak si Bůh opravdu přeje uspořádat tyto uzdravovací kampaně. Jindy ho tato otázka tolik netrápila, protože už možná nikdy více nebude kázat.

Brzy ráno zastihla Meda svého manžela klečícího na podlaze se skloněnou hlavou na sedátku své pohovky, jak pláče.

“Bille, co je s tebou?”

“Miláčku, kdybys věděla, jak špatně se cítím. Je mi teprve čtyřicet dva let a moje zdraví je zhrouteno; moje služba je u konce; navíc jsem zadlužen. Co mohu dělat? Jaké jsou mé vyhlídky do budoucna? Připadám si, jako bych byl na konci cesty.”

“Možná by ses cítil lépe, kdybys něco snědl,” navrhovala Meda.

Bill plakal tak vroucně, že jeho oči byly oteklé. Meda ho zavedla ke stolu na snídani, kde se zakousl do toastu s vajíčky. v poslední době jeho chuť k jídlu klesala tragicky dolů. Následkem toho se v průběhu několika posledních týdnů jeho tělesná váha neustále snižovala, takže nyní vážil sotva padesát pět kilo. Jeho stav místo toho, aby se zlepšoval, se stále zhoršoval.

Asi v polovině února 1952 se Bill vrátil, aby se podrobil testům. Doktor Lukas potřásl svou hlavou, když si prohlížel výsledky. “Kazateli Branhame, obávám se, že léky, které jsem vám podával, nezabírají. Příště použiji arsenik.”

“Arsenik? Není to nebezpečné?”

“Ano, musím ho dávkovat velice opatrně. Ale kazateli Branhame, neudělejte v tom případě chybu, protože váš stav je velice vážný. Atakující améby usmrtí ročně kolem 40 000 lidí. Tyto aktivní améby si mohou prokousat cestu skrze střevní stěnu a dostat se do krevního řečiště, kterým se dostanou do jater a tam vytvoří hlízy, které vás budou ohrožovat na životě. Někdy je také krev roznese do jiných částí těla, včetně mozku. Když k tomu dojde, dostaví se horečky a během několika hodin zemřete.”

Bill se vracel domů mentálně rozrušen, více než kdykoliv předtím. Použil nový lék, jak bylo předepsáno, ale jediný výsledek, který se dostavil, byla barva jeho kůže, která se stala žlutě-oranžová.

Asi v té době mu jeho přítel doktor Sam Adair telefonoval o neštěstí, které potkalo jeho mladého přítele. “Billy, víš o tom, že Delbertova maminka zemřela před několika léty. Delbertovi je teď sedmnáct a dostal se do špatné společnosti. Nyní se nachází v nemocnici a umírá na syfilis. Dával jsem mu takové dávky penicilínu, jaké mohlo snést jeho tělo, ale ani trošku mu to neprosnělo. Říkám ti to jenom proto, abys o tom věděl.”

Ač se Bill cítil velice nemocný, sebral své síly, aby mohl odejít do nemocnice a navštívil tohoto mladého rodinného přítele. Když vstoupil do

nemocničního pokoje, Delbert řekl: “Bratře Branhame, stydím se za to, žeš ke mně přišel.”

“Je to s tebou vážné, Delberte?”

“Lékař mi doporučil, abych si dal do pořádku své věci s Bohem.”

“Vím, že tvoje maminka byla křesťankou. A co s tebou?”

“Když jsem začal jít svou vlastní cestou, někteří chlapci mi říkali, abych nebyl tak hloupý a začal kouřit; a tak jsem je poslechl. Pak jsem začal pít spolu s gangem společenské přípitky piva a za chvíli jsem měl namále.”

“Odevzdat své srdce Ježíši Kristu, na to není nikdy pozdě.”

“Já – já bych to chtěl,” zakoktal chlapec, “ale obávám se, že Bůh mě nepřijme kvůli tomu, že jsem tak hříšný.”

“Ach, ano, On to udělá,” ujišťoval ho Bill. “Právě proto vydal svůj život na kříži, aby zachránil hříšné lidi.”

“Myslíš si, že by mě nyní přijal s takovou nemocí?”

“To není tvé tělo, které Mu odevzdáváš, to je tvoje duše.”

“V tom případě jdu.”

Bill otevřel Bibli a četl z Janova evangelia 14. kapitolu, která začíná:

“Ať se vaše srdce nermoutí. Věřte v Boha, věřte i ve mne.

V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby to tak nebylo, pověděl bych vám.

Jdu, abych vám připravil místo. A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já.

A kam já jdu víte a cestu znáte.”

Tomáš mu řekl: “Pane, nevíme kam jdeš? A jak můžeme znát cestu?”

Ježíš mu řekl: “Já jsem ta cesta, pravda, i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.” Jan 14:1-6.

Když Bill skončil tuto kapitolu, poklekl vedle lůžka a modlil se. Delbert pozvedl svou ruku a zaplakal: “Drahý Bože, smiluj se nad mojí duší. Prosím, nenech mě umřít jako hříšníka. z celého srdce věřím, že to Slovo je pravdou a teď přicházím a přijímám Tě jako svého Spasitele.”

Bill se postavil a pohladil Delberta po zádech. “Ted’ si promluvíme o Božském uzdravení.”

“Ted’ mi již více nezáleží na tom, jestli zemřu nebo ne.” Delbert přiložil svoji ruku na srdce.

“Něco se zde stalo a ted’ už se nebojím zemřít.”

“Ano, Delberte, spasení je tou hlavní věcí. Ale ten samý Pán Ježíš, který spasil tvoji duši, tě může také vysvobodit z nemoci těla.” Bill vložil své ruce na hrud’ toho mladého muže a znovu se pomodlil.

Když se vrátil domů, zatelefonoval Samu Adairovi a řekl: “Doce, proč nedáš už Delbertovi další injekci penicilínu?”

“Bille, já jsem mu dal antibiotik víc než dost. Kdyby mu to něco pomohlo, pak by se to muselo už dávno projevit.”

“A uškodila by mu ještě jedna dávka?”

“Ne.”

“Tak mohl bys mu dát ještě jednu injekci z laskavosti?”

“Ano, ale to stejně nic nepomůže.”

Za několik dnů doktor Adair znovu telefonoval a řekl: “Ta poslední injekce zabrala. Delbert se z toho asi vylíže.”

“To je nádherné,” řekl Bill. Když odložil telefon, radoval se ze svého mladého přítele, ale byl smutný sám nad sebou. “Pane,” modlil se. “Tys uzdravil Delberta. A proč nechceš uzdravit mě?”

V POSLEDNÍM únorovém týdnu roku 1952 se William Branham vrátil na kliniku k doktoru Lukasovi.

Zeptal se: “Jak to ted’ vypadá?”

Doktoru Lukasovi nebylo do smíchu. “Po každém vyšetření nacházím více améb ve tvém systému. Kazateli Branhame, nechtěl bych ti nahánět hrůzu, ale ty jsi ženatý muž a máš několik dětí. Zaříd’ si všechny neuspořádané věci. Není zde nic, co by mohla lékařská věda pro tebe ještě udělat. Jestliže tito paraziti proniknou do tvého krevního řečiště, dostaví se vysoké horečky. Bude to zlé, jestliže se usadí ve tvých játrech, ale kdyby pronikly do tvého srdce nebo mozku, pak ti již nezůstane více než deset hodin života a tím to končí.”

Bill se domů vracel v zoufalství. Této noci se znovu procházel po podlaze, modlil se a modlil, prosebně volal k Bohu o smilování; ale ted’ se cítil ještě více

zoufalý než předtím. Každé půlhodiny nebo tak nějak si prověřoval teplotu, aby se přesvědčil jestli už nezačíná horečka. Co si jeho rodina bez něj počne? Billy Paul si možná nějak poradí, ale co s jeho malými dětmi? v březnu bude mít Rebeka šest a Sára pouze rok. Bude Meda schopna vychovat tyto dvě malé holčičky sama?

Kolem jedenácté hodiny si Bill lehl a upadl do spánku. Ve tři hodiny nad ránem ho něco probudilo. Ležel ve tmě a poslouchal tikot hodin nacházejících se za lůžkem. A náhle začal pociťovat lehký tlak, který působil brnění na jeho kůži. Anděl Páně byl nablízku. Bill očekával s velikým napětím, pak uslyšel známý hlas říkající: *“Jdi ke svému dítěti a dej mu doušek vody.”* Tlak polevil.

Vstal z postele, oblékl si župan na své pyžamo, vešel do síně a pak do ložnice své dcery a zastihl Sáru stojící v postýlce, jak chraptivě pláče. Její tvář byla červená a skvrnitá napětím. Během posledních několika dnů byla nemocná a plakala natolik, že téměř ztratila hlas. Bill ji vzal na ruce, zanesl do kuchyně a nalil skleničku vody. Sára ji vypila, a Bill si pomyslel: *“Není to roztomilé, že můj Pán udělal pro Sáru takovou věc? Ježíš je tak sladký a starostlivý.”*

Místo toho, aby dal Sáru zpět do postýlky, položil ji do své vlastní postele vedle Medy, kde okamžitě usnula. Bill se vrátil do Sářina pokoje, lehl si na rozkládací pohovku, ale nemohl usnout. Už po x-krát se pozastavoval nad tím: *“Co mi přinese budoucnost? Myslím si, že nepotrvá dlouho a už tu nebudu. Přejde horečka a pak... deset hodin... a je po všem. A moje manželka zůstane se dvěma malými děvčaty a bude je sama vychovávat.”* Hlasitě zavzlykal: *“Och, Bože, zůstalo mi ještě něco, co bych mohl udělat?”*

Nějaký šramot narušil ticho a stával se hlasitějším. Jako kdyby se blížila vichřice. Odhodil svoji příkrývku a posadil se na okraji lůžka. *“Drahý, Bože, přicházíš s odpuštěním pro svého služebníka nebo mě přicházíš vzít?”*

Ukázal se vír duhově zbarveného světla a zvedal se ke stropu. z pod toho světla vystoupil anděl Páně. Ruce měl zkřížené na své hrudi a v jedné dlani svíral velké množství listů bílého papíru. Anděl řekl: *“Jelikož ses staral nad svou budoucností...”*

“Ano,” řekl Bill, *“staral jsem se, co mi přinese budoucnost.”*

Anděl upustil několik archů papíru na podlahu. Bill mohl vidět, že každá strana byla popsána slovy, ale ještě předtím než je mohl přečíst, anděl řekl: *“Podívej se na to”* a ukázal Billovi zbývající listy ve své ruce. Ty byly čistě bílé, prosté jakýchkoliv poznámek. Anděl vyhodil tyto papíry do vzduchu. Náhle se ocitl tento pokoj bez stropu. Papíry se vznášely k noční obloze, výše a výše, dokud nevypadaly jako nepatrné tečky velikosti hvězd, předtím než zmizely

někde za Mléčnou dráhou. A pak se ozval hlas z nebe: *“Tvoje budoucnost je průzračná.”*

Když Bill přišel k sobě, seděl na okraji svého lůžka. v pokoji byla tma a ticho. Cítil se zkrehlý a zmatený. Úpěnlivě prosil: *“Bože, jestliže jsem našel u Tebe milost, prosím řekni mi: Co bude s těmi amébami? Dostanu se přes ně? Prosím, Pane, jestliže jsi mi odpustil můj hřích, promluvíš ke mně ještě jednou?”*

Ta nadpřirozená přítomnost znovu sestoupila do pokoje a anděl vystoupil z tohoto světla. Když promluvil, jeho hlas byl soucitný, ale přísný. *“Jelikož jsi byl zvědav ohledně těch améb, ony tě již déle nebudou trápit.”*

Anděl ho opustil a zanechal Billa přetékačím radostí. Byl uzdraven. Uzdraven! Bůh se dotknul zázračně jeho těla. Každopádně bude moci vychovávat svoji rodinu. Bude se moci navrátit ke své službě. Když si vzpomněl na svou službu, Bill si pomyslel: *“Zatímco anděl byl zde, měl jsem se ho zeptat, jakým způsobem se mám modlit za nemocné.”*

A náhle stál anděl znovu vedle něj. Andělovo bílé roucho odráželo to nadpřirozené světlo, které kroužilo nad jeho hlavou.

Bill řekl: *“Různí lidé kritizovali moje shromáždění a říkali, že Oral Roberts a ti ostatní se modlí za pět set lidí najednou, zatímco já jsem schopen se pomodlit za patnáct. Tys mi řekl, abych přiměl lidi k tomu, aby mi uvěřili. Mám pokračovat stejným způsobem, jak to dělám nyní, v očekávání na vidění? Nebo bych se měl modlit za lidi v rychlých řadách způsobem, jak mi to navrhol bratr Bosworth?”*

“Dělej to tak, jak budeš k tomu veden,” odpověděl. A s tím anděl zmizel.

“Dělej to tak, jak budeš veden,” opakoval si Bill. Jak povzbudivé. To bylo to hlavní poučení, kterého se mu dostalo následkem chyb, jichž se dopustil v Jižní Africe.

Zanedlouho pocítil Bill andělovu přítomnost ještě jednou a uslyšel ten důvěrně známý zvuk, jako kdyby byl oheň šlehán větrem v pravidelném rytmu: *Fíííí, fíííí, fíííí...*

Této noci to bylo však trochu odlišné od jiných vizitací. Obvykle anděl přinášel pouze jedno poselství. Této noci se však ukazoval opakovaně.

Anděl pozvedl Billa v Duchu a postavil ho ve shromáždění v Durbanu. On stál na severní straně Greyvillové dostihové dráhy a díval se směrem k jihu, přesně tam kde stál, když kázal před několika měsíci. Lidé vyplňovali volný prostor pozemku, přesně tak, jak si na to vzpomínal. Jakmile se ujistil, že to bylo to samé shromáždění, anděl ho pozvedl a přenesl ho k východní straně. Bill

sledoval Durbanské shromáždění, jak se mění na modro a potom pohasíná na západě. A pak ho anděl postavil uprostřed jiného davu. Tito lidé byli tmavé pleti a hubení, mnozí z nich měli pouze bederní pásy a turbany na hlavě. Bill předpokládal, že pocházejí z východní Indie.

Uslyšel nad sebou hlas, jako kdyby hučelo obrovské dynamo. Pohleděl vzhůru a spatřil jiného anděla sestupujícího z nebes oděného v červené roucho s velkým kmitajícím světlem, jež svíral ve své vztažené ruce. Dav dole pozvedl své ruce a vykřikoval chvály Ježíši Kristu. Anděl nahoře posvítil svým reflektorem do dálky, aby ukázal nejzazší okraje davu, až k samotné pahorkatině, která ho obklopovala. Vypadalo to jako oceán lidí, kam až Billovo oko mohlo dohlédnout. Anděl Páně, který stál stále vedle něho zvolal: “Je jich tři sta tisíc na tom Branhamově shromáždění.”

Omráčený silou tohoto vidění se Bill naklonil dopředu k podlaze, mezi těmi rozkládacími pohovkami. Když přišel k sobě, mohl spatřit denní světlo pronikající záclonami v okně. Uvědomil si, že musí být časně ráno, protože v domě vládl ještě naprostý klid. Pak uslyšel něco podivného.

Znělo to jako stránky knihy převracející se ve větru; až na to, že to nemohl být vítr, protože okna byla zavřena. Posadil se a s překvapením uviděl, jak se na nočním stolku vedle lůžka otevírá jeho Bible a začíná se vznášet v pokoji, pak se zastavila před ním, ale stále se vznášela ve vzduchu. Byla otevřena ve Skutcích 27. kapitole, kde Pavel promlouvá k posádce své vězeňské lodi během té děsivé bouře. Nahoře se ukázala ruka, poukázala na text verše, zatímco Bill četl:

“Muži, měli jste mě poslechnout, nevyplouvat z Kréty a ušetřit si toto neštěstí a škodu.

Nyní vás ale vyzývám, abyste se vzbopili, protože nikdo z vás nepřijde o život, jen loď bude zničena.

Této noci totiž ke mně přišel anděl toho Boha, kterému patřím a kterému sloužím,

a řekl: ‘Neboj se, Pavle, musíš se postavit před císaře; a hle, Bůh ti daroval všechny, kdo se plaví s tebou.’

Proto buďte dobré mysli, muži, protože věřím Bohu, že se přesně stane tak jak mi bylo řečeno.” Skutky 27:21-25.

Jakmile skončil čtení tohoto odstavce Písma, vznášející se ruka obrátila stránky zpět do knihy Jozue I. kapitoly, a poukázala na druhý a následující verš a sledovala řádky tisku, které Bill četl:

Mojžíš služebník můj, umřel; protož nyní vstaň, přejdi Jordán tento, ty i všechen lid tento, a jdi do země, kterouž já dávám synům Izraelským.

Každé místo, po kterémž šlapati budete nohama svýma, dal jsem vám, jakož jsem mluvil k Mojžíšovi. Jozue 1:2, 3.

Ta ruka jako kdyby chtěla zdůraznit pátý a šestý verš:

Neostojí žádný před tebou po všechny dny života tvého; jako jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou, nenechám tebe samého, aniž tě opustím.

Posilniž se a zmužile se měj, nebo ty uvedeš v dědictví lidu tomuto zemi, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům jejich, že ji dám jim. Jozue 1:5, 6.

Copak jsem ti nepřikázal: buď mocný a silný, neboj se a nelekej se: protože HOSPODIN tvůj Bůh je s tebou kamkoliv půjdeš?

Když Bill dočetl celou první kapitolu knihy Jozue, sáhl pro svou Bibli, která se okamžitě ocitla na nočním stolku, kde ji zanechal.

Vyrušilo ho klepání na dveře ložnice. Meda se zeptala: “Mohu vstoupit?”

“Je to zvláštní,” pomyslel si Bill. “Proč se ptala, jestli může vstoupit dovnitř?”

MEDA BRANHAMOVÁ znovu zaklepala. “Bille, jsi v pořádku?”

“Ano,” odpověděl, “pojd’ dál.”

Meda vstoupila do ložnice se spícím dítětem v náručí. “Bille, co se stalo? Před několika hodinami jsem musela vstát kvůli Sáře a zatímco jsem byla vzhůru, pomyslela jsem si, že bych se měla jít podívat, co je s tebou; ale když jsem se přiblížila k těmto dveřím, cítila jsem silnou zábranu, abych dveře neotvírala. Pozastavovala jsem se nad tím, jestli náhodou neprobíhá vidění, a tak jsem se posadila v obýváku a kolébala Sáru v náručí až do této chvíle.”

Bill se podíval kolik je hodin. Bylo šest hodin. Vidění trvalo déle než tři hodiny! “Ano, miláčku, bylo to vidění. Anděl Páně byl zde od třetí hodiny ráno. Bůh mi odpustil a já se dostanu přes ty parazity.”

“Och, Bille,” zalapala po dechu, “to jsou úžasné zprávy!” Během několika minut však její vzrušení povolilo a zeptala se. “Bille, nechtěl by ses vidět s tou neurotickou ženou z New Albany v průběhu dnešního dne? Ona mě úpěnlivě prosila, abych jí zavolala, jakmile to pomazání znovu spočine na tobě.”

“Jistě, miláčku. Řekni ji, aby přijela na desátou hodinu. První věc, kterou dnes ráno musím vyřídit je, abych zašel do banky a postaral se o ty šekové ústřížky, kvůli dani z příjmu. Pak také musím zavolat doktoru Lukasovi a dozvědět se, jestli mi udělá ještě jedno vyšetření.”

Zatímco Meda odešla zatelefonovat paní Shaneové, Bill se posadil a uvažoval o tom, co by to vidění mělo znamenat. První Písmo bylo jednoduché, protože souviselo s jeho nešťastnou příhodou v Jižní Africe. Pavel říkal těm námořníkům, že kdyby ho pouze poslechli a přezimovali na Krétě, nedošlo by k té veliké ztrátě lodě. Pavel měl rovněž evidentně trable s lidmi, kteří nevěřili, že on byl veden Bohem.

Pavel musel trpět spolu s posádkou kvůli jejich chybě, ale Bůh díky své milosti způsobil, že nedošlo k žádné ztrátě na životech. Pro Billa byla tato lekce naprosto pochopitelná: již nikdy nebude následovat lidské názory, když ho Pán vede jinou cestou.

Pochopit první kapitolu Jozueho pro něj vyžadovalo náročnější vyzvání. Jak jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou: Nezanechám tě ani tě neopustím. To bylo určitě prohlášení Božího závazku k této službě. Ale jaké bylo to specifické spojení mezi jeho službou a Jozuovou? Copak ho Bůh pověřil, aby

KAPITOLA 61

TŘI SVĚDKOVÉ

1952

vedl tuto církev do duchovní zaslíbené země, stejně tak jako Jozue vedl Izraelský lid do té přirozené zaslíbené země? Právě tak to znělo.

... nebo ty uvedeš v dědictví lidu tomuto zemi, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům jejich, že ji dám jim...

Jozue nejen, že vedl Izraelské děti v jejich boji při dobývání Kanaánu; po skončení bojů Jozue rozdělil tuto zem mezi dvanáct kmenů a určil jim jejich pozemské dědictví. A podle apoštola Pavla Bůh zaslíbil křesťanské církvi duchovní dědictví.

Hle, říkám vám, bratři, toto: tělo a krev nemohou být dědici Božího království, a pomíjivost nezdědí nepomíjivost.

Hle, říkám vám tajemství: ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni -

naráz, v okamžiku, za zvuku poslední polnice. Neboť zatroubí a mrtví budou vzkříšeni jako nesmrtelní a my budeme proměněni.

Toto pomíjivé totiž musí obléci nepomíjivost a toto smrtelné musí obléci nesmrtelnost. I. Korintským 15:50-53

Bill se pozastavoval nad tím, zda je povolán k tomu, aby vedl církev z pohanů do jejího dědictví.

Pokud to vidění znamenalo cokoli jiného, bylo zjevné, že je před ním mnoho bitev a Bůh jej pouze povzbuzoval k tomu, aby šel směle kupředu. Copak jsem ti nepřikázal: buď silný a mocný, neboj se, nelekej; protože PÁN BŮH je s tebou? Bill vzal do ruky své pero a poznamenal si stručný popis toho vidění na zadní stranu své Scofieldovy Bible tak, aby si je mohl vždycky připomenout a mít to při sobě.

Během snídaně se u nich zastavila Billova tchyně a zeptala se: “Je zde všechno v pořádku? Dnes ráno jsem se chystala dát do vody poslední váрку nádobí ze včerejšího večera a měla jsem pocit, jak by někdo ke mně promlouval: ‘Jdi do Billova domu, něco se tam přihodilo.’ ”

Když Bill vyprávěl paní Broyové o opakovaných andělských navštíveních brzy ráno, připomněl si něco z Bible:

... v ústech dvou svědků aneb tří svědků stane slovo. V. Mojžíšova 19:15.

A zde měl co do činění s druhým svědkem, který potvrdil, že to, co mu bylo řečeno andělem, je pravda. Po snídani zatelefonoval doktoru Lukasovi. “Mohl bych dnes ráno přijet na vyšetření?”

“A kvůli čemu?”

“Já už jsem bez améb.”

“Ó, ano, vy je máte. Jakmile někdo tyto malé d'ábly dostane do sebe, pak s nimi zůstane do konce svého života.”

“Dnes ráno pro mě Pán Ježíš něco udělal. Přál bych si, abyste mě vyšetřili ještě jednou.”

Doktor Lukas zaváhal. “Nu, dobrá, ale vždyť jsem vás vyšetřoval nedávno. Vaše vnitřnosti jsou doslova naplněny těmito parazity. Ale pokud si přejete nové vyšetření, přijďte odpoledne a já si vás prohlédnu.”

Bill přišel do banky, zrovna když se otevírala. Vyřizování jeho záležitosti netrvalo dlouho. Když při odchodu procházel dveřmi, najednou pocítil, jakoby neměl odejít. Postavil se na chodbě a ztišil se v modlitbě: “Pane Bože, co si přeješ, abych učinil?” Stál tam asi minutu, držel pod paží svou aktovku. Pak v jeho hlavě zazněl hlas: “Podívej se na Boba Denisona.”

Bob Denison byl jedním z bankovních pokladníků a znal se s ním velice dlouho. Bill se postavil za přepážku a sklonil hlavu. Pak se přiblížil a s rozjařením řekl: “Dobré ráno, Boby. Jak se ti daří?”

Když Bob zvedl svoji hlavu, v jeho očích se zaleskly slzy. “Bille, já nevím, co s tím uděláš, ale dnes ráno ve tři hodiny jsem se probudil a zdálo se mi, že bych se měl s tebou podělit se svým problémem. Nu, a tak jelikož jsi zde, doufám, že nebudeš proti tomu nic namítat.”

“Nikoliv, Boby. Pokračuj.”

“Téměř všichni z mé rodiny zemřeli na rakovinu. A já mám právě teď její příznaky. v posledních několika dnech jsem měl úzkostlivý strach ze smrti.”

Bill uchopil Bobovou pravou ruku do své levé a pocítil pulsování vibrací démona rakoviny. Billova levá ruka otekla a zrudla. “Boby, pomodleme se, aby se Ježíš Kristus dotkl tvého těla.”

Po krátké modlitbě se vibrace zastavily. Rakovina byla pryč. Bill si pomyslel: “Zde je můj třetí svědek.”

Než se vrátil domů, paní Shaneová již přijela. A jelikož byla příliš nervózní, aby mohla sama řídit auto, přijeli s ní dva její přátelé. Bill je požádal, aby počkali v obýváku, zatímco on rozmlouval s paní Shaneovou ve své pracovně. Jistý

baptista přišel rovněž do domu s prosbou o modlitbu. Bill se s ním nikdy předtím nesetkal, ale znal ho díky jeho dobrému jménu, protože ten muž hrál kdysi profesionálně baseball za Louisville, Kentucky. Ale teď umíral na rakovinu slziny a byl ve stavu, na který lékařská věda neměla žádnou léčbu. Bill ho poprosil, aby počkal v ložnici.

Bill vstoupil do své studovny a našel paní Shaneovou, jak se prochází po podlaze a mne si své ruce. Posadil se na židli. “Dobrý den, paní Shaneová. Prosím, posadte se.”

Házela sebou v křesle a začala koktat: “Bra-bratře Branhame, je zde anděl Páně?”

“Ano sestro, sedíme v jeho přítomnosti.”

“To je dobře. Teď tedy můžeš vyhnat toho démona ze mě. Mám pocit, jako by se měla každou chvíli pode mnou otevřít země a pohltit mě.”

“Okamžik, sestro. Musíme se podívat nejdříve na to, co chceme dostat pryč. Nejdříve si na chvíli promluvíme.” Chtěl prvně odklonit její mysl od této hlavní věci, aby se utišila. “Udělejme si spolu takový malý výlet...”

“Ne!” Zakřičela. “Já nesnáším jízdu!” Její hlas zněl hystericky.

“Uvolněte se,” konejšil ji Bill. “Já jsem měl na mysli mentální (duševní) výlet. Vraťme se na chvíli do doby, kdy Bůh učinil muže a ženu a umístil je v Edenské zahradě.” Promlouval jemně a snažil se ukonejšit její nervy. Za chvíli Bill uviděl malý černý automobil, jak pádí ve vzduchu mezi nimi. Zeptal se: “Měla jste někdy autonehodu?”

“Ne, bratře Branahme. Proč se na to ptáte?”

“Něco jsem uviděl.” A mluvil dál. Za chvíli se vidění vrátilo a odhalilo velice ohybnou věc.

“Ty ses vdala během poslední války a tvého manžela nalodili do Francie. Ty zůstala sama a začala jsi chodit za jiným mužem. Jednou v noci jsi jela v černém automobilu s plavovlasým chlapcem a porušila jsi manželský slib. Cestou domů se tento černý automobil na železničním přejezdu téměř srazil s vlakem.”

Paní Shaneová zakřičela a zhroutila se na podlahu. Meda příběhla do pokoje, aby se podívala, co se stalo. Bill společně s Medou pomohli ženě dostat se zpět do křesla. Neovladatelně se třásla a vzlykala: “Bratře Branhame, neopovažuj se tuto věc někomu říct!”

“Sestro, právě v tom vězí tvůj problém. A tvůj stav se nikdy nezlepší, dokud to nedáš do pořádku. Lhostejno kolikrát se za tebe někdo modlil; oni mohou dupat nohama a křičet a vylít na tebe sud oleje a stejně ti to vůbec nic neprospěje. Dokud budeš mít nevyznaný hřích ve svém životě, ďábel má právo tam zůstat. A pokud se chceš uzdravit, musíš tento hřích vyznat svému manželovi a dát to do pořádku.”

“Já jsem to přece vyznala, bratře Branhame. Vyznala jsem to Bohu již dávno.”

“Ale ty jsi nezhřešila proti Bohu. Ty jsi byla vdanou ženou a ty jsi zhřešila vůči svým manželským slibům.”

“Bratře Branhame, já to nemohu říci svému manželovi. On by mě zcela jistě opustil.”

“Sestro, víš dobře, že jsem ti řekl pravdu. Nikdo o tomto hříchu neví, kromě tebe, a toho blondatého chlapce a Boha. Tys mi říkala, že navštěvuješ psychiatrii už deset let. Ale oni tě z toho nemohou vyléčit. To je tvůj problém. A on leží hluboko ve tvém podvědomí. A ty se nikdy neuzdravíš, pokud to nevyznáš svému manželovi a tvé svědomí z toho nebude očištěno.”

“To nemůžu udělat,” vzlykala. “Mám tři děti. To by rozbilo náš dům.”

“On se může tak či onak rozpadnout, protože ty už nejsi schopna ho mentálně déle udržet. Raději jdi za svým manželem a promluv si s ním o tom.”

“Já-já nemohu,” křičela. “Prostě to nemohu udělat.”

Bill se postavil. “Tak to tedy nechávám na tobě, sestro. Udělal jsem všechno, co jsem mohl. Řekl jsem ti, co mi Bůh ukázal a ty víš, že je to pravda. A to zbývající je na tobě. Teď se musím setkat s tím mužem, který čeká ve druhém pokoji a který má rakovinu.”

Prosila: “Och, bratře Branhame, neopouštěj mě!”

Najednou Bill uviděl nějakého muže stojícího vedle paní Shaneové. Byl to štíhlý muž, s úhledně učesanými vlasy a měl na sobě bílou bundu, a on se otočil tak, že Bill mohl přečíst slovo “CHEVROLET” vytištěné na zádech. Bill řekl: “Nepracuje tvůj manžel náhodou ve společnosti Chevrolet?”

“Ano,” zakňourala.

“Je to štíhlý, tmavovlasý muž, s vlnitými vlasy, které si češe na bok?”

“Ano, to souhlasí.”

“On by ti měl vyznat stejný hřích.”

V tu chvíli pozvedla své dlaně k licím. “Ne, nikoliv můj manžel! On je přece diakonem v církvi.”

“Nejsem zvědav, jak on se jeví navenek, Bůh se dívá do srdce. v průběhu války, když se tvůj manžel vylodil v Anglii, vzal si k sobě dívku, se kterou žil. A nejen to. Před třemi dny si užil s jistou černovláskou, která pracuje v jeho úřadě. Ona měla na sobě růžové šaty. Zaparkovali spolu pod bukem v zeleném Chevroletu, který měl poznávací značku Indiany. A právě tam ti byl nevěrný, stejně tak, jak tys to udělala jemu.”

“Znám tuto ženu,” zavzlykala. “Rovněž vím, o které auto se jedná.”

“Raději jdi a zavolej svému manželovi a promluvte si o těchto věcech.”

Zatímco Bill odešel, aby se modlil za toho muže s rakovinou, paní Shaneová zatelefonovala svému manželovi do práce a požádala ho, aby se spolu setkali na cestě. Její dva přátelé ji zavezli na určené místo a čekali, dokud nepřijel její manžel. Když se posadila na předním sedadle vedle svého manžela, s klidem řekla: “Jsem si vědoma toho, že kvůli mě jsi byl v posledních deseti letech, když jsem musela denně navštěvovat psychiatrii, na mizině. Ale nyní si myslím, že jsem přišla na kořen svého problému. Jednou jsem udělala něco velice špatného, něco, co mě po celou tuto dobu pronásledovalo a musím ti to říct. A doufám, že mi to odpustíš.” Když byla hotová s vyznáním svého hříchu, její manžel se začal chovat velice rozhořčeně. A ona prohodila: “A copak ty sis před třemi dny nevyjel se sekretářkou ze svého úřadu? Copak jste spolu nezaparkovali v zeleném Chevroletu pod bukem a neudělal jsi tu stejnou věc?” Přísně si ji změřil svým pohledem. “Kdo ti to řekl?” “Právě jsem byla na setkání s bratrem Branhamem. On mi to řekl.” Na základě tohoto zjevení jeho pokrytectví splasklo jak propíchnuté kolo. “Miláčku, to je ryzí pravda. Jestliže mi odpustíš, já odpustím tobě. Když přijdu do kostela, musím odstoupit ze svého postu diakona a ty odstoupíš jako učitelka nedělní školy. Dejme tyto věci s Bohem do pořádku a vychovávejme správně své děti.”

Pak přijeli zpět do Branhamova domu, přistoupili ke dveřím, zatímco se objímali. Bill právě ukončil modlitbu za pacienta s rakovinou. (Na tomto muži se stal zázrak.) Bill řekl Shaneovým: “Jsem rád, že jste dali tuto věc mezi sebou do pořádku. Teď můžeme vzývat Ježíšovo jméno a vypudit toho démona.” Po několika minutách byla paní Shaneová novou ženou.

POZDĚJI onoho odpoledne se Bill ukázal na klinice. Ačkoliv byl doktor Lukas pilný jak včelička, podařilo se mu nějak vecpat Billa do svého rozvrhu. “Nuže, co jste to říkal dnes ráno v telefonu?” “Že již nemám ty améby.”

“Kazateli Branhame, možná, že prožíváte dočasnou úlevu od těchto příznaků. To se někdy stává. v medicíně tomu říkáme remise²².”

“Nikoliv doktore. To není dočasné. To je na trvalo. Jsem absolutně uzdraven.”

“Přinesl jste mi vzorek stolice?” Doktor Lukas vzal vzorek do klinické laboratoře. Za chvíli se vrátil a řekl: “Chtěl bych provést i další vyšetření.” Když byl s vyšetřením hotov, řekl: “Kazateli Branhame, ty améby tam stále máte, ale už nejsou aktivní. Ještě jsem neslyšel o žádném případě, že by se to tak někdy stalo, ani nemám žádnou představu o tom, co mohlo způsobit, že se dostaly do toho spícího latentního stavu.”

“Ale já mám,” odpověděl s jistotou Bill. “Pán Ježíš mě dnes ráno asi ve tři hodiny uzdravil.”

Doktor řekl: “Budu vás muset pravidelně vyšetřovat asi po dobu tří měsíců, dříve než budu moci prohlásit, že už nejste déle nakažený.”

“Můžete mě vyšetřovat každý den, jestli chcete.”

Když Bill odcházel z čekárny, viděl partnera doktora Lukase ve dveřích jeho ordinace, jak hovoří s ošetřovatelkou. “Pane Branhame,” řekl doktor, zatímco k němu přistoupil a podal mu ruku, “rád bych se s vámi znovu viděl.”

Bill se modlil v duchu: “Jestliže si přeješ, abych s ním promluvil o náboženství, udělej, aby on sám se o tomto tématu zmínil. Nechci na něj dělat žádný nátlak.”

Lékař řekl: “Co si myslíte o těch domorodých kmenech v Jižní Africe? Nejsou oni den ze dne pokrokovější?”

“Ano, domnívám se, že ano.”

“A tam je spousta lidí vystěhovaných z východní Indie do Jižní Afriky, je to tak?”

“To je pravda. Obyvatelstvo Durbanu tvoří téměř polovina Indů.”

“Hodně jsem o tom četl, to jsou hinduisté, že ano?”

“Někteří jsou hinduisté a někteří muslimové.”

“Ti Indové, to je chytrá parta lidí. Myslím si, že Mahatma Gándhi byl opravdu nejchytřejším mužem jaký kdy žil.”

22 Dočasné zmizení projevu, úleva příznaku.

“Každý člověk má právo na svůj vlastní názor. Ale v této věci s vámi nesouhlasím; myslím si, že tím mužem byl Ježíš Kristus.”

“Každopádně se vsadím, že jste neměli moc valný úspěch u těch hinduistů a muslimů k přestoupení na jiné náboženství, že ano?”

“Ó, ano. Měli jsme v průběhu jediného dne 30 000 nově obrácených.”

“Cože?” Vyhrknul doktor a odhodil cigaretu na podlahu. “Třicet tisíc obrácených za jeden den?”

“Jestliže o tom pochybujete, můžete si zavolat Sydney Smithovi, který je starostou Durbanu a zeptejte se ho na to. Dozvíte se, že náš odhad byl spíše podhodnocen.”

“A jste si jist ohledně toho, že se jednalo o hinduisty?”

“Mnozí z nich byli hinduisté. Když spatřili moc všemohoucího Boha, jak začíná mezi nimi působit, oni uvěřili, že to je Pán Ježíš, právě tak, jak jsem jim o tom říkal. Sledoval jsem stovky hinduistických žen, které si stíraly červenou skvrnu mezi očima na čele, když přijímaly Krista.”

Vypadalo to, že všichni lidé v čekárně naslouchají tomuto rozhovoru. Doktor zašlápl botou doutnající cigaretu, kterou odhodil; potom poplácal Billa po zádech a řekl: “Hochu, ty musíš být génius.”

“Nikoliv, pane. Mám jen sedm tříd základní školy. Můj Pán Ježíš je géniem!”

“Ó, já nevím,” řekl doktor. “Co se mě týče, dostáváme se na této větvi příliš daleko.”

“Promiňte, to je otevřený rozhovor, doktore, ale vám něco schází. Vy jste chytrým vědcem. Ale věda vás může přivést pouze do nějakého bodu. v Edenské zahradě byly dva stromy. Jeden byl strom Poznání, zatímco ten druhý byl stromem Života. Když Adam opustil strom Života a snědl ze stromu Poznání, oddělil sám sebe od svého Stvořitele. A od té doby člověk stále jedl z toho stromu Poznání a tím ničil sám sebe. Naučil se obrábět kovy a co vynalezl? Meče a šípy. A pak vynalezl střelný prach. Po nějakém čase vynalezl automobil. Ten usmrtil více lidí než střelný prach. A nyní má proti sobě vynalezenou atomovou bombu.”

“Ale kdyby to všechno člověk nevyalezl, stejně by i tak zemřel.”

“Nikoliv však, kdyby zůstal při stromu Života, pak by žil navěky. Smrt přišla, proto, že on opustil tento strom Života a zvolil strom Poznání. Ale člověk i

přesto může žít navěky, jestliže se vrátí k tomu stromu Života, kterým je Ježíš Kristus.”

“O těchto věcech nic nevím, “ zamumlal doktor.

“Já nejsem proti vzdělání,” ukončil Bill. “Ale problém máte vy, chytří lidé, kvůli vašemu vzdělání, kvůli tomu, že se všechno snažíte vysvětlit logicky. Vy jste vylezli příliš vysoko na ten strom Poznání, tak vysoko, jak jen to bylo možné, ale čím výše se dostanete, tím více zavrhuje všechno, co nemůžete pochopit. Strom Poznání je v pořádku, jestliže se dostanete na ten strom jen tak vysoko, že ještě můžete přeskocit na strom Života a začít šplhat na něj. A to je právě záležitost víry v Boží Slovo.”

AČKOLIV PŘÍZNAKY JEHO

nemoci zmizely v ten den, kdy byl uzdraven, William Branham se nebyl schopen okamžitě vrátit do práce. Boj způsobený amébami, který ohrožoval jeho život, ho zanechal v naprosto vyčerpaném a vyhublém stavu. Potrvá mu to ještě čtyři měsíce, než pocítí, že je schopen rekapitulovat svůj náročný pracovní plán kampaní uzdravení vírou, probíhající jedna po druhé.

V dubnu 1952 mu zatelefonoval Fred Bosworth a předložil mu lákavý návrh. “Bratře Branhame, v Baltimore nám nabízejí klimatizovanou posluchárnu na celý měsíc červenec zadarmo. Budova má deset tisíc míst k sedění. Pět set kazatelů již podepsalo, že budou tato shromáždění sponzorovat, mezi nimi metodisté, baptisté, lidé Plného evangelia, jaké jen můžeš vyjmenovat. Pět set jich je připravených spolupracovat. To si nemůžeme dovolit nechat ujít.”

“Pokud mi Bůh řekne, abych tam šel, pak tam chci jít. Ale doposud se necítím být veden, abych šel do Baltimore.”

O několik dnů později zatelefonoval Ern Baxter. “Po celé zemi jsou skupiny lidí, které touží po tom, abys k nim přijel. Žádají si tě v městech: Hammond, Zionu, Chicagu, Battle Creeku, Minneapolisu a San Franciscu. Mohl bych velice rychle sestavit tvůj pracovní plán do konce roku 1952. A tak, co máš vlastně v plánu?”

“V této chvíli ještě nemám žádné vedení.”

Baxter tedy navrhl. “Jedme do Chicaga. Tam mají obrovské arény, které na tebe čekají.”

“To zní rozumně.”

“Mám to tedy zajistit?”

Bill stále váhal. “Ne, raději chvíli počkejme.”

Onoho odpoledne vzal Bill svou manželku do planetária. Když pozoroval umělou noční oblohu, jak byla rozvinuta napříč touto klenbou, Duch Svatý jako kdyby ho postrčil a řekl: “Vyhni se teď Chicagu. Odboč do Hammond a Zionu.” Když se Bill vrátil domů, zatelefonoval Ernu Baxterovi a poprosil ho, aby uspořádal shromáždění v Hammond v Indianě a v Zionu v Illinois.

KAPITOLA 62

ODBOČENÍ VLEVO U JEZERA
MICHIGAN

1952

Baxter řekl: “To nám zabere červenec. Kam bys chtěl jet následovně?”

Bill řekl, že kromě Zionu ještě nemá žádné jiné pokyny. Ern Baxter si povzdechl: “Bratře Branhame, musíme stanovit určité datum, abychom mohli zajistit ty velké posluchárny. Co si myslíš o Battle Creek?”

“Myslím si, že by to bylo v pořádku. Mám dvě místa o kterých jsem uvažoval následovně po Zionu: Battle Creek v Michiganu a Minneapolis v Minnesotě. Ale spíš bych se přiklonil k Battle Creeku, protože v Minneapolisu jsem byl již předtím. Ale nedělej žádné dlouhodobé závazky.”

Bez vědomí Billa Ern Baxter okamžitě telefonicky kontaktoval Battle Creek a sjednal Billovu kampaň na srpen, počínaje od šestnáctého, po dobu čtrnácti následujících večerů.

Brzy ráno se Billovi zdálo, že viděl kalné vlny směřující k domku na pláži, kde spala jeho manželka. Zoufale se hnál na pomoc Medě a podařilo se mu ji odtamtud dostat těsně předtím, než obrovská vlna udeřila do domku na pobřeží a rozbila ho na kousky. Bill se probudil zpocený: “Jsem zvědav, co to může znamenat.”

A potom náhle seděl znovu v loďce a plul po velikých blankytných vodách. Tak jako den a noc si jsou v něčem podobné, a přece se liší, tak i vidění se podobá snu, ač se od něho liší. Sny jsou pouze stíny skutečností, přicházejí při zavřených očích ve tmě a spánku a zanechávají neurčité dojmy, které jsou nesnadné k zapamatování. Vidění přichází přes otevřené oči, zasáhne myšlení jako sluneční jas a zanechává v našem mozku zřetelné obrazy. Nakolik to Bill mohl rozpoznat, on seděl v loďce na jezeru tak velikém, že mu břeh připadal jako tenoučká linie na mlhavém horizontu. Uslyšel zvuk jakoby malého motoru, který se blížil put-put-put-put. Ohlédl se dozadu, uviděl stín pohybující se po hladině. Ten se nebezpečně blížil k jeho loďce, ale předtím než by do něj narazil, vyhnul se mu vlevo a skákavým způsobem se vzdaloval. Pak se otočil a znovu se nebezpečně přiblížil k loďce, ale nakonec na poslední chvíli se znovu odvrátil a skákavým způsobem se vzdaloval vlevo. Bill se přitlačil k okraji loďky s nadějí, že bude sledovat tento neznámý objekt. Místo toho uviděl pod hladinou, pod jeho loďkou cestu, která se rozvětvila – jedna cesta směřovala vlevo, zatímco ta druhá vpravo. Nyní uslyšel anděla Páně, který říkal: “To ti říká, abys odbočil vlevo.”

Najednou se Bill ocitl znovu v ložnici, seděl na posteli, naprosto procitnutý ze spánku. Cítil se zaražen. Co se to stalo? Zdálo se mu o své manželce a pak upadl znovu do spánku a měl druhý sen. Ten mu připadal mnohem živější než sen; obrazy byly jasné s naprostou průzračností, jako kdyby skutečně plachtily po

ježeře. Ale co jestli to bylo vidění? Nedávalo mu to žádný smysl. Uvažoval o té zkušenosti dlouhou chvíli a snažil se ji pochopit, ale nakonec to vzdal.

PO SEMMIMĚSÍČNÍ PRODLEVĚ William Branham opět přistoupil ke své evangelizační službě, a to dne 19. července 1952 a začal ambiciózní osmidenní uzdravovací kampaní vírou, v Hammondu v Indianě. Modlitba za nemocné v Americe se lišila od té v Africe tím, že tam, když spatřili jeden zázrak, stovky lidí byly inspirovány vírou v Krista ke svému vlastnímu uzdravení. v Africe byl jeho úkol snadnější, protože mu anděl řekl, že jestliže přiměje lidi k tomu, aby mu uvěřili, pak se nemůže nic postavit jeho modlitbě, dokonce ani rakovina. Používání jeho daru bylo stále vyčerpávající záležitostí, jako kdyby musel běžet maratón, avšak v Africe to pociťoval, jako kdyby ho běžel po suché zemi. Zatímco modlitba za nemocné v Hammondu mu připomínala běh ve vodě, sahající mu po kolena. Zástup mu obecně připadal chladný a rezervovaný k nadpřirozenému rozpoznávání. Ačkoliv mnoho lidí mělo dostatek víry k uzdravení, Bill i nadále pociťoval skepticismus vycházející z publika, jako nějaké bahno, ve stojaté bažině. Na počátku modlitební řady přišla dopředu žena, která vypadala zdravě a silně. Bill řekl: “Protože jsi dnes večer moji první pacientkou, rád bych si s tebou na chvíli promluvil. Domnívám se, že jsme si vzájemně cizí, že ano?”

“Ano.”

“Ty i já máme lidského ducha. Když na mne sestupuje toto pomazání, je to rovněž Duch. Je to anděl Páně, který je Bohem poslaným poslem. On je Boží částí, Božím atributem a darem Božím, jenž byl poslán, aby ti přinesl požehnání. Jestliže máš ducha nevíry, pak on ti nemůže udělit požehnání. Ale jestliže je tvůj duch ochoten, pak ti něco sdělí a přinese požehnání.”

“Nuže, ty si uvědomuješ, že se právě něco děje. Je to jeho přítomnost, anděl Páně, který stojí zde ve vzdálenosti několik stop odtud, právě teď. Ano, moje sestro, trpíš bolestmi hlavy. Právě když jsi seděla v křesle a četla, zasáhla tě jedna z těch bolestí. Ve vidění sleduji, jak si potíráš hlavu. Och, tys četla právě mou knihu²³. Ty sis pomyslela: ‘Kdybych se dostala do tohoto shromáždění a on by se za mě pomodlil, možná, že by tyto bolesti hlavy ustaly.’ Tvé bolesti hlavy jsou způsobeny ženskou nemocí. Já vím, že ti bylo řečeno něco jiného, ale to nebyla pravda. Doktor se spletl. A aby ses ujistila o tom, že jsem Božím prorokem, řeknu ti ještě něco jiného: ty patříš do církve, které říkají Křesťanská věda. Viděl jsem tě, jak se nacházíš v čítárně Křesťanské vědy. Souhlasí to? Pokud ano, zvedni svou ruku.”

23 Kniha “William Branham, ‘Muž Bohem poslaný,’ ” napsaná Gordonem Lindsayem v roce 1950.

Když zvedla svoji ruku, Bill zpozoroval záblesk světla okolo ní. Sklonil svoji hlavu k modlitbě, pak otevřel oči, pozvedl hlavu právě v době, kdy spatřil světlo anděla jak se unáší směrem od něj k publiku.

“Promiň, právě se něco stalo. Sleduji někoho ve vidění, který stejným způsobem sklání svou hlavu, ale to je barevná paní.” Bill na ni ukázal dokonce prstem, když se vidění promítlo před jeho otevřenými zraky. “To je tato žena, ve žluté halence, která tam sedí. Trpíš bolestmi dutin? Pokud ano, postav se. Věříš Božímu Synu, Ježší Kristu? Ve jménu Pána Ježíše Krista, prosím, aby nad tebou spočinulo Boží požehnání a ty bolesti hlavy ať tě opustí a ať se více neopakují.”

Pak se Bill obrátil k publiku a řekl: “Každý skeptik na tomto místě by se měl cítit zahanben.”

Skeptici samozřejmě pokračovali ve své nevěře dál. Později se Bill dozvěděl, že nějaký jiný evangelista právě kázal v Hammondu a verze tohoto muže o Božském uzdravení způsobila hořkost k této službě v srdcích těchto lidí. Mnozí v tomto zástupu podezírali, že rozpoznání nebylo nic jiného než nějaký trik ve spojitosti s modlitebními lístky. v úterý večer Billy Paul rozdal sto modlitebních lístků. Ale když přišel Duch, nutil Billa, aby ignoroval tyto lístky a místo toho, aby vyvolal nemocné lidi, kteří nemají modlitební lístky, zvednutím svých rukou. A tak určil lidi z několika řad bez modlitebních lístků a poprosil tyto muže a ženy, aby zformovali modlitební řadu po jeho pravé straně.

První v řadě byla starší žena, která pomalu vystupovala na pódium. Bill řekl: “Ty nemáš modlitební lístek. Ty jsi sem přišla dnes večer a když ses posadila, byla jsi tak trochu překvapena, když jsem tě vyvolal. Já jsem pouze tvým bratrem. Řekl jsem ‘bratrem,’ protože ty jsi křesťanka. Říkám to proto, že cítím toho příjemného vstřícného ducha. Mluvím k tobě tak, jako když náš Mistr hovořil se ženou při studni, když jí řekl: ‘Dej mi napít.’ On chtěl nějak navázat rozhovor s touto ženou, aby mohl uchopit jejího ducha. A když já uchopím tvého ducha, pak přichází vidění. A pak mohu říct to, co vidím. A když budu schopen poznat to, co tě trápí, uvěříš mi, že jsem Jeho prorokem?”

Vidím, že jsi nedávno prožila otřes. Přihodilo se ti něco, co s tebou silně zachvělo. Trápí tě několik špatných věcí: Jsi chudokrevná, máš ženské potíže a po dlouhou dobu trpíš nervozitou. Ale to, čeho se opravdu obáváš, to je rakovina. Bojíš se, že tě to bude stát život... a ve skutečnosti tato věc zbaví člověka života, pokud se nad ním Bůh nasmiluje. Jestli je to pravda, zvedni svou ruku k lidem.”

Zvedla svoji ruku. Bill musel znovu čelit skeptikům. “Ti z vás, kteří si myslí, že jsem podvodník, kteří si myslí, že to je mentální telepatie, že čtu tyto věci z modlitebních lístků, nestydíte se sami před sebou? Budete mít co do

činění s Bohem. Bože, smiluj se nad jejich hříšnými dušemi. Pak se obrátil zpět k této ženě, sklonil svou hlavu a modlil se za její uzdravení ve jménu Ježíše Krista. “Nuže, moje sestro, jdi domů a zapomeň na celý ten stav s rakovinou; určitě se uzdravíš.”

Od této chvíle skepticismus publika jako kdyby se vypařil tímto horkým červencovým večerem. Po celý zbytek týdne Duch Boží mohl působit v Hammondův svobodně. Bill vycítil toto zlepšení víry v publiku, které nastalo v průběhu jediné bohoslužby, když se pokusil udělat experiment a přesvědčit se, za kolik lidí se bude schopen pomodlit během jediného večera. Doufal, že by se mohl pomodlit za sto i více lidí a že jejich víra bude tak veliká, že ho to nebude zatahovat do vidění. Ano, hodně vidění přicházelo ať už tak či onak, takže, když přešlo sedmdesát osm lidí modlitební řadou, Bill zkolaboval vyčerpáním.

Na druhý den ráno se cítil dostatečně silný, aby mohl pokračovat v kampani, ale věděl dobře, že to neměl příliš často dělat, jelikož jeho tělo by nevydrželo takové napětí. Vidění se dostavovala nečekaně. Nemohl se jí zprostit, ani jí zabránit. Když silná víra čerpala z jeho daru, následovala rozpoznání. Jeho tělo bylo schopno každý večer vydržet asi půl hodinu, ale ne více. Kdyby v této jiné dimenzi strávil delší čas, pak by ho to mohlo stát život, stejně tak, jak se to téměř stalo v roce 1948. Přesto byl rád, že toho večera udělal tento experiment. Ale věděl, že musí pokračovat v používání modlitebních lístků a omezit počet lidí, za které se bude modlit v jednotlivých bohoslužbách. A jestliže publikum nebude moci uvěřit poté, co bude svědkem nadpřirozených rozpoznání v modlitební řadě, pak již nezůstává nic víc, co by mohl Bill (nebo vlastně Bůh) pro ně udělat.

V SRPNU zahájil William Branham svoji kampaň v Battle Creeku, Michigan, v malém městě se 40 000 obyvateli, na východním břehu jezera Michigan. Po několika shromážděních se cítil zmatený. Dar Boží působil dokonale, ale stejně tak jako v Hammondě, tak i v Battle Creeku křesťané působili dojmem, jakoby nechápali význam těchto věcí, takže jejich víra zůstávala na nízké úrovni. Rozdíl mezi Hammondem a Battle Creekem Bill viděl v tom, že nemohl poukázat prstem na konkrétní příčinu. Snad byl jenom zkažen nadšením, jehož byl svědkem v Jižní Africe. Podělil se s tím s Ernestem Baxterem: “Něco tu nehraje. Nevím v čem to vězí. Ale chtěl bych se to dozvědět. Zítra odpoledne půjdu do lesa a budu se modlit, dokud se to nedozvím.”

Druhý den ráno odjel na jedno určité, odloučené místo nedaleko jezera, kde se mohl nerušeně modlit. Poklekl v křovinách divoké vinné révy, pod majestátním dubem a během chvíle se zcela ponořil v modlitbě. Najednou se

z ničeho nic ocitnul na jezeře v malém motorovém člunu. Slyšel hlas motoru *putt-putt-putt*, jakoby zamířil na sever, rovnoběžně s východním pobřežím. Pak člun odbočil vlevo, k západnímu břehu jezera. Vedle něj se objevil anděl Páně, který řekl: *“Skonči se shromážděními v Battle Creeku a okamžitě odboč směrem do Minneapolis.”* Anděl zmizel a za chvíli se Bill opět nacházel na břehu a klečel ve stínu dubu.

Nyní Bill porozuměl vidění, které měl doma v dubnu. Tam se modlil, jestli má navštívit Battle Creek v Michiganu nebo Minneapolis v Minnesotě. Průzračné modré vody z jeho předchozího vidění znázorňovaly jezero Michigan. Kdyby měl po ruce mapu této oblasti, Battle Creek leží po pravé straně Michiganského jezera; zatímco Minneapolis po jeho levé straně. Po celou dobu se Bůh snažil, aby ho nasměroval vlevo, ale z nějakého důvodu to nemohl Bill pochopit. A teď se nacházel v Battle Creeku, v rozporu s Pánovou vůlí. Nejhorší na tom bylo to, že jeho manažer naplánoval dvoutýdenní kampaň a zůstávalo mu ještě osm dnů do konce. Dostat se z přijatého závazku by bylo pro něj bolestivé.

Jakmile se vrátil Bill do hotelu, řekl manažerovi, co musí udělat. Zpočátku si Ern Baxter myslel, že žertuje. Když si nakonec uvědomil, že Bill to myslí vážně, Baxter svolal setkání s kazatelem Floydem, místním kazatelem, který měl na starosti koordinační činnost kampaně v Battle Creeku. Bill objasnil své vidění a co musí udělat.

Kazatel Floyd byl z toho pochopitelně znepokojen. “Bratře Branhame, věřím, že to byl Bůh, který si přál uspořádat tato shromáždění v Battle Creeku.”

“O tom se nebudu přít. Já nevím proč jsem v dubnu nepochopil to vidění, když jsem byl ještě doma, ale pochopil jsem ho teď; a nyní musím poslechnout Boha a udělat to, co On si přeje.”

“Bratře Branhame,” řekl Ern Baxter, “máme zde čtrnáct církví, které jsou sdružené v této kampani. Musíme rovněž vzít v úvahu všechny spolupracující kazatelé, kteří jsou zde.”

“To je pravda, musíme to uvážit...” Zde Bill přerušil. Pociťoval na blízku přítomnost anděla Páně. Najednou si uvědomil, že se ocitnul ve zkoušce. Bůh dopustil, aby byl tím viděním zmaten a aby se ocitl v této nezavídníhodné situaci, která se podobala té z Jižní Afriky: kazatelé požadovali, aby vzal určité věci do úvahy a jeho manažer sympatizoval s touto skupinou kazatelů. Ale Bůh mu řekl něco jiného. “Bratři,” řekl, “já vás miluji. Ale Duch Svätý řekl, abych šel na jiné místo, do jiných končin tohoto jezera, a tak tam pojedu. Nedopustím se té stejné chyby jako v Jižní Africe, kdy jsem otálel, dokud mě nepotkalo neštěstí. Musím být poslušný Bohu.”

“Bratře Branhame,” řekl jeden z kazatelů u stolu, přitom lusknul prsty: “Ty o sobě tvrdíš, že jsi fundamentální. Kde můžeš něco takového dokázat z Písem?”

“Je to právě tady,” odpověděl s klidem Bill. “Filip konal probuzenecké shromáždění v Samaří a Duch Svatý ho z toho místa odvolal a poslal ho na poušť k jedinému člověku. Ten jediný muž přinesl Evangelium do Etiopie.²⁴”

Kazatel Floyd se zamračil. “Nerozumím, proč nám Bůh umožnil uspořádat tato shromáždění, a pak tě odešle pryč, když jsi již přijel na to místo.”

“Bratře Floyde, to, co Battle Creek potřebuje, je staromódní probuzení Ducha Svatého, nikoliv uzdravovací kampaň. Probuzení by přivedlo lidi zpět na duchovní linii. Jelikož shromáždění už jsou stanovena, proč byste zde nemohli pozvat nějakého probuzeneckého kazatele místo mě.”

Floyd pokrčil rameny. “Dobrá, křesťané to snad pochopí, ale nevím jestli všichni.”

V pokoji zavládlo na chvíli ticho. Krátce na to spatřil Bill nadpřirozené planoucí světlo nad Floydovou hlavou. On řekl: “Bratře Floyde, zrovna teď uvažuješ o tom, jak prorok Izaiáš přišel ke králi Ezechiáši a řekl mu, že Bůh vyslyšel jeho modlitbu.”²⁵

Floyd svařtil obočí. “Bratře Branhame, to je pravda. To je potvrzení,” řekl Bill. “Svatý Bůh je zde, aby dokázal, že právě to je to správné rozhodnutí.”

“Ale odkud jsi mohl vědět, na co jsem myslel?”

“Vzpomeň si na to, co říká Bible, že *Ježíš znal jejich myšlenky*.²⁶ Je to ten stejný Duch Svatý.”

Ač neochotně, kazatelé souhlasili s tím, že pozvou nějakého probuzeneckého kazatele, aby kázal po zbývající část této kampaně. I když to nebylo jednoduché, i když to bylo zklamáním pro sponzory, Bill měl dobrý pocit, protože poslechl Pána. Jižní Afrika byla lekcí, na kterou nikdy nezapomene.

Onoho večera poté, co Bill v Battle Creeku vysvětlil obecnstvu, proč předčasně opouští tuto kampaň, řekl: “Možná tomu nerozumíte, ale já vás miluji nehynoucí křesťanskou láskou; a Bůh ví, že je to pravda. Kdybych věděl, že to je Boží vůle zůstal bych v tomto městě celých šest týdnů, dokud probuzení

24 Skutky 8:26-39

25 II. Královská 20:4-6

26 Lukáš 5:22

nezasáhne celé město. Jsem to ochoten udělat, ale musím být v Jeho ruce pružný a konat přesně to, co On mi říká.”

V ÚNORU 1953 konal William Branham týdenní uzdravující kampaň v Tallahassee na Floridě. Jednoho dne, když Bill se svou manželkou a svým manažerem obědvali v jedné kavárně v centru města, nějaká usmívající se šestiletá dívka mu zamávala skrze čelní okno. On jí také opětovně zamával. Krátce na to vstoupila do restaurace a táhla za ruku svého tatínka. Zastavili se u Billova stolu a dívka řekla: “Bratře Branhame, vzpomínáš si na mě?”

KAPITOLA 63

KDYŽ SE LÁSKA PROMÍTÁ

1953

“Ne, nemohu si na tebe vzpomenout.”

“Když ses za mě modlil, Bůh uzdravil mé slepé oko.”

Její otec to vysvětlil podrobněji. Minulého roku si jeho holčička vážně zranila jedno oko při nehodě. Její lékař řekl, že nemá žádnou naději, aby mohla na to oko ještě vidět. Otec odpověděl: “Ale ano, je zde jistá naděje.” Vzal svoji holčičku z nemocnice, měkce jí ustlal na zadním sedadle svého auta, a vyrazili do Indiany. Zastavili se pouze na jídlo a na zakoupení paliva. Do Jeffersonville přijeli v neděli večer a zjistili, že Bill zrovna odjíždí z modlitebny. Bill se za tuto dívku pomodlil a ona byla uzdravena.

“A které to bylo, to tvé slepé oko?” Zeptal se Bill.

“Tohle,” řekla dívka. “Nebo vlastně tohle.” Nejdříve ukázala prstem na jedno a pak na druhé oko. “Víš co, já si to již nepamatuji.”

Její otec se pousmál a řekl: “To bylo tohle.”

Předtím než odjeli, dívka podala Billovi obálku, kterou vložil do své kapsy a vzpomněl si na ni až se vrátil domů. Když ji otevřel, zjistil, že to byla pohlednice k Valentinu s jejím podpisem a s pěknou básničkou.

V květnu 1953 vedl Bill namáhavou kampaň ‘uzdravení vírou’ v Jonesboro v Arkansasu, konal sedm shromáždění v průběhu šesti dnů. Během tohoto týdne nějaký kazatel z Jonesboro zesměšnil ve svém místním rozhlasovém vysílání Boží uzdravení. Nejen, že obviňoval Williama Branhama z opětovného podvodu, rovněž vyzval veřejnost a řekl: “Dám 1 000 dolarů každému jednomu, který mi může dokázat zázračné uzdravení.”

Během jedné hodiny, na konci jeho pořadu, asi tucet lidí telefonovalo Billovu manažerovi a nabízelo mu, že pokud Bill přijme výzvu tohoto muže, že

oni sami budou toho důkazem. Bill shromáždil hezkou hromádku lidí a řekl: Pojdte, vyzvedneme si těch 1 000 dolarů." Jeden vzal s sebou dokonce lékaře, který mohl toho kazatele usvědčit, že jednou jeho pacient umíral na rakovinu. Jiná žena přivedla svoji sousedku s jejím lékařem a zároveň s sebou vzala lékařský posudek, který dokazoval, že strávila dvacet let na invalidním vozíku, jelikož trpěla artritidou.

Když konfrontovali tohoto kazatele, navzdory síle všech jejich důkazů, tento muž se tomu vyhýbal. "Nu dobrá-ó-aj – já ty peníze nemám tady. Já je mám ve své denominační centrále v Texasu."

"Tedy, zítra zaletíme do Texasu a vyzvedneme si je," řekl se vší rozhodností Bill. "Já bych rád uložil tyto peníze na misijní fond."

Naneštěstí nikdo z těch lidí, kteří mohli být pro něj důkazem, nemohl jet do Texasu z důvodu, že se to dozvěděli pozdě. Takže denominační kazatel navrhl jinou alternativu. "Když přijdeme do mé centrály, vezmu nějakou dívku, uřežu jí břitvou ruku. Jestliže ji budeš moci uzdravit před mými bratry, pak ti dám těch 1 000 dolarů."

"Ty trpíš velice těžkým případem duševní zaostalosti," řekl znechuceně Bill. "Jak může křesťan říci takovou nehoráznost. Připadá mi to stejně, jak řeči pronášené proti Ježíšovi: 'Jestli jsi Boží Syn, sestup z kříže! My ti uvěříme.'²⁷ To je to staré známé heslo nevěřících: 'Ježíši, ukaž nám znamení,'²⁸ zatímco znamení se konala každého dne a farizeové stojící kolem dokola se mohli o tom přesvědčit. Anebo, když udělal zázrak, oni říkali: 'To přišlo skrze Belzebuba, knížete ďáblů.' Vždycky tomu tak bylo. 'Mistře, my ti uvěříme, jestliže půjdeš, kam my budeme chtít a uděláš to, co si budeme přát.' Ale Ježíš nebyl s farizeji vázán žádnými pouty. On byl svobodný a konal Otcovu vůli. Stejně tak je tomu dnes."

V červnu roku 1953 Bill cestoval do Connerville v Indianě a vtěsnil tam devět shromáždění do jednoho týdne. Potom unaven po celých měsících kampaní kolem dokola země, zarezervoval si zbytek léta na odpočinek doma se svou rodinou.

Samozřejmě, že si doma nemohl úplně odpočinout. Lidé ho neustále vyrušovali v jeho soukromí. Bill bydlel ve svém domě na ulici Ewing Lane po dobu pěti let a nikdy nezasedl ke stolu, aniž by si snědl jídlo s vytaženými roletami ve svých oknech. Častokrát stáli příchozí na dvorku, čekali a chtěli se s ním setkat, čekali a chtěli se mu svěřit se svými problémy s vírou, že od něj

27 Matouš 27:39-43

28 Matouš 12:38, 16:1; Marek 8:11; Lukáš 11:16

obdrží radu nebo že se za ně pomodlí. Přicházeli v každou denní dobu, ať už přes den či v noci. Někdy Bill viděl až třicet automobilů současně parkujících před svým domem, některé z nich byly dokonce sanitky. Kdykoliv vstoupil do pokoje, první věc, kterou udělal bylo, že zatáhl rolety tak, aby stojící venku neviděli, že on je uvnitř; jinak by zaklepali i na okno nebo vstoupili do jeho domu nezávaní, aby se ho mohli pouze dotknout.

Nemohl odmítnout nikoho, kdo si přál modlitbu. On miloval lidi a věděl, že 99% těchto lidí bylo upřímného srdce a hledalo možnost uzdravení nebo aby našli pokoj ve svém srdci. Nemohl usnout s vědomím, že nějaká matka s nemocným dítětem parkuje na jeho trávníku, nebo nějaký muž umírající na rakovinu spí v autě na příjezdové komunikaci, čekající na modlitbu. Musel udělat vše, aby jim pomohl. A tak kdykoliv se tito příchozí ukázali poblíž jeho domu, on se za ně modlival v Ježíšově jménu. Někdy v noci, když končival modlitbu za poslední osobu, neměl již dost sil na to, aby se převlékl do pyžama a tak se zhroutil tak jak byl do postele.

Dokonce jednoduché práce v domácnosti zanechal kvůli těm, kteří toužili po modlitbě. Bill se tehdy převlékl, udělal radu a modlil se s nově příchozími a pak se znovu převlékl do svého pracovního oblečení a pokosil další kousek trávníku předtím než se zastavila další osoba. A tak den co den přicházela spousta lidí s touhou po modlitbě, že Bill v podstatě nebyl schopen nikdy dokosit svůj trávník. Někdy to vypadalo jako předem ztracená bitva. Předtím než skončil s kosením před domem, jeho pozemek vzadu za domem zarostl znovu hustou trávou.

Jednou odpoledne nastala přestávka v přehlídce návštěvníků. Oblékl se tedy do pracovního oděvu a rychle pospíchal na zadní dvorek a nastartoval sekačku. Za chvíli již kosil pás husté trávy tak rychle, nakolik stačil před sebou tlačít sekačku. v letním horku netrvalo dlouho a jeho košile byla úplně prosáklá potem, a tak si ji svlékl a odložil ji stranou.

K zadní stěně domku byla připevněna na sloupku ptačí budka, přibitá hřebíkem. Bill zapomněl na to, že se tam uhnízdili sršni a udělali si hnízdo v tomto ptačím domku. Ve spěchu, aby dokosil trávu, narazil sekačkou do stěny tak silně, až se ptačí budka zachvěla. Vyrojila se z ní hromada rozhněvaných sršňů, dychtících po pomstě. Během několika vteřin ho obklopili a kroužili kolem něj a někteří již usedli na jeho kůži a byli připraveni hluboko vrazit svá ostrá žihadla. Bill věděl, že se ocitl v nezáviděníhodné situaci, protože takové množství sršňů mohlo ubodat člověka k smrti. Ale najednou se jeho strach proměnil v lásku. Postrčil sekačku dopředu a řekl: “Vy malí sršni, je mi líto, že jsem vás takto vyrušil. Já vím, že bodnutí žihadlem je vaší ochranou danou vám Bohem; nechtěl jsem vám ale ublížit. Jsem Božím služebníkem a chtěl jsem

jenom pokosit trávník a pak se vrátit dovnitř a modlit se ještě s větším úsilím za Boží děti. A tak ve jménu Ježíše Krista, vraťte se do vašeho hnízda. Nebudu vás už více vyrušovat.”

V tu chvíli se celý mrak sršňů pozvedl a odletěl rovnou do svého hnízda. Bill si udělal přestávku a s úžasem to sledoval. Bylo to stejné prožití jako před léty, když se setkal tvář v tvář s býkem zabíjákem. Naplnila ho láska a proměnila přirozený běh přírody. To nebyla lidská láska; to bylo něco hlubšího a většího, plnějšího, to bylo to, čemu Bible říká *agape*, neboli Božská láska, dokonalá láska Boží, vyjádřená skrze člověka. Pozastavoval se nad tím, jestli to nebylo to, co okusil prorok Daniel, když byl uvržen do jámy hladových lvů.²⁹ Byla to láska, která zadržela tyto lvy, aby ho nesežrali. Láska mohla opravdu zabránit záměru těchto sršňů. Uvědomil si, že když se láska promítá, milost vítězí.

Bill pokračoval ve své práci. Právě, když dokončil kosení zadního dvorku, několik automobilů zastavilo a zaparkovalo před jeho domem. Bylo tedy načase, aby vešel dovnitř a modlil se za další Boží děti.

Později se šel podívat proč jeho dcera pláče. Vešel do kuchyně a našel Sárú roztaženou na podlaze, Rebeka seděla u stolu a Meda stála vedle kuchyňské linky, dívala se do dřezu plného neumytého nádobí. Všechny tři plakaly.

Meda se podívala na svého manžela a zavzlykala: “Billy, já se z toho zblázním. Děti ještě od snídaně nedostaly nic do úst. Měli jsme dnes v našem domě plno lidí a nezbyl mi čas, abych udělala v kuchyni pořádek.”

Bill pochopil, proč jeho dcery pláčou. Nejen, že byly hladové, ale i jejich matka vytvářela atmosféru nervového napětí. Věděl, že by je mohl uklidnit, kdyby vytvořil sám správnou atmosféru...

Objal tedy svou manželku okolo krku a konejšivě řekl: “Ano, někdy je to velice obtížné. Ale zapamatuj si, my sloužíme Pánu Ježíši Kristu. Pouvažuj o tom dnes ráno. Nebyl to krásný pohled, když ten malý chlapec odhodil ze svých nohou popruhy a chodil normálně?” Ve svém srdci se modlil: “Ó, Pane, pomoz mi v této situaci. Pošli svoji přítomnost a svoji lásku manželce. On řekl: “Medo, možná na chvíli nikdo nepřijde. Pojd’me někam, abychom poobědvali.” Vyhrnul si rukávy, popadl špinavou pánev v dřezu.

“Och, ne, nedělej to. Já vím, že bys mi mohl pomoci umýt nádobí, ale stejně neumíš vařit.”

Usmál se. “Kdo neumí vařit? Copak jsi ještě nikdy neviděla, že umím udělat smažené brambory? Přece jsem na nich vyrostl.”

V koutku jejich úst se objevil nepatrný úsměv. A za chvíli byla plná sladkosti a radosti. Za chvíli také malá Sára i Rebeka přestaly plakat. Atmosféra se úplně změnila.

MEZI spoustou jeho návštěvníků onoho léta byl rovněž doktor Moris Reedhead, který byl v té době vedoucím Súdánské mise, jedné z největších baptistických organizací na světě. Bill posadil doktora Reedheada do obývacího pokoje a Meda přinesla džbánek čaje, který položila na skleněnou tabuli konferenčního stolu.

Doktor Reedhead přistoupil rovnou k věci své návštěvy. “Bratře Branhame, právě před nedávnem jsem hovořil s jistým muslimským chlapcem na jedné vysoké škole zde v Americe, který se vracel do svého domova v Indii. Nechtěl jsem si nechat ujít příležitost, abych mu vydal svědectví o Pánu, řekl jsem mu: ‘Proč se nezrekneš svého mrtvého proroka Mohameda a nepřijmeš zmrtvýchvstalého Ježíše?’ Tento mladý muž odpověděl: ‘Milý pane, co pro mě může udělat tvůj Ježíš, co by Mohamed nemohl?’ Řekl jsem mu: ‘Ježíš ti může dát věčný život.’ Odpověděl: ‘Mohamed mi také zaslíbil věčný život, pokud budu dodržovat pokyny Koránu.’ Řekl jsem: ‘Ježíš tě může naplnit radostí a pokojem.’ Odpověděl: ‘Mohamed mě již naplnil radostí a pokojem. Od Ježíše už nic víc nepotřebuji.’ Řekl jsem: ‘Ježíš Kristus dneska žije. Mohamed je již mrtvý po celá staletí.’ On odpověděl: ‘Jestliže Ježíš žije, pak mi to dokaž. Kde On je?’ Řekl jsem: ‘On žije v mém srdci.’ On mu odpověděl: ‘Mohamed zase žije v mém srdci.’

“Za tu krátkou dobu jsem byl tak zneklidněn, že jsem nevěděl, co mu vlastně říci. Tento mladý muž zpozoroval můj neklid a řekl: ‘Vidíš, my muslimové můžeme vytvořit tolik psychologie, jako vy křesťané. A z toho důvodu se stává Islám největším náboženstvím dnešní doby. Ale mohu dopustit jednu věc: tvůj Ježíš zaslíbil vám křesťanům něco víc než nám zaslíbil Mohamed. Četl jsem ve vaší Bibli, jak Ježíš řekl, že bude s vámi do skonání světa;³⁰ a skutky které On dělal i vy dělat budete³¹– totiž vymítat d'ábly, křísit mrtvé, uzdravovat, a tak dále. Ukaž mi křesťana, který by mohl předvést ty samé skutky a já pak uvěřím, že Ježíš žije.’ ”

“Řekl jsem mu: ‘Ty se odvoláváš na Marka 16. kapitulu. Ale některé z těchto veršů jsou pozdějšími doplňky. A možná nejsou inspirované.’ On řekl:

30 Matouš 28:20

31 Marek 16:17; Jan 14:12

‘Co to potom máte za knihu, jestliže v ní je něco inspirováno a něco ne? Korán je inspirován celý.’ ”

“Pane Branhame, byl jsem jako opařený. Já jsem křesťanským učencem. Mám tolik doktorátů a různých čestných diplomů, že bych jimi mohl polepit celou tvoji stěnu. Ale ten mladý muslim mě dostal do úzkých, se vší mojí teologií mě svázal do uzlu. Snažil jsem se změnit své téma. Později, když jsem přemýšlel nad tímto rozhovorem, vzpomněl jsem si na tebe a rozhodl jsem se, že tě navštívím. Rád bych od tebe slyšel – byli všichni moji učitelé Bible na omylu?”

“Z jedné strany ano. Ačkoliv vzdělání má také své místo. Ale doktore Reedheade, věčný život nepřichází vzděláním; on přichází znovuzrozením. Ježíš řekl: *‘Musíte se znovu narodit’*.”³²

“Myslíš si, že přijetí Ježíše jakožto Spasitele se neshoduje s přijetím Ducha Svatého?”

“Právě na to poukázal Pavel. On řekl těm Efezským: *‘Přijali jste Ducha Svatého poté, když jste uvěřili?’*³³ Vidíš? To bylo *poté*, co oni již přijali Ježíše.”

“Bratře Branhame, já jsem baptista, ale byl jsem i v letničních shromážděních. Je něco na tom prožít Duchem Svatým, o kterém oni mluví?”

“Doktore Reedheade, je v tom mnoho falše a rovněž fanatismu. Ale to nic nemění na skutečnosti, že existuje také opravdové prožití Ducha Svatého pro věřícího. Duch Svatý na ně padl o Letnicích a ten Ježíš je tím stejným dnes a On uděluje tu stejnou moc.”³⁴

Doktor Reedhaed řekl: “Jako baptista baptistovi, rád bych se tě na něco zeptal: Abraham uvěřil Bohu a bylo mu to počítáno za spravedlnost.³⁵ Co víc ještě mohl Abraham udělat, než uvěřit Bohu?”

“To je pravda,” souhlasil Bill, “ale Bůh mu dal obřízku, jakožto svědectví a potvrzení toho, že přijal Abrahamovu víru.³⁶ Nezáleží tedy na tom, jak hodně vyznáváš víru, dokud ti Bůh nedá potvrzení Ducha Svatého – pečeť Boží – tak On ještě neuznal tvoji víru. Efezským 4:30:

32 Jan 3:7

33 Skutky 19:2

34 Skutky 2

35 Římanům 4:3

36 Římanům 4:11

William Branham v době natáčení filmu *“Prorok dvacátého století”*

“A nezarmucujte Božího Svatého Ducha, jímž jste byli označeni ke dni vykoupení.”

Doktor Reedhead se hluboce nadechl a zeptal se: “Jak mohu tedy přijmout Ducha Svatého?”

“Jediná věc, o které vím, bratře, je, abych vložil ruce na ty, kteří hledají Ducha Svatého.”

“Mohl bys tedy vložít své ruce na mě a poprosit Boha, aby mi dal Ducha Svatého?”

“Jistě.”

Doktor Reedhead padl na svá kolena tak prudce, že svými koleny ulomil skleněnou hranu konferenčního stolu. Bill neměl proti tomu žádných námitek, protože tam, ve svém obývacím pokoji byl svědkem toho, jak ten ostřílený biblický učenec, přijal Ducha Svatého od Boha.

V SRPNU 1953 William Branham přijal telefonát od Leroye Koppa, pastora Calvary Temple z Los Angeles. Kazatel Kopp sponzoroval několik Billových kampaní v Los Angeles, včetně té, na které byl uzdraven bývalý kongresman Upshaw a mohl po 66 letech invalidity odejít bez pomoci berlí. Nyní kazatel Kopp poprosil o souhlas, aby mohl pořídit dokumentární film o službě bratra Branhama, který Kopp nazval *Prorok dvacátého století*. Bill souhlasil.

A tak jednoho srpnového rána dvě dodávková auta zaparkovala před Billovým domem. Na boční straně jedné z dodávek byl nadpis: Westminsterská filmová společnost, Hollywood, California. Bill byl překvapen množstvím zařízení, které tito muži vnesli do jeho domu jako: světla, mikrofony, filmovou kameru postavenou na stojanu, elektrické kabely, rozvinuté po celé podlaze. Režisér chtěl pro tento film nalíčit Medinu tvář, ale Meda neměla nikdy v životě na své tváři mejkap, a tak odmítla.

Film začíná záběrem na Leroye a Paula Koppa, jak působivě procházejí kolem kamenného pilíře na hranici příjezdové cesty. Tyto kamenné pilíře byly zaobleny s výčnělkem, vyčnívajícím dozadu, jako orlí křídla. Druhá kamera udělala záběr Billova domu a ukázala ojedinelé průčelí, kde na jedné straně střechy byla krokev dvakrát delší než na straně druhé a tím vytvářela velkou sedmičku.

Bill přivítal oba muže ve dveřích, uvedl je do svého přijímacího pokoje. Zelené záclony s potiskem květů zastíraly okna a zdůrazňovaly zelené stěny. Nad kamenným krbem visela olejomalba dřevěné chatrče, kde se v roce 1909 narodil Bill. Na konci stolu stála kopie snímku pořízeného v Houstonu v Texasu, který ukazoval anděla Páně planoucího v podobenství svatozáře nad Billovou hlavou. Bratři Koppové se posadili na pohovce z červené kůže, naproti nim seděl Bill v zeleném čalouněném křesle. Mezi nimi stál konferenční stůl, o který zavadil doktor Reedhead, když hledal křest Duchem Svatým. Ulomená skleněná tabule stolu již byla nahrazena novou.

Leroy Kopp začal interview tím, že se zeptal Billa na jeho život a službu. Ačkoliv byl Bill veřejným hlasatelem po dobu dvaceti let a mohl bez trémy kázat i k desetitisícovým davům lidí současně, nebyl zvyklý k poskytování interview před kamerou. Během rozhovoru se jevil strnule, když popisoval své neobvyklé dětství. Zmínil se o tom, jak ve věku sedmi let k němu promluvil z větrného víru

anděl a řekl: “Nikdy nepij, nekuř a neposkvřňuj žádným způsobem své tělo, protože je pro tebe připravené dílo až budeš starší.” Potom popisoval, jak se s ním v roce 1946 setkal ten samý anděl v lidské podobě a dal mu pověření, aby vzal dar Božského uzdravování do celého světa a zaslíbil mu dvě znamení od Boha, jakožto důkaz jeho povolání: to první, zázraky a uzdravení, to druhé, zjevení tajemství lidských srdcí. Bill vyprávěl, jak anděl použil biblických příběhů, aby mu objasnil jeho službu, například, když se Natanael setkal s Ježíšem a byl překvapen tím, co Ježíš už o něm věděl;³⁷ a také příběh Ježíšova rozhovoru se samaritánkou u Jákobovy studny a jak On věděl v čem vězí její trable. A když jí to sdělil, ona řekla: “*Pane, vidím, že jsi prorok... Vím, že přijde Mesiáš*” (který je nazýván Kristus). “*Ten až přijde oznámí nám všechno.*” Ježíš jí řekl: “*To jsem já, který s tebou mluvím.*” Teprve potom, kdy jí Ježíš zjevil tajemství jejího srdce, ta žena rozpoznala, že Ježíš je Kristem, Mesiášem, zaslíbeným Spasitelem Izraele.³⁸

V tomto dokumentárním záběru sledujeme zvláštní zvrát. Po krátké přestávce Bill řekl: “Ohledně kampaní plánovaných v Izraeli, bratře Koppe, rád budu sloužit našemu Pánu v Izraeli.”

Bratr Kopp přidal: “Bratře Branhame, my si myslíme, že Židé uvěří, že Ježíš Kristus je Mesiášem, když uvidí křesťana, který splňuje podmínky proctví Starého zákona v Joeli 2:28: jak v posledních dnech Pán vyleje ze svého Ducha na všeliké tělo, jeho synové a dcery budou prorokovat... a mládenci budou mít vidění.”

“Ano, bratře Koppe, věřím, že moje služba bude Židům velice prospěšná, protože Nový zákon říká: ‘Židé hledají znamení; zatímco Řekové hledají moudrost.’”³⁹

Tato krátká poznámka se může zdát nemístná v tomto kontextu, aniž bychom znali její pozadí. v roce 1950 vedl Bill několik shromáždění ve Stockholmu ve Švédsku. Lewi Pethrus, pastor největšího letničního sboru ve Švédsku byl tak ohromen darem rozpoznání v Billově službě, že mu navrhl, aby jel do Izraele a ukázal tuto moc Ježíše Krista Židům. Bill zvažoval tuto myšlenku, ale nezabýval se jí.

Mezitím Lewi Pethrus zahájil misijní práci v Izraeli. Během následujících dvou let jeho sbor rozšířil 1 000 000 Nových zákonů mezi Židy v Palestině a soustředil se na další příjezd. Pro většinu těchto lidí to byla první příležitost se dozvědět o Ježíši. Mnoho Židů řeklo Pethrusovi: “Jestliže Ježíš je Mesiáš a je

37 Jan 1:43-50

38 Jan 4:3-26

39 I. Korintským 1:22

živý, tak bychom rádi viděli znamení Mesiáše a pak mu uvěříme.” A tak znovu Pethrus přemýšlel o Williamu Branhamovi.

V roce 1953 se Pethrus skontaktoval s Minerem Arganbringtem, který byl vicepresidentem Mezinárodního sdružení obchodníků plného evangelia a doporučil, aby FGBFI sponzorovalo uzdravovací kampaň Williama Branhama v Izraeli tak, aby moderní Židé mohli být svědky znamení Mesiáše. Tito dva muži společně přistoupili k Billovi se svým plánem. Miner Arganbright se právě vrátil z Izraele, kde měl interview s mnoha vracejícími se Židy, jak vystupovali ze svých letadel. Arganbright se zeptal jednoho starého muže: “Vracíš se proto, abys v Izraeli zemřel?” Tento Žid odpověděl: “Nikoliv, vracím se, abych spatřil Mesiáše.”

Když Bill uslyšel tato vyprávění, jeho srdce se rozhořelo. Pomyslel si: “To bude má služba!” A tak tedy v srpnu, zatímco Leroy Kopp filmoval *Proroka dvacátého století*, Pethrus s Arganbringtem připravovali Branhamovu kampaň v Izraeli.

Poté, co se Bill vyjádřil o Izraeli, dokument se přehoupl do tématu kampaně církve Philadelphia v Chicagu, probíhající od 29. srpna do 7. září 1953. Ačkoliv v tomto filmu je ukázán pouze fragment z jedné modlitební řady, pět lidí za které se Bill modlil, mohou symbolicky znázorňovat desítky tisíců, za které se modlil během těchto posledních sedmi let. Dva lidé z toho velikého publika byli podrobeni přesné diagnóze, pak se Bill v modlitební řadě modlí za ženu, aniž by zjevil její problémy. v další ženě bylo rozpoznáno, že trpí anemií. Každý skeptik si mohl pomyslet, že to byl pouhý odhad jejích problémů, poněvadž měla bledé tváře. Ale trápení poslední ženy nebylo možno odhadnout. Žena ve středním věku, která stála před evangelistou, si nervózně svírala své ruce. Bill se jí podíval přímo do očí a řekl: “Vidím, že tě vůbec neznám. Přicházíš z jiného města. Máš spoustu problémů ve svém srdci. Na prvním místě máš srdeční potíže. Souhlasí to?”

“To je pravda,” odpověděla.

“Obklopuje tě spousta temnosti. Vidím to jako černé prostěradlo, které tě provází. Ó, to je lež. (Ona přikývla hlavou a začala se třást dojetím.) Někdo na tebe vyřkl lež; a je to muž, který vyznává Božské uzdravení. A on ti řekl, že jsi čarodějnice. Souhlasí to?”

“Ano,” zavzlykala a přikývla hlavou, zatímco si zakryla svou tvář rukama.

“A ve tvém sboru kolem toho vznikl značný rozruch. Souhlasí to? Tvůj pastor je nyní nemocen. On trpí dětskou obrnou. Je to tak?”

“Ano, pane.”

“Sestro, nevsímej si toho, co ti říkají tito lidé. Oni lžou. Vyjma neurózy srdce způsobené rozčilováním, je tvé srdce v pořádku. Jdi domů v pokoji, Bůh ti požehej. v pořádku. Ty nejsi čarodějnice.”

Zatímco publikum nadšeně oslavuje Pána, Bill říká: “Doufám, že vás Bůh žehná natolik, že již déle nemůžete nevěřit. Byl by to nyní hřích, kdybyste nevěřili. A Bůh poslal svého Syna a udělal všechny tyto věci... On poslal svou Bibli, On poslal své kazatele, poslal své dary... a vy Mu stále nevěříte? ... Pak už pro vás nezůstává nic, než abyste byli na konci odsouzeni.”

“Toto rozpoznávání má docílit pouze jednu věc, totiž oslavit Boha a zjevit Ježíše Krista, protože když On byl zde na zemi, On dělal právě to. A On řekl: ‘Když odejdu, přijdu znovu. Ještě krátký čas a svět mě už neuvidí (to znamená nevěřící), ale vy mě uvidíte (Kdo? Věřící), protože budu s vámi i ve vás do skonání světa.’⁴⁰ Nevěřit je hřích. ‘Jdi a už nehřeš (nebo přestaň nevěřit), aby se ti nepříhodilo něco horšího,’ řekl Ježíš.⁴¹ Bud’ věříš nebo zhyneš.”

“Ale Bůh je trpělivý a milosrdný. A když lidé neberou jeho Slovo, pak jsou dány do církve znamení a zázraky, jak Ježíš zaslíbil, že se stane.⁴² A jsem naprosto přesvědčen a věřím, že Bůh právě nyní dokonává své dílo s pohany a ihned se obrátí k Židům. Pohané budou zanecháni ve svých vyznáních víry a dogmatech, ve svém studeném stavu a formálních denominacích. Opravdová církev bude vzata ve vytržení a Evangelium odejde k Židům. Amen. Amen, znamená, ‘ať se tak stane.’ ”

40 Jan 14:3, 15-20

41 Jan 5:14; 8:11

42 Jan 14:12; Marek 16:15-18

KAPITOLA 64

POMAZÁNÍ K ŽIVOTU

1953

NEJEN CIZÍ LIDÉ narušovali soukromí Williama Branhama, které bylo zdrojem jeho přetížení v průběhu onoho roku 1953. v poslední době se jeho syn začal vzpouzet proti své striktně křesťanské výchově. Obdobně jako mnoho dalších mladých lidí, si chtěl Billy Paul žít svým vlastním životem, bez jakýchkoliv zábran a omezování. Naneštěstí tento postoj ho sváděl na nebezpečnou stezku. Bill hledal vhodnou příležitost, aby si ohledně toho mohl se svým synem popovídat.

Jednoho večera zatímco se Bill modlil, spatřil ve vidění svého syna, který pil se svými kamarády, pak vyskočil oknem a nešťastnou náhodou padl hlavou na zem. Bill s hrůzou zvolal: “Och, Bože, nedovol mu umřít! Je to můj jediný syn!” Vidění skončilo nepřesvědčivým prasknutím, Bill s sebou pohotově trhnul, po jeho spáncích začal stékat pot. Modlil se: “Pane, prosím, nedovol, aby můj syn takto zahynul.”

Někdy po půlnoci Billy Paul vcházel po špičkách do domu, jeho dech byl cítit pivem. Druhý den ráno nechal Bill spát svého syna tak dlouho, jak chtěl. Když Billy vstal kolem desáté hodiny, jeho první myšlenka byla, aby šel navštívit svého kamaráda. Bill myl na příjezdové komunikaci své auto, když se přiloudal Billy Paul ze vstupních dveří. Bill zastavil vodu v hadici a řekl: “Včera večer jsi přišel velice pozdě, synu, že ano? Mohl bys mi říci, kdes byl?”

“Ne,” odpověděl Paul. Ačkoliv věděl, že jeho otec by mu to mohl říct.

“Začal jsi kráčet po nesprávné cestě, Pavle.”

“Táto, já se chci přesvědčit o tom, jak to tam venku vypadá.”

“Synu, věříš, že tatínek tě miluje?”

“Vím o tom.”

“Dobrá, chtěl bych ti něco říct a říkám ti to s láskou. Už nemůžeš se mnou déle spolupracovat ve shromážděních, protože to vrhá špatné světlo na mou službu. A nejen to, nemůžeš takto žít a zůstat na tomto místě.”

“Táto, já chci tak či onak opustit tento dům. Chtěl bych poznat tento svět skrz na skrz.”

“Nedělej to, Pavle. Hřích tě zavede dál než by sis to přál a přidrží tě tam déle než bys tam chtěl zůstat. A jestliže mu dovolíš, hřích ovládne tvůj život a může tě to stát mnohem více než bys chtěl za to zaplatit.”

“Táto, já přesto půjdu.”

“Než odejdeš, udělej mi malou laskavost. Roztáhni své ruce takto.” Billy Paul doširoka rozpažil. Udělal, o co ho otec požádal. Bill řekl: “Teď se obrať a podívej se na stěnu, která je za tebou. Tvůj stín vytvořil tvar kříže. Dvě cesty se protínají v samém středu kříže: jedna cesta vede do nebe; ta druhá do pekla. Nemůžeš kráčet oběma cestami najednou. Dnes stojíš na rozcestí. Já ti mohu říct, co je správné, ale ty sám se musíš rozhodnout. Jestliže však vyrazíš po té špatné cestě, Bůh tě bude muset někde na této cestě otočit, protože já jsem si tě vyžádal pod znamením.⁴³ Ten návrat může být velice obtížný; ale je to tvé rozhodnutí.”

Billy Paul si zvolil špatnou cestu.

O několik dnů později doktor Pilai, arcibiskup Presbyteriánské církve v Indii, zastavil před Billovým domem a snažil se ho přesvědčit, aby konal uzdravovací kampaň v Indii. Bill s Medou se zrovna chystali se svými dcerkami k zubaři do New Albany, a tak Bill poprosil arcibiskupa, aby jel s ním. Zatímco Meda s Rebekou a Sárrou odešly do zubní ordinace, Bill s doktorem Pilaiem zůstali v autě a hovořili o arcibiskupově návrhu. Najednou Bill pocítil nutkání, aby vystoupil z auta. On však tento pocit nebral vážně. Za chvíli uslyšel hlas, který šeptal: *“Vystup okamžitě z auta.”* Teď si byl jist, že si s ním Pán chce promluvit osobně. Omluvil se, vystoupil a začal kráčet ulicí. Netrvalo dlouho, když anděl Páně řekl: *“Vrať se domů tak rychle, jak jen můžeš. Billy Paul je v nesnázích.”*

Když přijel domů, zastihl svou tchyni jak stojí na verandě před domem a hystericky pláče: “Billy Paul je v nemocnici, umírá.” Bill ji utišil natolik, aby mu mohla sdělit, co se přihodilo. Billy Paul u ní přebýval. Včera šel na ryby a spadl do jezera. Dnes ráno si stěžoval na bolesti v krku, a tak paní Broyvá naléhala, aby šel navštívit doktora Adaira. Doktor mu dal injekci penicilínu, aniž by věděl, že Billy Paul byl velice alergický na penicilín. Zjistil to teprve až bylo pozdě, krátce potom, co se penicilín dostal do jeho krevního oběhu, jeho srdce se zastavilo. Doktor Adair se jej snažil oživit adrenalinem, ale jeho alergická reakce přetrvávala. Sanitka ‘rychlé pomoci’ odvezla Paula do nemocnice a lékaři nyní bojují, aby ho udrželi naživu.

Když Bill přispěchal do nemocnice, běžel rovnou na oddělení 'intenzivní péče', a cestou se na chodbě setkal s doktorem Adairem. Doktor Adair řekl: "Nevěděl jsem o tom, že je alergický na penicilín. Již předtím jsem mu dával injekci, a neměl žádnou reakci. Ale tentokrát ano. Dali jsme mu tři injekce adrenalinu, ale jeho puls se stále zpomaluje. Je mi líto Bille; ale asi jsem vinen smrti tvého vlastního syna."

"Doktore, ty jsi můj přítel. Víím, že jsi udělal to nejlepší, co jsi mohl, abys ho zachránil. Mohl bych se s ním vidět?"

"Je napojený na hadici a je v bezvědomí, ale pojd'." Bill vešel na oddělení 'intenzivní péče' a zavřel dveře. Billy Paul ležel na zádech, s hadicí z umělé hmoty zastrčenou v nose. Jeho tělo bylo oteklé, jeho kůže byla smrtelně popelavá, s výjimkou kůže kolem jeho očí, jež byla černá; jeho spodní čelist byla ochablá a svěšená dolů tak, že jeho ústa byla doširoka otevřená. Zařízení pro záchranu života tiše šuměla a jemně vrčela v pozadí.

Bill padl na kolena a zoufale se modlil: "Drahý Bože, z hlediska pomoci lékařské vědy, je můj syn vyřízen; ale já tě prosím, aby ses smiloval a nedovolil mu odejít."

Minuty ubíhaly a pak spatřil to samé vidění, které viděl před několika dny, ale tentokrát trochu pozměněné. Viděl Billy Paula, jak vyskakuje z okna, viděl ho, jak letí vzduchem vzhůru nohama; ale tentokrát uviděl dvě silné, natažené paže, které ho zachytily a vyzvedly ho zpět do okna. Potom Bill uslyšel slova: "Tati, kde jsem?" Ale to již nepatřilo k tomuto vidění.

Bill povstal ze svých kolen a postavil se vedle postele. "Jsi v nemocnici, Pavle. Nestarej se, všechno teď bude v pořádku."

O několik minut později zavolal Bill ošetřovatelku. Billy Paul si přál, aby hadice byla vytažena z jeho nosu. Když ošetřovatelka zkontrolovala chlapcův puls, zjistila, že je v normálu.

Naneštěstí ono setkání se smrtí nepřimělo Billy Paula k pokání. Po svém propuštění z nemocnice se ihned zarputile vydal na scestí, začal častěji navštěvovat bazény, pil, kouřil, hrál poker a hazardní hry. Bude zapotřebí mnohem tvrdší lekce, aby mu ukázala správnou stezku. A tato lekce již byla nablízku.

Třináctého září 1953 měl Billy Paul osmnácté narozeniny. v říjnu vzal Bill svou rodinu na dovolenou do Coloráda. Jelikož Billy Paul žil mimo domov a neudržel žádné styky se svými rodiči, ani Bill ani Meda nevěděli, když odjížděli na svůj výlet, že Billy má vážné zdravotní potíže. Paul měl vnitřní krvácení. Tyto příznaky podceňoval tak dlouho, jak dlouho to jen mohl vydržet. K lékaři šel

teprve tehdy, až se svíjel v křečích. Doktor Brenner ho okamžitě doporučil do nemocnice.

Billy Paul se nacházel v kritickém stavu. v jeho střevech vznikly vředy, které snad byly způsobeny požíváním alkoholu a silným kouřením. Již samotné vředy byly vážným ohrožením jeho života. Ale ta horší věc byla jizva, která se vytvořila nad těmi vředy a začala blokovat průchod jeho střevy a tím odřízla cirkulaci a zabíjela tkáň. Usadila se v něm gangréna.⁴⁴ Doktor Brenner ho na toto nebezpečí upozorňoval a navrhoval, aby bylo co nejrychleji provedeno vyústění tlustého střeva, jinak že je v ohrožení života.

Život Billy Paula to byla pouze otázka času. Zoufale se snažil poslat vzkaz svému otci a myslel si, že kdyby se jen otec za něj pomodlil, tak bude zase všechno v pořádku. Byl svědkem těchto věcí, uzdravovacích kampaní svého otce a také doma - zázrak za zázrakem, někdy i stovky najednou. Proč by se to nemohlo stát i jemu? To by se určitě stalo, pokud by otec byl přítomen a pomodlil se. Ale nikdo vlastně nevěděl, kde se jeho otec nachází nebo kdy se vrátí. Uplynulo několik dnů a doktor Brenner naléhal, aby byla provedena operace. Tvrdil, že operace už nemůže být déle odkládána. Paulův život se ocitl v sázce. Paní Broyová, ač neochotně, podepsala souhlas doktoru Brennerovi, aby provedl operaci jejího vnuka.

Druhý den ráno čekal Billy Paul nervózně na svou operaci a nařikal nad svým osudem. Asi za hodinu chtěl doktor Brenner odstranit část jeho střeva a jeden konec vyvést ven otvorem provedeným v jeho břiše, odváděným do plastového sáčku. Po zbytek svého života bude tak odsouzený k tomu, že bude nosit plastový sáček. Vzpomínal si na to, co mu říkal otec: "Hřích tě bude stát mnohem víc než bys chtěl za něj zaplatit." Och, proč se jen otočil k Pánu Ježíši Kristu zády?

Najednou pocítil ruku na svém rameni a uslyšel hlas svého otce. "Jak se máš, Pavle?"

Ulevilo se mu. "Tatínku, usilovně jsem se tě snažil najít. Kde jsi byl?"

"Byl jsem s rodinou na dovolené v Colorádu. Pavle, vzpomínáš si na ten večer ve Vandalii v Illinois, kdy ti Bůh dovolil spatřit svého anděla?"

Billy Paul si připomínal vířící chomáč ohně, který se následovně před jeho očima zhmotnil do podoby muže. Anděl se postavil v rohu jejich hotelového pokoje se svými zkříženýma rukama na hrudi. Jak dobře si vzpomínal na tuto tvář, ona byla přísná a mocná. "Nikdy nezapomenu na tuto noc, tatínku."

44 Gangréna - infekční rozpad tkáně

“Ten stejný anděl se setkal se mnou ve skalách Coloráda a řekl: ‘Jdi rychle k Billovi. Je v nesnázích.’ Synu, cesta provinilce je těžká.”

“Modli se za mne, tatínku.”

Bill s nesouhlasem zavrtěl hlavou. “Ještě ne, synu. Já jsem nezhrěšil; tys zhrěšil. Nejdříve ty popros Boha, aby ti odpustil. A jestli jsi hotov učinit Ježíše Krista svým Pánem, věřím, že tě i uzdraví.”

Tam na té nemocniční posteli se Billy Paul otočil a vrátil se zpět do středu toho rozcestí a tentokrát zvolil tu správnou cestu, tu, která vede k věčnému životu. Pak se jeho otec pomodlil za jeho uzdravení.

Když doktor Brenner přišel, aby si prohlédl svého pacienta před operací, Bill ho poprosil, aby vyšetřil Paula ještě jednou. Po četných vyšetřeních doktor Brenner řekl: “Kazateli Branhame, já to nechápu. Tvůj syn přestal krváčet a nemohu najít ani stopu po gangrenózní infekci. Prostě se musel stát zázrak.”

“Ale vy nevíte o té nejlepší věci,” řekl Bill. “Paul opustil Pána Ježíše Krista, ale dnes se vrátil zpět. To je ten největší ze všech zázraků.”

V LISTOPADU 1953 konal William Branham devítidenní kampaň ‘uzdravování vírou’ v Owensboro v Kentucky a pak dvacátého devátého zahájil kampaň v Palm Beach na Floridě. Zatímco byl v Palm Beach, telefonoval mu Gordon Lindsay a požádal ho, zda by nepromluvil na konferenci ‘Hlasu uzdravení’ v Chicagu v pátek večer 11. prosince. Bill měl naplánováno zůstat v Palm Beach až do 15. prosince, ale protože minulého léta slíbil Lindsayovi (a také Josefovi Matsonovi-Boze), že promluví v Chicagu na konferenci ‘Hlasu uzdravení’, souhlasil s tím, že zkrátí svůj pobyt na Floridě. Jakmile skončil rozhovor s Lindsayem, zatelefonoval Matsonovi-Boze, aby mu oznámil den svého příjezdu do Chicaga. Jelikož měl na této konferenci promluvit pouze během jednoho večera, Matson-Boze ho požádal, jestli by nekázal v sobotu večer a v neděli ráno ve sboru Philadelphia v Chicagu. Bill řekl, že to rád udělá.

V Palm Beach skončil večer 6. prosince, toho samého večera se spolu s Billy Paulem, (který mu znovu pomáhal v jeho kampaních) vydali na cestu domů. Projížděli zatáčkami, strávili celou noc na cestě a přijeli domů na druhý den asi kolem třetí hodiny ráno. Když se Bill připravoval do postele, anděl Páně vstoupil do jeho ložnice a řekl: “*Něco nekalého se děje v Chicagu.*”

Bill se zeptal: “A je to ve sboru Philadelphia?”

“*Nikoliv,*” odpověděl anděl a rozvinul to ve vidění. Bill spatřil Gordona Lindsaye, vydavatele časopisu *Hlasu uzdravení*, jak se obrací k jistému muži a říká: “Jdi a řekni to bratru Branhamovi. Ale nedej mu znát, že já s tím mám

cokoliv společného.” Když vidění pominulo, anděl řekl: *“Během této konference budeš postaven před nějakého muže a on tě pak vyvede ze shromáždění.”*

Anděl zmizel dřív než se ho Bill stačil zeptat ještě na další otázku a zanechal ho udiveného, co by to mohlo znamenat.

11. prosince 1953 přijel Bill na konferenci Hlasu uzdravení, čtyřicet pět minut předtím než měl promlouvat. Ve dveřích se s ním setkal muž jménem Velmar Gardner, vzal ho za ruku, vešel s ním rychle do předsíně a do vedlejšího pokoje. Gardner velice pečlivě zavřel dveře. Za chvíli vstoupil jiný muž a představil se mu jako kazatel Hall z časopisu *Hlas uzdravení*. Bill poznal pana Halla jakožto toho muže, se kterým Gordon Lindsay hovořil v tom vidění.

Kazatel Hall vážně řekl: *“Bratře Branhame, dozvěděli jsme se, že chceš kázat zítra večer a v neděli ráno v modlitebně Philadelphia. Hlas uzdravení rozhodl, že pokud půjdeš kázat k Josephu Matsonovi-Boze, pak ti nedovolíme promluvit dnes večer na této konferenci.”*

“A co je na tom špatného, abych kázal u bratra Matsona-Boze?”

“Nu, některé církve v Chicagu ho nemají rády. A abychom udrželi jednotu na naší konferenci, prostě jsme se takto rozhodli.”

“A kdo to je, my?”

“Výbor členů představenstva Hlasu uzdravení. Gordon Lindsay s tím nemá nic společného.”

Bill ale věděl něco jiného. Teď už viděl, co to všechno znamená. Celá tato věc prostě páchla politikou – organizace Hlasu uzdravení se snažila na některé Chicagské církve vyvinout nátlak a přizpůsobit je jejich požadavkům. Kdyby v tom nevyčítal bouřku, jako byla v Jižní Africe, možná by teď podlehl jejich nátlaku. Vzpomněl si, co mu anděl onehdy v noci řekl, když byl uzdraven z těch améb: *“Dělej to tak, jak se budeš cítit veden.”*

“Už dávno minulého léta jsem slíbil bratrovi Boze, že budu kázat alespoň na jednom z jeho shromáždění v době této konference, a já bych chtěl dodržet svůj závazek.”

“V tom případě dnes večer nemůžeš promluvit.”

“Pokud se jedná o mě, to je v pořádku. Půjdu, posadím se a budu poslouchat bohoslužbu.”

Bill se postavil a otevřel dveře. Ještě předtím než udělal dva kroky, aby vyšel z pokoje, Gardner s Hallem ho chytli v podpaží a rychle s ním procházeli vestibulem směrem k východu. Dveře do konferenčního sálu byly otevřené a Bill

slyšel, jak někdo oznamuje: “Je nám líto, ale musíme oznámit, že bratr Branham dnes večer nebude promlouvat. Jeho bratr je velice nemocen, a tak nemohl přijet.”

Jak chytře to udělali, jelikož se to částečně zakládalo na pravdě. Howard, Billův bratr, byl opravdu nemocen. Před nedávnem ukázal Pán Billovi vidění, ve kterém jejich otec, Charles, sestupoval z nebe a poukázal na místo Howardova hrobu, kde měl být pochován. Bill ale nevěděl, kdy jeho bratr zemře, stejně tak Howardova nemoc neovlivnila jeho cestu do Chicaga.

Byla to prostě jiná lekce podivné církevní politiky, která se snažila manipulovat jeho službou, ačkoliv se tak úpěnlivě snažil držet nad ní. A opravdu se snažil. Nejenže všechna jeho shromáždění byla interdenominační, nýbrž záměrně udržoval svá kázání v jednoduchosti a vyhýbal se tomu, aby nepohoršil jednoho z těch různých denominačních kazatelů, kteří podporovali jeho kampaně. Vždycky kázal o spasení, o uzdravení, skrze smrt a vzkříšení Ježíše Krista – tématy, se kterými přinejmenším většina kazatelů musela souhlasit. Kdykoliv pociťoval na něj doléhající břemeno, aby kázal něco jiného, udělal to raději ve své domovské modlitebně v Jeffersonville v Indianě. Ale co se týče jeho internacionální služby, jako byla tato, jelikož se nemohl líbit a vyhovět všem, přesto se nemohl vyhnout pastím církevní politiky. Jeho zkušenost z konference Hlasu uzdravení to ukázala naprosto jasně i když bolestivě.

JAKMILE se vrátil William Branham domů z Chicaga, dozvěděl se, že George Wright umírá. Aniž by se vybalil, nasedl zpět do svého auta a zamířil do Milltownu. George Wright byl jeho přítelem od počátečních dnů jeho služby. Během těchto let Bill strávil mnoho příjemných hodin na Wrightově farmě, toulal se mnoha zalesněnými pahorky při lovu veverek a králíků. Těšil se tedy spolu s nimi, když probírali biblické otázky okolo stolu v kuchyni Wrightových. Zažili spolu také mnohá dobrodružství. Georg dokonce provázela Billa jednou v noci k Georgii Carterové, která byla uzdravena z tuberkulózy poté, co proležela devět let v posteli. Předtím než Bill odbočil na známou polní cestu vedoucí k Wrightově hospodářství, zmocnil se ho stesk.

Když George Wright uviděl Billa zaradoval se a chtěl mu něco říct, ale v tu chvíli upadl do záchvatu kašle a vykašlával krev. Když se mu vrátil hlas, řekl pomalu: “Ó, bratře Branhame, snažili jsme se tě zastihnout v Chicagu. Dostal jsi náš telegram?”

“Ne, bratře Georgí. Nebyl mi doručen. A co tě trápí?”

“Embolie prochází mýma nohama a usadila se v mých kolenou. z Louisville přijel odborný lékař, aby mne vyšetřil. A řekl mi, že mi zůstávají ještě

tři nebo čtyři dny života, řekl, že až se tato krevní sraženina uvolní, dostane se buď do mého mozku a způsobí ochrnutí nebo do mého srdce a na místě mne usmrtí.”

Bill padl na postel a úpěnlivě prosil Boha za záchranu Georgova života. Zůstal na Wrightově farmě několik dalších dnů a pokračoval v modlitbách za svého starého přítele. Každého dne brzy ráno přehodil přes rameno svou pušku a plahočil se po zasněžených a zalesněných pahorcích za domem, aby našel nějakého králíka. Třetího rána, když se vracel po svahu, uviděl Bill deset automobilů zaparkovaných na dvorku. Věděl, co to znamená. Veřejnost se dozvěděla, že je tam a lidé přišli s prosbou, aby se za ně modlil. Při sebelepší vůli si nemohl dovolit zůstat na Wrightově farmě ani o chvíli déle. Paní Wrightová nepotřebovala kopu cizích lidí okolo svých dveří v tak strastiplné době, jakou prožívali.

Zatímco si balil své oblečení, Meda mu telefonovala. “Bille, bylo by dobré, aby ses vrátil domů. Paní Bakerová, ta židovská vdova, která vykonává křesťanskou misijní práci zde ve městě, prosí, aby ses pomodlil za její dceru.”

Bill znal dceru paní Bakerové, jejíž první syn se narodil s vykloubenou nohou a byl uzdraven poté, co se za něj pomodlil. Paní Bakerovou znal jako ženu dobré pověsti, čas od času se o ní zmiňovali v místních novinách. Kdysi byla striktní židovkou, která konvertovala ke křesťanství, navštěvovala biblický institut Moodyho v Chicagu, promovala se všemi poctami, přestěhovala se do Louisville v Kentucky a po mnoho let byla aktivní misionářkou mezi židovskou populací v této oblasti.

“Já jsem tak či onak plánoval odjet,” řekl Bill. “A co se stalo s dcerou paní Bakerové?”

“Ona porodila dítě a dostavily se nějaké komplikace. Paní Bakerová to nazvala infekcí krve. Domnívám se, že to znamená otravu krve. Dítě je v pořádku, ale maminka je v kritickém stavu. Je teď v Baptistické nemocnici.”

“Zastavím se tam ještě než se vrátím domů,” řekl Bill.

Shelby Wright, čtyřicetiletý Georgův syn, odnesl Billovy kufry do auta, které bylo zaparkováno pod obrovskou vrbou na dvorku před domem. Shelby řekl: “Bratře Branhame, vím, že ses snažil vzbudit naději v maminčině srdci; ale co si tak opravdu myslíš o našem tatínkovi? Zemře?”

“Ano, Shelby, domnívám se, že tvůj tatínek zemře. Je mu již sedmdesát dva let. Bůh nám zaslíbil pouze sedmdesát let.⁴⁵ Prosil jsem Boha, aby ho

45 Žalm 90:10

ušetřil, ale Bůh mi neodpověděl ani jediným slovem. Georg je křesťanem, a proto je hotov odejít. Domnívám se, že Bůh ho brzy vezme domů.”

“Och, já vím, že tatínek je připravený odejít. Ale víš, co mě tak trápí? Celá léta tatínek vydával svědectví všem lidem v okolí Milltownu, že Bůh je uzdravitelem. Někteří lidé se mu posmívají a říkají, že když Bůh je takovým uzdravitelem, proč neuvolní tu krevní sraženinu? A ten muž, který se mu posmíval nejméně, je kazatelem Kristovy církve.”

Onoho odpoledne se Bill zastavil v Baptistické nemocnici. Paní Bakerová stála na chodbě vedle dveří vedoucích do dceřina pokoje a dohadovala se s nějakou ženou a katolickým knězem. Když Bill vstoupil dovnitř, nějaká jiná žena řekla paní Bakerové: “Ale to je moje snacha a já nechci, aby se dostala do pekla. Já chci, aby ji kněz pomazal ke smrti.”

“Počkejte moment,” přerušil Bill. “Dovolte mi nejdřív vejít dovnitř. Jsem bratr Branham a přišel jsem pomazat dívku k životu.” To však rozčílilo její tchyni. Bill navrhl: “Dovolte, aby o tom rozhodl její manžel.”

Manžel, muž ve svých dvaceti letech, zcela rozhodně navrhoval Billa, aby šel první a pomazal ji k životu. Protestující tchyně odstoupila bokem a dovolila tak Billovi projít.

Mladá maminka ležela v kómatu, její duše se třepetala mezi životem a smrtí. Bill poklekl vedle její postele a strávil asi deset minut na modlitbě, prosil Ježíše Krista, aby se smiloval a daroval jí život. Nakonec se postavil, otřel slzy ze svých očí, vzal svůj klobouk a svrchník. Ještě předtím než odešel, ohnivý sloup se ukázal nad postelí této mladé maminky. Toto světlo ho okamžitě uvrhlo do vidění. Spatřil tu samou mladou ženu stojící v kuchyni, jak míchá polévku v hrnci. Dívala se na malého chlapce, který lomozil, přiložila prst ke svým rtům a řekla: “Pšššš. Děťátko spí.” A pak ho vidění opustilo.

Bill se důvěrně pousmál a vykročil směrem k chodbě. Tam stál manžel, lékař, kněz a dvě babičky, všichni pospolu. Bill řekl manželovi: “Mám pro tebe dobré zprávy, synu. Tak praví Pán: ‘Tvá manželka bude v pořádku.’ Dnes večer se její stav ještě zhorší, ale ráno by jí mělo už být lépe. Za třicet šest hodin bude natolik v pořádku, aby se vrátila domů. Pokud se to tak nestane, pak jsem falešným prorokem.”

Zatímco paní Bakerová a její zeť se radovali, kněz se zlomyslně podíval na lékaře, který pokýval hlavou a odešel. Tchyně se zamračila a lusklá prsty: “Synu, copak jsme již neměli dost takových nesmyslů? Copak není na čase, aby jí kněz dal poslední pomazání?”

Mladý manžel však nedovolil knězi vstoupit dovnitř. Řekl své tchyni: “Vzpomínáš si, když se narodil můj první syn s vykloubenou nohou? Vzal jsem ho do domu bratra Branhama, aby se pomodlil. Bratr Branham měl vidění a řekl, že se během dvaceti čtyř hodin noha mého dítěte vyrovná. Druhý den jsme přiběhli k postýlce a bylo přesně tak, jak bratr Branham řekl. Jestliže bratr Branham řekl: ‘Tak praví Pán,’ že za třicet šest hodin se moje manželka vrátí domů zdravá, pak nashledanou; půjdu domů, abych ho uklidil až se vrátí.”

Když Bill odcházel z této Baptistické nemocnice, potkal se s ním na schodech Charles McDowell a úpěnlivě prosil, aby s ním jel do Frankfortu v Kentucky a aby se pomodlil za jeho maminku. Lékaři právě operovali této jedenašedesátileté ženě rakovinu. v jejím těle našli takové množství zhoubného nádoru, že ji ani nezašili, pouze zalepili provedený řez, protože ona měla během několika hodin zemřít.

Někdy pozdě v noci přijeli Charles McDowell s Billem do Frankfortu. v nemocnici Bill jednoduše položil své ruce na paní McDowellovou a poprosil o její uzdravení ve jménu Ježíše Krista. Pak odjel. Domů se vrátil kolem páté hodiny nad ránem. Množství příchozích spalo na jeho schodišti před domem a čekali na něj. Ochotně se pomodlil za jednoho každého a potom vyčerpaný padl do postele.

O několik hodin později ho probudilo sluneční světlo. Bylo pondělí, devět hodin ráno, 28. prosince 1953. Přivlékl si župan na své pyžamo, vstoupil do síně naproti koupelny. Když procházel dveřmi do obývacího pokoje, překvapen uviděl atraktivní mladou ženu, která tam stála. Řekl: “Dobré ráno, paní. Co zde děláte?”

Ona místo toho odvrátila svou hlavu a mluvila s někým v kuchyni. Bill se podíval, aby se přesvědčil, kdo to je. Ale najednou si uvědomil, že to bylo vidění, protože v kuchyni stála paní McDowellová a opírala se o kuchyňskou linku a mluvila něco do telefonu. Bill si pomyslel: “To je ta žena, za kterou jsem se včera modlil.”

Náhle uslyšel za sebou nějaký neznámý hlas. Zmaten se obrátil, aby uviděl, co to je. Tam stála smuteční vrba a z nebe padaly hroudy hlíny a žbluňkaly, žbluňk -žbluňk, jako kdyby měly naplnit velikou pravoúhlou jámu nedaleko kořenů stromů. Na těch větvích smuteční vrby bylo něco zvláštního, což mu připadalo důvěrně známé. Ano, to byla ta smuteční vrba, která stála před domem George Wrighta. Uslyšel hlas anděla Páně, který říkal něco o ‘hrobech,’ ale nemohl pochopit, co to bylo, a tak poprosil Boha, aby to vidění zopakoval. Najednou stál za kazatelnu ve svém sboru v Jeffersonville. George Wright vcházel zadním vchodem, procházel uličkou mezi lavicemi a potřásl

Billovi rukou. Anděl řekl: *“To je tak praví Pán, George Wright bude ještě kopat hroby těm, kteří se mu posmívali.”* Nyní Bill porozuměl tomu, že George bude znovu v pořádku.

Po snídani zatelefonoval Charlimu McDowellovi a sdělil mu, že jeho maminka se brzy vrátí z nemocnice. Pak zatelefonoval Wrightovým.

Shelby mu odpověděl: *“Bratře Branhame, tatínek byl dnes ráno zcela ochrnutý.”*

“Na tom nezáleží. On bude v pořádku. Jdi a řekni svému tatínkovi, že mám pro něj ‘tak praví Pán’. On bude ještě kopat hroby těm, kteří se mu posmívali.”

“Bratře Branhame, tys věděl o tom, že tatínek občas zaskakuje hrobníka?”

“Ne, Shelby, to jsem nevěděl.” Ale teď to již věděl, pochopil to díky tomu.

Detail za detailem se vidění stávala realitou. Paní McDowellová se náhle pocítila lépe. Její lékař ji znovu vyšetřil a byl překvapen, když nemohl najít žádnou rakovinu. A ve skutečnosti její případ zmátl celý personál nemocnice. Týden poté, co se za ni modlil, byla propuštěna domů a pokračovala ve své domácí práci. Každý den jí přinášely radost telefonní rozhovory s její dcerou, právě tak, jak to Bill spatřil ve vidění.

Dva dny poté, co Bill vyřkl ohledně bratra George Wrighta ‘tak praví Pán’, krevní sraženina v jeho kolenou se bez následku rozpustila. A on se pak rychle zotavoval. Jednoho nedělního rána otevřel dveře Branhamovy modlitebny, prošel uličkou dopředu a podal Billovi ruku, přesně tak, jak to Bill viděl. A ohledně těch, kteří se mu posmívali v průběhu nemoci za to, že vydával svědectví o uzdravující moci Ježíše Krista, během roku viděl pět z nich pohřbených, včetně toho kazatele z Kristovy církve. Georgi Wrightovi se dařilo dobře ještě v devadesáti letech.

A co se týče té mladé maminky umírající na infekci krve, druhý den ráno její krevní testy prokázaly, že se v ní nenacházejí žádné toxiny. Na druhý den ráno vzala své novorozeně z nemocnice a odjela domů. Paní Bakerová zpívala radostí. Ve svém misijním díle horlivě vydávala svědectví, jak Ježíš Kristus uzdravil její dceru. Křesťanská organizace, která ji sponzorovala, ji brzy poté přestala finančně podporovat. Jistý představený této organizace objasnil: *“My nemáme nic proti Williamu Branhamovi, ale stejně tak nechceme, aby se náš program dal zaplést do kontroverzních věcí Božského uzdravení.”*

Když to Bill uslyšel, řekl: “Pak oni sami jsou mimo Boží program. Znamení a zázraky vždycky potvrzují Boží program. A dokud je zde svět, pak zde bude i Boží nadpřirozeno, které bude tyto věci spravovat a On bude vždy mít někoho, na koho by mohl položit svoji ruku. Dnes On vlastní církve kolem dokola celého světa. v jeho církvi je spousta věcí, které by měly z ní být odstraněny. Já je nejsem schopen odstranit; žádný člověk to nemůže udělat. Je to Boží záležitost. On se o to postará. Nezáleží kolik programů lidského původu vznikne, každý jeden z nich se zhroutí. Sám Bůh ustanovil svůj program. A nakolik vím, jeho program pro lidi je ten, aby byli pokřtěni v Ježíše Krista, aby byli vedeni Duchem Svatým a zproštění odsouzení.”

KAPITOLA 65

POVOLÁN Z EGYPTA

1954

WILLIAM BRANHAM měl v plánu odletět znovu do zámoří, a to 23. února 1954. Přesto k prvnímu lednu jeho manažeři ještě neměli pro něj připravenou pracovní cestu. s kampaní v Izraeli a v Indii to vypadalo téměř na sto procent, ale Jižní Afrika byla nadále problematická. Někteří členové Národního výboru jakoby se tomu bránili 'zuby nehty'. v lednu se pak přihodilo něco překvapivého, co způsobilo, že Bill změnil své plány.

Jednoho dne plné auto lidí zastavilo před jeho domem a prosilo o modlitbu. Bill je usadil v obývacím pokoji a pak odešel, aby si něco vzal a spatřil jiného muže stojícího u vchodu. Nejdříve předpokládal, že to může být někdo z té stejné skupiny, někdo, kdo pomaleji vystoupil z automobilu. To, co jej uvedlo do zmatku, byl neobvyklý oděv tohoto muže. Vypadal jako představitel Sikhů z východní Indie, které Bill měl možnost potkat v Durbanu v Jižní Africe. Jeho tmavé vlasy a tmavá pleť výrazně kontrastovaly s bílým turbanem, kterým měl ovinutou hlavu.

Tento muž stál ve vchodu se skloněnou hlavou. Bill k němu přistoupil a srdečně ho přivítal. "Jak se máte, pane?"

Muž z východní Indie pozvedl hlavu a řekl: "Bratře Branhame, nejed' do zámoří dříve než v září."

To byla neočekávaná odpověď. Billovi nepřicházelo na mysl, co by mu měl říct. Otočil se, pokynul rukou a řekl: "Nechcete jít dál?" Když se ohlédl zpět, muž byl pryč. Prostě zmizel! Bill stál ve vchodu jako ohromený.

Za prvním automobilem přijížděly další a byla již půlnoc, když skončil modlitbu za všechny lidi toho dne. Do postele si lehl okolo jedné hodiny, avšak po několika hodinách se probudil a zdálo se mu, že do Indie nemá odjet dříve než v září. Probudil Medu a vyprávěl jí svůj sen; a pak si znovu lehl a zdálo se mu to stejné. Na druhý den ráno zavolal jednomu ze svých manažerů a řekl jim, aby pozměnili zahraniční kampaň a přesunuli ji na září vzhledem k vidění a snům.

Protože jeho cesta do Afriky, na Střední východ a do Asie byla nyní odložena, jeho manažeři se snažili naplnit jeho pracovní cesty kampaněmi napříč Severní Amerikou. Během prvních tří měsíců roku 1954 konal Bill shromáždění ve Wood River v Illinois, Hot Springs v Arkansasu a Shreveportu v Louisianě. Poté konal osmidenní kampaň v Phoenixu v Arizoně. Pak se

přemístil do Carlsbadu v Novém Mexiku, předtím než se vrátil do Columbusu v Ohio, vykonal obrovské shromáždění v koloseu (shromáždění, na kterém se podílelo a spolupracovalo 400 kazatelů a jejich sbory.) Na konci března se vrátil domů a konal shromáždění v Louisville v Kentucky a v Jeffersonville v Indianě.

V květnu se na chvíli Bill uvolnil od své práce a jako obvykle neměl záruku, že si nějak odpočine. Nemocní a nuzní lidé ho vyhledávali v průběhu všech dvaceti čtyř hodin dne. Jednoho velice rušného sobotního odpoledne, kdy se počet návštěvníků snížil na pouze několik osob, řekl Bill Medě: “Jestliže ještě někdo zavolá, prostě jim řekni, aby přišli do modlitebny zítra ráno a že se za ně pomodlím tam. Jsem tak unaven, miláčku, že už to déle nemohu vydržet.”

Poté, co odjeli zbývající návštěvníci, vzal Bill Medu na projížďku automobilem. Nesledoval tím žádný cíl; prostě chtěl odjet z domu, aby se mohl na chvíli uvolnit. Ubíral se na jih směrem k New Albany, dálnicí s krásnými výhledy, která se vinula mezi vrcholky některých pahorků. Nevelká převýšení nabízela nádherný výhled po okolní krajině a odhalovala směs obilných lánů se zalesněnou krajinou. Nakonec přijeli na místo, kde se cesta vinula po samém kraji útesu.

Když Bill projížděl se svým vozidlem první zatáčku, spatřil anděla Páně v podobě bílé mlhy, který se postavil před jeho očima. Čelní sklo úplně zbělelo. A tak tři nebo čtyři míle jel se svým vozidlem pomalu poslepu a zvládal každou zatáčku, zatímco jeho oči sledovaly něco, co se dělo doslovně ve vzdálenosti téměř 15 000 kilometrů. Meda se s ním snažila hovořit, zatímco sledovala nádherné scenérie rozprostírající se za skalním útesem. Po pěti minutách pohlédla na svého manžela a zjistila, proč jí neodpovídá. v tu chvíli uviděla onen skelný pohled jeho očí a uvědomila si, že je ponořen ve vidění. “Bille!” Zalapala po dechu.

Bill se na chvíli vrátil do vědomí a zastavil své vozidlo na okraji vozovky. “Miláčku, musím se právě teď pomodlit za bratra Boswortha. Viděl jsem ho, jak vystupoval z vlaku v Jižní Africe a zhroutil se. Viděl jsem, jak ho zvedají a pokládají na nosítka. Nyní je v závažném stavu hospitalizován v nemocnici. Musím se ihned za něj pomodlit.” Poodešel kousek na zalesněnou stráž, poklekl a modlil se.

Toho večera po skončené bohoslužbě v modlitebně, zazvonil jeden ze čtyř telefonů, které byly v jeho domácnosti. Bill zvedl telefon. Spojovatelka z Louisville pro Západní sdružení oznamovala: “Pane Branhame, mám pro vás telegram z Durbanu z Jižní Afriky. Jeho odesílatelem je doktor Yeager. A je v něm řečeno: ‘Modlete se okamžitě za kazatele Boswortha. Byl raněn mrtvicí

při vystupování z vlaku. Nachází se v nemocnici a očekává se jeho rychlý konec.' ”

V pondělí měl další telefon z Durbanu, kde Fred Bosworth nejenže byl uzdraven, ale již opustil nemocnici a pokračoval ve svém díle.

Déle než měsíc cestoval Bosworth napříč Jižní Afrikou a snažil se zařídit další Branhamovu kampaň v této zemi. Ale doposud to vypadalo, jako kdyby se snažil poškrábat diamant. Většina křesťanů v Jižní Africe si přála Williama Branhama, aby se vrátil a konal více uzdravovacích kampaní, ale mnozí představitelé církví si to nepřáli. Národní výbor Jihoafrických církví měl ohledně toho konečné slovo. Někteří vlivní členové Národního výboru argumentovali tím, že vysoký profil Branhamovy služby podkopává vliv jiných lokálních pastorů. Pro staré evangelisty veterány, jako byl Bosworth, tato výmluva páchla hnilobou, protože tím chtěli pouze zamaskovat svou závist.

Po týdenních debatách nakonec Národní výbor odepřel Williamovi Branhamovi žádost o vízum. Ještě jednou jeho služba byla spoutána církevní politikou. A nebude to naposledy.

V ZÁŘÍ 1954 zahájil William Branham svou třetí zámořskou cestu odletem z New Yorku do Lisabonu v Portugalsku, kde na něj očekával baron Von Blomberg. Baron Von Blomberg byl velice vzdělaným německým aristokratem (mluvil sedmi jazyky). v roce 1950 se setkal Von Blomberg s Billem ve Finsku a byl ohromen nadpřirozenou Kristovou mocí, která se tak viditelně projevovala v Billově službě. Jelikož měl baron kontakty po celém světě, včetně monarchů a politických vůdců, Von Blomberg nabídnul, že zpracuje pro Billa náplň jeho pracovní trasy. Po Portugalsku měl Bill navštívit Itálii, Egypt a Izrael; pak měl odletět do Arábie a nakonec do Indie.

V Lisabonu Von Blomberg uspořádal Billovi večeři s prezidentem a se členy jeho kabinetu. Avšak na druhé straně nebyl schopen baron uspořádat kampaň v Portugalsku, protože Římskokatolická církev využila svůj politický vliv a zabránila mu v zajištění velkých poslucháren. Bill se musel spokojit se dvěma shromážděními v Letniční církvi v podhůří, na okraji města. Ale tato dvě shromáždění oslnila zázraky a udala tón pro celý zbytek této zahraniční cesty.

Při odjezdu z Portugalska Bill, Billy Paul a baron Von Blomberg odletěli do Itálie. Když byli v Římě, Bill navštívil podzemní vězení, kde byl uvězněn apoštol Pavel za svou víru. Nahlédl do této studené, neutěšené vězeňské cely. Billovo srdce přetévalo láskou k Pavlovi, tomu galantnímu poslu, který přinesl Evangelium k pohanům. Ač zavřené světem a nepochopen mnoha křesťany ve své době, přece však přes celá svá léta bojů se neodchýlil od svého pověření.

Pavel věděl, že je nositelem velikého pokladu na této zemi: že Ježíš Kristus vstal z mrtvých a dává věčný život všem těm, kteří mu uvěří, jak Židům tak i pohanům. A jelikož Pavel stál mocně ve svém povolání, každý křesťan na rozhraní věků si může z toho vzít požehnání. Byla to pro Billa tvrdá lekce, která mu bude užitečná v jeho vlastní službě.

Na druhý den v Římě měl ve tři hodiny odpoledne plánovanou návštěvu u papeže. Baron Von Blomberg mu řekl, jak se musí chovat – pokleknout na jedno koleno, pak k němu papež vztáhne ruku a Bill musí políbit papežův prsten a oslovit ho “vaše svatosti” nebo “svatý otče”.

Bill s opovržením zavrtěl hlavou. “To je vyloučeno. Odvolejte audienci. Každého muže jsem ochoten nazvat ctihodným nebo doktorem nebo jakýmkoliv titulem si přeje, ale ne svatým otcem. Ježíš řekl: ‘Nikoho nenazývejte Otcem, kromě Boha.’⁴⁶ Co se týče uctívání, je pouze jeden muž, kterého já uctívám a tím je Ježíš Kristus.”

A tak místo, aby se setkal s papežem, Bill navštívil papežské sídlo. Město Vatikán je unikátní, nezávislý stát, umístěný v samém centru Říma. Ačkoliv zaujímá jenom půl čtverečního kilometru, je centrem vlády Římskokatolické církve a její vliv sahá do každého státu na Zemi. Bill byl překvapen bohatstvím a nádherou baziliky Svatého Petra, vatikánských zahrad a paláce svatého oficiu. Bohatství obsažené v těchto budovách bylo udivující. Při návštěvě Vatikánského muzea uviděl trojitou korunu, která znázorňuje papežovu pravomoc v nebi, v očištění a v pekle. Latinský název zněl VICARIUS FILII DEI, což znamená *zástupce Krista nebo místo Božího Syna*. Jaký protiklad mezi bohatstvím Vatikánu a špinavou věžeňskou celou, která byla nedaleko, kde apoštol Pavel strávil poslední léta svého života. Byla to pozoruhodná lekce, že bohatství neznamená pravdu. Bill si pomyslel: “Evangelium se netřpytí, ono žhne.”

V parku nedaleko Vatikánu, konal jistý křesťanský evangelista probuzenecké shromáždění ve velkém stanu. Bill se pozastavoval nad tím, zda by se neměl podívat, co se tam děje. Když se Bill představil, tento místní evangelista se velice laskavě postavil stranou a přenechal bohoslužbu tomuto světoznámému Američanovi. A tam, ve stínu Vatikánu, Bill kázal Slovo Boží a modlil se za nemocné. A Bůh se postaral o provázející zázraky.

Z ŘÍMA odletěl Bill přímo do Káhiry v Egyptě, kde strávil jeden den prohlídkou památek, navštívil sfingu a pyramidy a na vlastní oči uviděl, jak na

této Velké pyramidě schází vrcholek. Připadalo mu to jistým způsobem symbolické, protože Bible říká, že Ježíš Kristus je tím Vrcholovým kamenem – v překladu Krále Jakuba je řečeno hlava úhelní.⁴⁷ Existuje pouze jedna konstrukce, na které základní kámen je stejný jako vrcholový kámen, kde oba jsou stejného tvaru, je to právě v pyramidě. Bill věřil, že někdy v dávném starověku zahaleném tajemstvím, dovolil Bůh postavit tuto obrovitou stavbu, jakožto svědectví svého velikého plánu a že již brzy ten opravdový vrcholový kámen, kterým je On sám, bude uložen s konečnou platností na svém vlastním místě.

Tohoto večera večerel s egyptským králem Farukem. Na druhý den ráno, když Bill čekal na Mezinárodním letišti na přistavení letadla, které ho mělo vzít do Jeruzaléma, jeho vzrušení se stupňovalo. Za chvíli má stanout v Izraeli, v zemi biblických proroků, v místě Ježíšova narození, v domově těch zaslepených Židů, kde mnozí z nich očekávají svého zaslíbeného Mesiáše. Shromáždění v Jeruzalémě bylo naplánováno na dnešní odpoledne. Ačkoliv většina Židů podcenila křesťanství a uznala je za falešné, Lewi Pethrus přesto očekával návštěvu nejméně 5 000 Židů, a to kvůli neobvyklé povaze Billovy služby. Reklamy byly vylepeny kolem dokola Jeruzaléma a poukazovaly na souvislost jeho “daru rozpoznání” a “znamení Mesiáše”.

Bill věřil, že je to dokonalé prostředí pro jeho službu. Zbožní Židé měli v úctě své proroky. Hluboko zakořeněné v Mojžíšově zákoně se nacházely dva kvalifikační předpoklady pravdivého proroka: zaprvé, bude mít vidění; zadruhé, jejich přesnost bude 100%.⁴⁸ Bill si představoval, jak to bude vypadat, až udělá v Jeruzalémě modlitební řadu a začne rozpoznání. Rozpoznají tito Židé znamení svého vlastního Mesiáše? Představoval si, jak celé obecnstvo přijme křest Duchem Svatým, právě tak, jak to oněch sto dvacet učedníků prožilo o Letnicích.⁴⁹ Kdyby se to stalo, pak pohanský věk je ten tam. Ježíš řekl: *“Po Jeruzalému budou šlapat pohané, dokud se časy pohanů nenaplní.”*⁵⁰ Jakmile Izrael, jakožto národ, přijme Evangelium Ježíše Krista, pohanská Kristova nevěsta bude vytržena spolu se svým Ženicem, zatímco ten zbývající svět se ponoří do agónie velikého soužení. Židé budou mít tři a půl roku zvěstování Kristova Evangelia, předtím než nastane ta konečná veliká bitva. Podle knihy Zjevení, když se prach usadí na bojišti Armagedonu, vzejde slunce pokoje a

47 Žalm 118:22, Matouš 21:42, Lukáš 20:17, Skutky 4:11, I. Petr 2:7

48 IV. Mojžíšova 12:6 a V. Mojžíšova 18:15-22

49 Skutky 2

50 Lukáš 21:24

dokonalosti Tisíciletého království.⁵¹ Bill byl sotva schopen potlačit své vzrušení. Dnešního odpoledne bude možná kázat nejdůležitější kázání svého života.

Letadlo bylo přistaveno, ale zůstávalo mu asi ještě třicet minut k nastoupení na palubu, a tak se šel podívat do obchodu se suvenýry. Vyhledal si malého slona vyřezaného z ebenového dřeva, s kly z pravé slonoviny, přemýšlel, že ho koupí doktoru Adairovi, když najednou uslyšel, jak někdo říká: “Nechod’ tam.”

Rozhlédl se, ale nebyl tam nikdo, kdo by mohl upoutat jeho pozornost. “Snad to je pouze má vlastní představitivost,” pomyslel si a vrátil se k nákupu. Ale znovu zřetelně uslyšel: *“Nechod’ tam. To není ta hodina.”* Bill nebyl více na pochybách, že se jedná o andělův hlas, ale sotva mohl rozumět tomu, co slyšel. Přece byla připravena shromáždění. Letadlo bylo přistaveno. Co to má znamenat? Opustil cestujícími natlačený terminál, poodešel za hangár pro letadla tak, aby mohl být sám. Tam se začal modlit: “Nebeský Otče, během několika následujících hodin mám být v Palestině a postavit se před řadou tvých zaslepených dětí. Vyzvu tyto Židy, aby uvěřili znamení Mesiáše. Když oni poznají, že to jsi Ty, kdo je původcem tohoto rozpoznávání, oni přijmou křest Duchem Svatým, ohledně čehož nemám žádných pochybností. Copak to není to, co si Ty přeješ?”

Anděl Páně se zjevil, jako kdyby se zavěsil nad poušť ve vzduchu, v podobě světle bílého obláčku. Bill se schoulil za hangárem. Duch Svatý řekl: *“Nechod’ do Palestiny. To není tvé místo. To není ta hodina. Koflík ohavností pohanů se ještě nenaplnil. Je potřeba ještě pokračovat v paběrkování.”*

Světlý obláček mlhy, jako kdyby se vypařil v tomto dusném pouštním horku a zanechal Billa lapajícího po dechu. Co má teď udělat? Vždyť to přece není jen tak odvolat svou kampaň v Izraeli v tak krátké době. Možná by si tím jen roznítil hořké pocity mezi těmi, kteří tak tvrdě na tom pracovali, aby ho dostali do Palestiny. Ale jeho bolestivá lekce z Jižní Afriky nemohla být tak lehce zapomenuta. Byl rozhodnut udělat všechno, cokoliv mu Duch Svatý řekne, nehledě na důsledky.

Vrátil se tedy na terminál a vyměnil si letenku do Jeruzaléma v Izraeli za Atény v Řecku. Barona Von Blombega to zanechalo v nezáviděníhodné situaci, s nepříjemným úkolem odletět do Jeruzaléma a odvolat dnešní shromáždění. Baron se s ním později spojil v Saudské Arábii, kde měl Bill naplánován oběd s Arabským králem.

51 51Zjevení 16:16; 20:1-3

V Řecku Bill navštívil zříceniny Aresova chrámu, řeckého boha hromu a války (známého u Římanů jako Mars), kde apoštol Pavel kázal Evangelium těm starověkým Atěňanům.⁵² Toho večera v hotelovém pokoji Bill studoval Bibli a pokoušel se najít význam toho, co mu Pán řekl v Egyptě. Myslel si, že již předtím pochopil dostatečně svou službu. Ale zřejmě v něčem udělal chybu. Ale v čem vlastně mohl chybovat?

Duch Svatý mu říkal: “Nechod’ do Palestiny. To není tvé místo.” A tak musel být na omylu ohledně toho, že by v moderním Izraeli mohl předvést znamení Mesiáše. Byl čestně na omylu. v roce 1933 mu Pán řekl: *“Jako Jan Křtitel byl předchůdcem prvního příchodu Ježíše Krista, tak ty jsi poslán s poselstvím, jakožto předchůdce Jeho druhého příchodu.”* Jan Křtitel představil Ježíše Židům. Ježíš dokázal sám Sebe předvedením znamení Mesiáše: znal minulost i budoucnost lidí, se kterými se nikdy předtím nesetkal a zjevil tajemství jejich myšlenek.⁵³

V průběhu pěti posledních let demonstroval Bill znamení Mesiáše ve svých shromážděních. Když sestupovalo pomazání a dostavovala se vidění, mohl rozpoznat minulost, budoucnost a tajemství myšlenek lidského rozumu. Rozpoznání bylo vždycky dokonalé, protože to nebyl on, který to dělal; Ježíš Kristus dával každé vidění, konal každý zázrak. Bill byl pouze jako mikrofonem připojeným k zesilovači. Mikrofon je němý, dokud někdo do něj nepromluví. Bůh promlouval a Duch Svatý zesiloval dar rozpoznání tak, že křesťané o tom mohli uslyšet kolem celého světa. Protože Pán řekl Billovi, že jeho služba se bude rovnat službě Jana Křtitele, proto to mohlo připadat zcela logické, že by měl odejít do Izraele a předvést znamení Mesiáše.

Nyní Bill mohl uvidět, že přehlédl jednu jednoduchou skutečnost: Bible nemluví o dvou příchodech Ježíše Krista; ona mluví o třech. První příchod se stal téměř před dvěma tisíci lety, okolo třicátého roku Jan Křtitel uvedl Ježíše k Židům jakožto jejich Mesiáše, jejich Spasitele. Když Izrael odmítl Ježíše a ukřižoval Ho, dal ostatnímu světu (pohanům) příležitost ke spasení.⁵⁴ Ježíš zaslíbil, že přijde znovu, tentokrát k církvi z pohanů a zjeví Sebe sama a vychvátí svou pohanskou nevěstu způsobem, který mezi křesťany je označen slovem vytržení.⁵⁵ Bible říká, že Ježíš přijde podruhé jako zloděj v noci.⁵⁶ Když se to stane, nikdo o tom nebude vědět kromě nevěsty. A poté se Ježíš vrátí

52 Skutky 17:22

53 Matouš 12:25, 21:1-7; Marek 14:12-16; Lukáš 2:34-35, 6:8; Jan 1:5, 2:24-25, 5:19, 10:37; Židům 13:8

54 Římanům 11:11, 15, 25, 30

55 I. Korintským 15:51-54; I. Tesselonickým 4:15-17

56 Matouš 24:42-44; I. Tesselonickým 5:2; II. Petr 3:9-10

ještě jednou k Židům. Jeho třetí příchod bude pro tento svět překvapením a *každé oko ho spatří, i ti, kteří Ho probodli.*⁵⁷ Tentokrát Židé přijmou Ježíše jakožto svého Mesiáše.

A tak jestliže to nebylo Billovým úkolem, aby uvedl Mesiáše modernímu Izraeli, kde vlastně bylo jeho místo? Zkoumal písmo, aby našel odpověď. Případalo mu, že klíčem je Lukáš 1:17, v té skutečnosti, že Eliášův duch motivoval Jana Křtitele. “Duch Eliášův” byl opravdovým Duchem Svatým, jednjícím skrze osobnost podobnou Eliáši. Bůh potřeboval, aby tam měl Eliášova ducha proto, aby Jan mohl vykonat svůj obtížný úkol, který vyžadovala jeho služba. Bill otevřel I. Královskou 17 a četl si znovu o Eliáši tak, aby mohl přirovnat Eliášův život ke službě Janově.

Ve II. Královské 2 četl příběh o posledním Eliášově dni na zemi. Bůh se mu zjevil v planoucím ohni a vychvátil Eliáše ve větrném víru, zatímco Elizeus, který byl Eliášovým učedníkem, to pozoroval. v tu chvíli dvojnásobný díl Eliášova ducha padl na Elizea, který pohotově zvedl Eliášův plášť a udeřil jím do vod Jordánu a zvolal: “Kde je Bůh Eliášův?” Řeka se rozestoupila a Elizeus prošel na druhou stranu po suché zemi. Právě tam Bůh ukazoval lidskému rodu, že duch, který inspiroval Eliáše, se mohl přemístit na jiného proroka. Během celého Elizeova života předvedl přesně dvakrát tolik zázraků než Eliáš a tím dokázal, že měl opravdu dvojnásobný díl Eliášova ducha. Elizeus dokonce mohl rozpoznávat skrze vidění, jak to názorně sledujeme při rozhovoru s Izraelským králem ohledně toho, co si Syřané povídali ve svých ložnicích.⁵⁸

Potom otevřel Malachiáše 4. kapitolu, poslední kapitolu Starého zákona a Bill následovně četl:

“Nebo aj den ten přichází hořící jako pec, v němž budou všichni pyšní, a všichni pášící bezbožnost jako strniště. I zažhne je ten den, kterýž přijíti má, praví Hospodin zástupů, takže neostaví jim ani kořene ani ratolesti...

A já pošlím vám Eliáše proroka, prve nežli přijde den Hospodinův veliký a hrozný.”

Mnozí bibličtí učenci vyučují, že Malachiáš 4:5 se vztahuje na Jana Křtitele, protože archanděl Gabriel řekl, že Jan bude mít Eliášova ducha, a Ježíš poukázal na Jana jakožto na Eliáše.⁵⁹ Ale tito učitelé se zastavili aniž by poznali celou pravdu. Bylo nesprávné předpokládat, že Malachiáš 4:5 se vztahuje pouze k Janu Křtiteli. Když se

57 Zjevení 1:7

58 II. Královská 6:12

59 Matouš 17:12-13; Lukáš 1:17

Židé ptali jestli není Eliášem, Jan zásadně odpověděl, že ne.⁶⁰ Místo toho ztotožnil sám sebe s Izaiášem 43 – *Hlas volajícího na poušti. Připravte Pánovu cestu! ...*⁶¹ Ježíš ztotožnil Jana s Malachiášem 3:1: *“Aj já posílám svého anděla, který připraví cestu před tváří mou.”*⁶²

O kom tedy mluví Malachiáš, když pronášel své proroctví: “A já pošli vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Hospodinův veliký a hrozný”? To muselo být právě jedno z těch biblických míst, které mělo víc než pouze jeden význam – jako třeba u Ozeáše 11:1, ve kterém se říká: *“Když dítětem byl Izrael, miloval jsem jej, a z Egypta jsem povolal syna svého.”* Ozeáš se odvolával na čas, kdy Bůh poslal Mojžíše do Egypta, aby zachránil děti Izraelského národa z otroctví. Ale Matouš říká o Ozeášovi 11:1, že to proroctví se rovněž naplnilo, když Josef s Marií utekli do Egypta, aby unikli králi Herodesi a přinesli dítě Ježíš zpět do Izraele po smrti Herodesově.⁶³

Malachiáš 4:5 má tedy rovněž složený význam a mluví víc než o jednom Eliášově příchodu. U Matouše 17 se učedníci ptají Ježíše:

*“Proč tedy zákoníci říkají, že nejdříve musí přijít Eliáš?”
Ježíš jim ale odpověděl: “Jistě, nejdříve přijde Eliáš a všechno napraví.*

Já vám však říkám, že Eliáš už přišel, ale oni ho nepoznali a udělali s ním, co chtěli. Tak také od nich bude trpět Syn člověka.”

*Tedy učedníci pochopili, že jim to řekl o Janu Křtiteli.
Matouš 17:10-13*

Když jim toto Ježíš řekl, Jan Křtitel byl již mrtev. A tak, když Ježíš říkal: *“Jistě, nejdříve přijde Eliáš a všechno napraví,* musel poukazovat na nějakou budoucí událost.

A jelikož budou tři Kristovy příchody a ten první Kristův příchod předcházel prorok – posel s Eliášovým duchem, pak je zcela logické, že druhý a třetí Kristův příchod bude také předcházen prorokem, který má Eliášova ducha. Celkem vzato, bude pět příchodů Eliášova ducha: zaprvé Eliáš, za druhé v Elizeovi, za třetí v Janu Křtiteli, za čtvrté v prorokovi, poslu k pohanům na konci pohanského věku a za páté k prorokovi, jenž přijde k současnému Izraeli.

Proč Eliášův duch byl tak zvláštní, že si ho Bůh zvolil k použití opakovaně ve svém vznešeném plánu? Bill si porovnával život Eliášův s životem Jana Křtitele a zjistil mnoho pozoruhodných podobností. Oba tito muži byli drsní

60 Jan 1:21

61 Matouš 3:3; Marek 1:3; Jan 1:23

62 Matouš 11:7-14; Marek 1:1-2; Lukáš 7:24-28

63 Matouš 2:12-15

jedinci, milující poušť a byli obeznámeni s tím, jak snášet těžkosti. Oba muži měli odvahu mluvit proti duchovní zkaženosti ve svém okolí. Eliáš pohleděl králi Achabovi do očí a řekl: *“Ty a dům tvého otce děláte problémy v Izraeli, protože opouštíte příkazy Hospodinovy a následujete Bálů. Protož nyní shromážď všechen lid Izraelský, a proroků Bálových čtyři sta a padesáte, i proroků toho háje čtyři sta, kteříž jedí ze stolu Jezabel, na horu Karmel, kde se bude konat rozhodující boj.”*⁶⁴ Jan se díval na farizee a saducee a řekl: *“Plemeno zmijí, kdo vám ukázal, jak utéci před nadcházejícím hněvem? Proto začněte nést ovoce odpovídající vašemu pokání.”*⁶⁵ Ani Eliáš ani Jan se nedali svést penězi, mocí, slávou nebo ženami. Oba dva odsuzovali nemravnost: Eliáš odsoudil královnu Jezabel za modloslužbu,⁶⁶ Jan pokáral krále Herodese za to, že žil v cizoložství s manželkou svého bratra.⁶⁷

Jak Eliáš, tak Jan Křtitel, měli také své slabosti. Po Eliášově vítězství na hoře Karmel utekl před Jezabeliným hněvem a skryl se na poušti. Během své cesty upadl do takové deprese, že prosil Boha, aby ho odvolal.⁶⁸ Jan rovněž procházel obdobími trudnomyslnosti. Když se nacházel ve vězení, byl tak sklíčený, že poslal posly za Ježíšem s otázkou: *“Jsi ty Ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?”*⁶⁹ Když si všimnul těchto nedostatků, bylo to pro Billa povzbuzením. Ukazovalo mu to, že všechno, co vykonali Eliáš, Elizeus a Jan Křtitel, bylo dílem Božím, které v nich působilo. Oni se nemohli spoléhat na své vlastní síly. To mu připomnělo, jak Pán řekl Pavlovi: *“Moje milost ti stačí; vždyť má moc se dovršuje ve slabosti.”*⁷⁰

Rovněž Eliáš i Jan, oba byli proroci a byli zavrženi mnohými náboženskými vůdci ve své době. Nepochybně tito vůdcové žárlili na Eliáše a Jana, protože žádný z těchto mužů nepřišel ustanovenými náboženskými kanály. Eliáš, Elizeus a Jan nebyli spojeni se žádnou organizací. A to jim poskytovalo svobodu ke kázání svého poselství aniž by se museli starat o to, co si kdo bude o tom myslet. A všichni tři muži kázali Slovo Boží nebojácně, bez kompromisu. To byl ten druh ducha, který si Bůh přál mít v těchto prorocích, obzvláště v těchto třech mužích, ustanovených k tomu, aby předešli Kristovy příchody. Pouze Eliášův duch byl natolik drsný, že se mohl postavit silným nátlakům opozice a učinit lid hotový a připravený pro Hospodina.

64 I. Královská 18:18-19

65 Matouš 3:7-10

66 I. Královská 21:17-23; II. Královská 9:36

67 Matouš 14:3-4

68 I. Královská 19:1-4

69 Matouš 11:3; Lukáš 7:19

70 II. Korintským 12:9-10

Za tím hangárem s letadlem, které mělo odletět do Egypta, Duch Svatý mu řekl: *“To není tvé místo. To není ta hodina. Koflík ohavností pohanů se ještě nenaplnil. Zůstává zde ještě paběrkování.”* Ale hodina Izraele musí nadejít, je to tak jisté jako slunce, které ráno vychází a rozptyluje tmu. Po varování Izraele ohledně veliké zkázy poslední doby Malachiáš 4:2 říká: *“Vám pak, kteří se bojíte jména mého, vzejde slunce spravedlnosti, a zdraví bude na paprscích jeho.”* Zjevení 1:7 zase říká o Ježíši Kristu: *“Hle přichází s oblaky a spatří ho každé oko, i ti, kdo ho probodli...”* (“Tím” jsou míněni Židé.) Zachariáš 12:9-11, o tom také prorokuje. Apoštol Pavel se o tom zmiňuje v epištole k Římanům 11:25-27. Židé konečně přijmou Ježíše Krista jako svého Spasitele, a bude to prorok s Eliášovým duchem, který znovu představí Mesiáše Židům. Bill pocítoval, že tento pátý a poslední Eliáš bude jedním z těch dvou svědků ze Zjevení 11:3-11, protože jeden z těchto svědků měl moc zadržet déšť a jediný biblický prorok, který měl tuto moc, aby způsobil sucha, byl právě Eliáš.⁷¹

Když Židé nakonec přijmou svého Mesiáše, pohanský věk již pominul. Hněv Boží bude vylit na ty pohany, kteří zavrhli Krista.⁷² Ač to zní tak hrozivě jako samotná noc, musí se to všechno naplnit předtím než Ježíš Kristus zavládne pokojným a dokonalým královstvím.

Bill nevěděl kdy se to stane, ale věděl, že Bůh ještě čeká na dvě věci. Zaprvé, On čeká na to, že hříchy pohanů se nahromadí do určité míry. Duch Svatý řekl: *“Koflík nepravosti pohanů se ještě nenaplnil.”* Ježíš řekl, že: *“Jeruzalém bude šlapán pohany, dokud se časy pohanů nenaplní.”*⁷³ Bůh jednou řekl podobnou věc Abrahamovi ohledně jeho Amorejských nepřátel. On řekl, že nebude soudit Amorejské, dokud se jejich nepravost nenaplní.⁷⁴ Tehdy Amorejští vládli na většině území Kanaánu (Palestiny). Za Abrahamových dnů byli Amorejští hříšnou, nemorální kulturou. Dříve než je Bůh zničil, Amorejské polyteistické náboženství upadlo hlouběji než do pouhé modloslužby tím, že do sebe pojalo věštění, náboženskou prostituci a dětské oběti. Bůh mohl vidět pohanský svět, jak se ubírá stejným směrem až do bodu přinášení dětských obětí. Copak potraty nejsou formou dětských obětí? Jak se mohou stát moderní vlády tak nemorálními, že legalizují vraždění nenarozených dětí?

Druhá věc na kterou Bůh očekává, je spasení všech jeho dětí. Když jeho poslední syn nebo dcera přijme křest Duchem Svatým, přesně v tu chvíli bude církev z pohanů vytržena, to znamená vychváčena do vyšší dimenze. Dveře spasení budou pro pohany uzavřeny; a pak se Zjevení 22:11 naplní:

71 I. Královská 17:1

72 Malachiáš 4:1; Matouš 24:21; Zjevení 2:22, 7:14

73 Lukáš 21:24

74 II. Mojžíšova 15:13-16

*“Kdo škodí, ať škodí dál, a kdo je špinavý, ať se dál špiní;
spravedlivý ať dál koná spravedlnost a svatý ať se dál
posvěcuje.” Zjevení 22:11*

Bill zavřel Bibli přesvědčen o tom, že nyní mohl lépe porozumět biblické pozici ve své vlastní službě, ve vztahu k Izraeli. Předtím předpokládal, že budou čtyři příchody Eliášova ducha; nyní mohl porozumět, že jich musí být pět. Jeho vlastní služba neměla nic společného s Izraelem. On byl povolán ke kázání Evangelia pohanům, a to je to, co by měl dělat dál: modlit se za nemocné, kázat spasení v Ježíšově jménu, a vyhledat jednoho tady a druhého tam, který tomu bude naslouchat; tudíž paběrkování – dále jen paběrkování, shromažďování duší, jakožto semínek pro Mistra; a připravovat lid, aby byl hotový pro Pána.

KAPITOLA 66

ROZHODUJÍCÍ ZKOUŠKA V INDII

1954

WILLIAM BRANHAM opustil Řecko a odletěl do Rijádu, hlavního města Saudské Arábie, kde se připojil k baronovi Von Blombergovi na večeři s králem Saudem. Saudská Arábie je striktně muslimská země, jejíž zákony jsou protikřesťanské, a tak tam o nějakém shromáždění nebylo řeči. Po odletu do Indie přistáli v Bombaji, byl to čtvrtý týden měsíce září 1954, Bill byl uvítán tucty křesťanských misionářů a vedoucích představitelů církví. Indický biskup metodistických církví mu řekl: “Pane Branhame, doufám, že sem nepřicházíte jako misionář. My o Bibli víme mnohem více než vy Američané. Koneckonců, ona je východní knihou. Svätý Tomáš zde kázal Evangelium již před devatenácti sty lety. Ale slyšeli jsme o tom, že Bůh ti dal dar, díky kterému Bible znovu ožila. Právě to bychom chtěli vidět.”

“Jistě,” odpověděl Bill. “Chtěl bych vám ukázat, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i navěky.”

Ačkoliv mu bylo řečeno, že Bombaj je přelidněná chudými lidmi, nebyl připraven na ten neustálý pohyb, který viděl na každém kroku: lidé se strkali na chodnících, vylévali špínu přímo na ulice, takže jeho taxík musel neustále troubit a řidič musel gestikulovat rukama, aby ustoupili z cesty. Černé vlasy a tmavá pleť převládaly všude. Někteří z těch lidí byli dokonce tmavší než černoši z Afriky. Všichni byli vyzáblí, a téměř nikdo neměl na nohou boty. Spousta žen měla na sobě *sari*, zatímco mnoho mužů mělo na sobě pouze bederní roušku. Všude vládla různorodost. Billův tlumočnick poukázal na jednu etnickou skupinu: byl to černobradý Sikh, který měl na hlavě turban, se zapíchnutým dlouhým nožem ve své šerpě; Bengálský mystický mnich byl oblečen do dlouhého oranžového roucha; Muslimský Sufis byl ovinutý celý v bílém a měl legračně vypadající kozí bradku; Tamil z jihu popoháněl trpasličí prase na provázku přivázaném na jedné straně k hůlce a na druhé k uchu prasete; nějaký fakír seděl se svými rukama a nohama zkříženými v jógové pozici; nějaký Parsi, ctitel ohně, se skláněl před malým oltářem postaveným na chodníku; Jainista se zakrytými ústy chtěl předejít tomu, aby náhodou nespokl nějaký hmyz, jelikož podle jeho přesvědčení by se tím mohl dopustit vraždy. Kromě toho Bill viděl nesčetné žebráky, podomní obchodníky, fakíry, mnichy, kupce, a také slepice, kůry a svaté krávy, které se volně pohybovaly po ulici.

Špína na ulicích byla odporná. Zahnívajících a páchnoucích odpadků bylo nahromaděno na každém místě, jako v teplárně, z důvodu vysoké vlhkosti se

tím stávaly líhní švábů, much a komárů, krys, nemocí a zoufalství. Domy byly postaveny až do výšky deseti pater, vypadaly však jakoby se měly každou chvíli zhroutit. Nějaký misionář vyprávěl Billovi, že tyto slabé konstrukce domů poskytují ubytování pro největší hustotu lidstva na celé zeměkouli. v některých místech Bombaje se hustota obyvatelstva dostala do závratné výše 80 000 lidí na čtvereční kilometr.

Bill sám vyrůstal v chudobě a viděl rovněž spoustu chudoby mezi černými obyvateli na americkém jihu a v Africe... A přece předtím neviděl tolik lidí strádajících, jako žebráků se svými cínovými talíři, vztaženými s důvěrou, že dostanou jednu rupii, aby si mohli koupit čtvrt kila rýže, což by jim stačilo přežít následující tři dny. Celé rodiny, které neměly své útočiště, prostě tábořily venku na ulici. Bylo tam hodně dlážděných chodníků, které považovali za své domovy, tam spali, zatímco jiní chodci je museli překračovat nebo obcházet. Křesťanský misionář vysvětloval Billovi, že Indie byla osvobozena z nadvlády Velké Británie teprve před několika lety. Náhlá ztráta britské podpory zanechala tuto obrovskou zemi v zoufalém hospodářském stavu. Vypěstování dostatečného množství potravy, aby uspokojili svou populaci čítající 400 000 000 obyvatel, představovalo obrovskou výzvu pro indickou vládu. Hlad hlodal každý den v žaludcích miliónů Indů. Bill to pozoroval v jejich očích, obzvláště v očích žebráků nebo malomocných držících cínový koflík mezi dvěma pahýly prstů, které kdysi představovaly jejich ruce; nebo chlapce nemocného lymfatickým zduřením končetin, který za sebou vláčel chodidlo obrovských rozměrů, které připomínalo pahýl stromu.

Poté, co se ubytovali v hotelu Taj Mahal, pozvali Billa na večeři ke starostovi Bombaje a k jiným vládním úředníkům a funkcionářům, včetně premiéra Indie, Džavaharháa Nehrua - vysoce vzdělaného muže, který dokonale ovládal angličtinu. Během této večeře se Nehru podíval na svého hosta a řekl: "Pane Branhamo, domnívám se, že jsi nemocný."

Bill se podíval do své misky s vařenou ovčí kýtou, podávanou s rýží a připravenou na olivovém oleji. Chutnalo mu to tak mdle, že mu z toho bylo na zvracení. Zdvorně odpověděl: "Myslím si, že je to způsobeno pouze jídlem. Ono se trochu liší od toho, na které jsem zvyklý."

To však Nehrua nepřesvědčilo. Když se Bill vrátil do hotelu, setkal se s jeho osobním lékařem, který na něj čekal, aby ho vyšetřil. Všechno bylo v pořádku, dokud si lékař neprovedl jeho krevní tlak. "Pane Branhamo, cítíte se velice unaven?"

"Ano, pane. A proč? Není něco v pořádku?"

“Váš krevní tlak je nebezpečně nízký. Ve skutečnosti je tak nízký, že nechápu, jak ještě můžete žít. Doporučoval bych vám, abyste se co nejdříve vrátil do Ameriky a vyhledal si lékaře, který vás prohlídne.”

“Mám zde v Bombaji dvě shromáždění,” odpověděl unaveným hlasem, “a pak se mohu okamžitě vrátit domů.”

Příští večer ho jeho sponzoři vzali do obrovského episkopálního kostela na první shromáždění. Vláda mu nedovolila konat kampaň pod širým nebem, protože nemohli zajistit jeho bezpečnost. Právě v lednu žena evangelistka z Ameriky, paní Dowdová, přijela do Indie a konala některá shromáždění pod širým nebem, na předměstí Bombaje. Představovala se jako křesťanka, která káže Božské uzdravení, ale dělala příliš velký nátlak na peníze. Při pokusu udělat sbírku mezi chudými, v obecnstvu vznikla vzpoura, paní Dowdovou někdo udeřil a ona v bezvědomí padla na stěnu. Dva lidé byli přítom ubodáni k smrti. Vzpomínka na toto fiasko stále přetrvávala v myslích městského úřednictva. (Nyní Bill pochopil, proč mu Pán řekl, aby odložil svou cestu na září.)

Episkopální kostel, kde měla probíhat shromáždění, byl obrovský. Do samotného svatostánku se mohlo vměstnat několik tisíc lidí, a bylo dostatek místa i na vnějších pozemcích kostela, kde by se vešel snad dvacetinásobek toho, co vevnitř. A navíc byly nainstalované reproduktory ve vzdálenosti mnoha městských bloků podél cesty v okolí onoho kostela tak, aby nával tohoto davu mohl slyšet bohoslužbu. Stovky křesťanských pastorů a misionářů v Bombaji a z okolních oblastí spolupracovaly na tom, aby podporovaly tato shromáždění. Tato skutečnost, spojená s celosvětovou slávou Williama Branhama, přitáhla zástupy, které starosta odhadoval na půl miliónu mužů, žen a dětí. Nebylo to možné nějak spolehlivě spočítat, ale Bill věděl, že přinejmenším 300 000 lidí bylo přítomných, protože mu to bylo sděleno andělem ve vidění v únoru 1952.

Onoho večera Bill vysvětloval svému posluchačstvu, jak Ježíš Kristus, Syn Boží, je tím stejným, jako před devatenácti sty lety; a protože On povstal z mrtvých, dnes žije, a můžeme tedy od Něj očekávat, že bude jednat stejným způsobem, jak jednal tehdy. Když nadešla chvíle pro modlitební službu, nebyl způsob, jak rozdat modlitební lístky v tak obrovském zástupu, a tak Bill požádal několik misionářů, aby vybrali některé z horších případů a přivedli je do řady. Jeden po druhém přicházeli dopředu a Bill jim odhaloval kdo byli, říkal jim jaké jsou jejich problémy a modlil se za ně. Nemohl ani správně vyslovit jejich jména, a tak je slabikoval, slabiku za slabikou a každý detail byl naprosto přesný. Ale to nadpřirozené umění nepřeměnilo publikum, které bylo naučené na indické kouzelníky, kteří předváděli nepředstavitelné kousky. Ale potom nějaká matka přivedla svého malého syna a vystupovala po schodišti k evangelistovi. Skrze překladatele vysvětlila, že její syn se narodil jako hluchoněmý. Obrovský zástup

se utišil, očekával a naslouchal. Slyšeli, že tento evangelista se chlubí mocí svého Boha; nyní tedy uvidí, zda Ježíš může opravdu udělat to, o čem tento Američan vyprávěl.

Bill se modlil: “Pane, Tys zaslíbil křesťanským věřícím, že budou-li prosit o cokoliv ve jménu Tvého Syna, bude jim dáno, pokud to bude v souladu se Tvou vůlí. A tak ať tito lidé poznají, že Ty jsi jediný a pravdivý, živý Bůh, prosím tedy za toho hluchoněmého chlapce, ať tento duch teď opustí toho chlapce ve jménu Ježíše Krista.”

Postavil se za chlapce a tleskl rukama. Chlapec překvapením poskočil. Obrátil se, aby se podíval na Billa a vydal ze sebe první zvuk, který kdykoliv vyšel skrze jeho rty a který byl zachycen mikrofonem a skrze zesilovač se dostal ke stovkám tisíců lidí. v publiku to pouze zahřmělo hlasitým vzrušením, které neutichalo. Naopak se zvětšovalo a kvůli tomu shromáždění muselo skončit dříve než bylo předpokládáno. Ale pódium tím bylo připraveno na velkolepé finále, které se mělo konat.

Kromě toho veliký zástup v této Branhamově kampani, podněcený zvědavostí vůdců různých Indických náboženství požádal, zda by se nemohli setkat s tímto americkým evangelistou. Druhý den pozvali Billa do Jainistického chrámu, kde byl představen skupině duchovních vůdců, stávajících se asi z tuctu různých náboženských sekt Indie: Hinduismu, Taoismu, Janismu, Buddhismu, Confucianismu, Islámu, Bráhmánismu, Sikhů, Zoroastristů a jiných. Všichni tito lidé byli odpůrci křesťanství a každý jeden z těch vůdců položil Billovi nějakou otázku nebo ho kritizoval. Jistý jainistický mnich řekl: “Jestliže je Amerika křesťanským národem, proč shodili atomovou bombu na Japonsko a usmrtili 100 000 civilistů?” Nějaký muslimský kalif přidal: “A proč dovolují ženám obnažovat se na veřejnosti tak, že jsou v podstatě nahé?” Bill odpověděl, že ne každý Američan žije podle principu Ježíše Krista. Brahmanistický kněz řekl: “Jestliže Ježíš byl takovým svatým mužem, proč musel zemřít?”

Bill odpověděl: “Ježíš nebyl jen obyčejným mužem. Sám Bůh sestoupil ve formě Ježíše Krista, aby zemřel za hříchy lidí tak, aby člověk mohl žít navěky. Jediný požadavek, který Bůh klade na člověka je, aby uvěřil v to, co udělal Ježíš.”

Buddhistický mnich se zeptal: “Jak může Ježíšova smrt sejmout naše hříchy a darovat nám život?”

Jelikož v Indii se to jen rojí různým hmyzem, Bill použil ilustraci, která by byla srozumitelná těmto lidem. “Hřích se podobá smrtelnému bodnutí včely. Koneckonců ona bodne každého jednoho člověka a způsobí jeho smrt. Ale smrt

se vztahuje na tělo, nikoliv na duši. Poté, co včela bodne, zanechává po sobě žihadlo a už více bodnout nemůže. Bůh se musel stát tělem proto, aby to žihadlo smrti bylo odňato. Právě to udělal Ježíš. Ježíš připustil, aby byl bodnut tím žihadlem smrti, a tak zbavil smrt její moci. Nuže, jestliže nějaký člověk uvěří tomu, co Ježíš udělal, může žít navěky. A Ježíš to dokázal tím, že vstal z mrtvých.”

Nějaký Sikh se dožadoval: “Jestliže Ježíš vstal z mrtvých, proč Ho nemůžeme vidět?”

Bill odpověděl: “Vím, že Ježíš Kristus se vám představil skrze křesťanské misionáře ve formě biblické nauky, pamfletů škol, nemocnic a sirotčinců. Já podporuji každou jednu z těchto věcí; ale přesto vám Kristus nebyl představen v plnosti. Jestliže přijdete na večerní shromáždění, uvidíte Ježíše Krista, jak se vám představí v nadpřirozené moci.”

Ač překvapeni, souhlasili s tím, že přijdou.

Toho večera trvalo dvě hodiny než kolona s Billem, obklíčena zástupem policistů, si vynutila průchod zástupem, než byl přiveden do Episkopálního kostela. Když se ocitl uvnitř, Bill byl překvapen, když uviděl policisty, jak stojí vpředu ve čtyřstupu před kazatelnou. Před policisty byla první řada obsazena náboženskými vůdci, se kterými Bill hovořil v Jainistickém chrámu v ranějších hodinách tohoto dne.

Kostel byl natlačen tisíci lidmi. Venku se tlačilo půl miliónu lidí, kteří se snažili, jak jen mohli, aby se dostali do blízkosti reproduktorů, aby mohli naslouchat tomuto americkému evangelistovi. v průběhu svého kázání Bill vysvětlil, proč Ježíš Kristus zemřel a vstal z mrtvých, a znovu použil přirovnání ke včele, která přijde o své žihadlo poté, co bodne. Nakonec přišla chvíle, aby Ježíš Kristus zjevil sám Sebe v moci. Několik lidí přišlo s mnohými vnitřními problémy a prošli modlitební řadou, ale pak přišel na řadu muž, který měl viditelné problémy, něco, co mohlo být viděno všemi lidmi. Billy Paul přivedl slepého muže, převedl ho zátarasem policistů po schůdcích, rovnou ke svému otci. Bill lítostivě zíral na onoho šlachovitého muže, ovinutého pouze bederní rouškou, jehož oči byly bílé jako Billova košile. Za chvíli Bill uviděl onoho muže, jak se ve vidění zvedá do vzduchu, jak se scvrkává a jak se stává mladším, dokud nenastal ten den v jeho životě, kdy mohl vidět. Ukázali se rovněž členové jeho rodiny. Uviděl toho muže, jak uctívá slunce tak zaujatě, že se dívá do jeho paprsků celý den, tak až sítnice jeho očí je naprosto zničena slunečními ultrafialovými paprsky. A nyní je z něho žebrák. Vidění skončilo aniž by uviděl nějaký zázrak.

Mluvil k žebrákovi skrze tlumočnicka, zatímco veřejný ozvučovací systém zesiloval jeho slova k miliónu uší. “Ty jsi ženatý muž, máš dvě děti, jsou to chlapi, jmenuješ se tak a tak.” Nemohl je správně vyslovit, a tak je slabikoval. “Jsi nábožensky založen, velice upřímný. Jsi ctitelem slunce. Před dvaceti lety ses začal dívat do slunce po celý den, a to způsobilo tvou úplnou slepotu. Souhlasí to?”

Žebrák vyznal, že to je pravda. Jelikož vidění neskončilo uzdravením tohoto muže, Bill se chtěl jednoduše za něj pomodlit a věnovat se další osobě. Najednou se vidění vrátilo. Bylo to zde! Bill se viděl, jak vkládá ruce na oči toho slepého muže a spatřil, co se za chvíli stane. Naplnila ho naprostá důvěra. Nebylo dost ďáblů v pekle, kteří by to mohli překazit. Vidění nikdy nezklame; nemůže zklamat, protože ono je “tak praví Pán!”

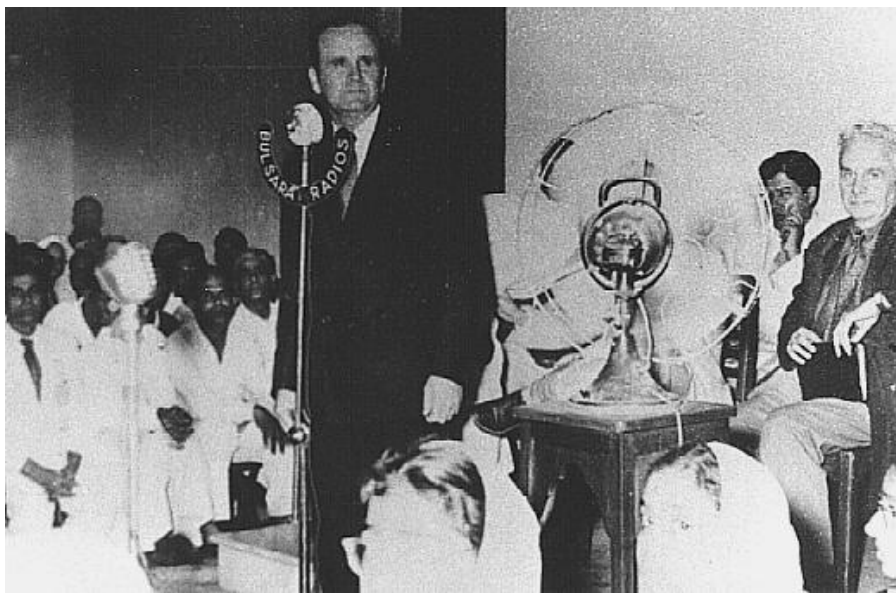
Tudíž ukázal prstem k těmto náboženským vůdcům Bombaje sedícím v přední řadě a řekl: “Gentleman, zastupující v tomto odpoledni náboženství Indie, vy jste mi vyprávěli o velikých bozích a o tom, jak bezvýznamný je křesťanský Bůh. Nyní bych se vás chtěl zeptat, co mohou vaši bohové udělat pro tohoto muže? Já vím, že mi řeknete, že tento muž uctíval nesprávnou věc, vy byste ho chtěli obrátit k vašemu systému uvažování. Vy buddhisté byste z něho chtěli udělat buddhistu; vy mohamedáni byste z něho chtěli udělat muslima. Ta stejná věc se děje i u nás v Americe: metodisté chtějí, aby katolíci se stali metodisty; a baptisté chtějí, aby se metodisté stali baptisty; a letniční chtějí, aby se všichni stali letničními. To je pouze psychologická změna jejich myšlení od jedné filozofie k jiné. Avšak nepochybně Bůh, který stvořil tohoto muže, je také schopen navrátit mu zrak. A tak, který Bůh je opravdový? Jestliže jeden z vašich bohů, kteří jsou tu dnes večer prezentováni, může uzdravit tohoto muže, souhlasíte vy ostatní, že budete uctívat toho Boha a jedině toho? Jestliže ano, zvedněte svoje ruce.”

Bylo to jako oceán rukou, které se zvedly nahoru, jak uvnitř tak zvenčí budovy.

“Vážený pánové, představitelé náboženského světa, zde vám předkládám velikou příležitost. Může některý z vašich bohů vrátit tomuto muži jeho zrak? Jestliže některé z vašich náboženství je opravdové, vyzývám vás, abyste právě teď přišli dopředu a dokázali to.”

Obecenstvo ztichlo tak, jakoby seděli v knihovně. Dokonce zvenčí rodiče utišovali své děti tak, aby jim neuniklo nic, co se mělo za chvíli stát. Bill se cítil jako prorok Eliáš stojící na hoře Karmel, vyzývá čtyři sta Bálových proroků k té

rozhodující zkoušce.⁷⁵ Náboženští vůdcové Bombaje sebou ani nehнули. “Vaši kněží a mniši jsou velice zticha,” posmíval se Bill. “Proč sem nepřijdou a neuzdraví toho muže?” Nikdo neodpovídal. “Je to proto, že to nemůžete udělat. Ale stejně tak to nemohu udělat ani já, ale Ježíš Kristus to může udělat. A Ježíš nejenže dal tomu muži věčný život, On to právě teď může dokázat tím, že mu bude navrácen zrak. On mi ukázal vidění, jak se to stane, a pokud se to nestane, pak jsem falešným prorokem a vy máte právo mě vyhostit z Indie. Ale jestliže se to stane, pak jste zavázáni tím, že přijmete a uvěříte ve zmrtvýchvstalého Ježíše Krista. Chcete to udělat?”

William Branham při bohoslužbě v Indii

Ruce se znovu zvedaly na každém místě.

Bill položil jednu ruku na žebřákové oči a modlil se: “Nebeský Otče, já vím, že navrátíš tomuto muži zrak, protože jsi mi to ukázal ve vidění. Přiměl jsem všechny tyto lidi zde, že Tě přijmou jako svého osobního Spasitele, pokud Ty to uděláš, Bože. Ty, který jsi zformoval nebe a zemi, a který jsi vzbudil Ježíše Krista z mrtvých nyní ať je známo, že Ty jsi Bohem, prosím o to ve jménu Ježíše Krista.”

Jakmile vzdálil svou ruku od žebrákovy tváře, muž vykřikl něco ve svém rodném jazyce, což způsobilo, že se zástup rozezněl pohnutím hurikánu. Mohl vidět! Žebrák od radosti sevřel Billa v náručí; a potom začal pobíhat po pódiu, objal policistu; pak objal starostu Bombaje a pak křičel: “Vidím! Vidím!”

Policisté se těsněji sevřeli ve svých řadách, aby udrželi za nimi publikum, ale bylo to beznadějně. Zástup se vzdouval kupředu jako oceánská vlna, která se žene ke břehu – otcové postižení malomocenstvím, matky s nemocnými dětmi, všichni se snažili dotknout amerického evangelisty. Policie nebyla schopna zadržet tuto oceánskou vlnu. Ve spěchu vytáhli Billa s Billy Paulem dozadu k východu, zatímco zoufalí lidé osahávali Billa ze všech stran. Taktak se jim podařilo dostat do bezpečí čekajícího automobilu, Bill přišel pouze o své boty a kapsy svého obleku, které zůstaly v rukou těchto lidí.

Druhý den ráno stál Bill před oknem svého hotelového pokoje a díval se dolů na ulici. Připadalo mu to, jako kdyby se mraveniště černých hlav pohybovalo všemi směry, rikše si proklešťovaly cestu zástupy, podomní obchodníci nabízeli své zboží, hned vedle žebráků žadonících o nějakou almužnu, aby se mohli na jeden den znovu najíst. Celá tato scéna zneklidnila Billa natolik, že nebyl schopen sníst ani svou snídani. Pomyslel si. “Oni všichni jsou lidskými bytostmi, oni si zaslouží, aby se najedli dosyta tak, jako má Sára a Beky.” Vzal pomeranče a sušenky, které byly v jeho pokoji, vyšel na ulici a rozdával nejnuznějším lidem, které potkal. Shromáždil se kolem něj zástup vztažených žebrajících rukou. Když rozdával své jídlo, vyprázdnil své kapsy, podával každému po rupii, které si ponechal jako svůj misijní fond. Pak byl úplně bez peněz a stále se na něj tlačili žebráci, žadonili se slovy, kterým nerozuměl. On ale rozuměl výrazům jejich tváří a zoufalství v těchto tvářích jako by svíralo Billovo srdce křečovitým sevřením agónie – obzvlášť, když uviděl mladou maminku s obličejem zjizveným neštovicemi, s jednou rukou svírající své scvrklé nemluvnátko a druhou rukou prosebně vztaženou k Billovi, aby jí dal něco k jídlu, pro hladem umírající dítě. Neměl už nic více, co by mohl dát. Vrátil se do svého hotelového pokoje nemocen na srdci a s břemenem na duchu. Toho odpoledne odletěl domů.

KDYŽ SE WILLIAM BRANHAM

vrátil domů z Indie, strávil několik dnů v posteli. Pociťoval bolesti všech svalů. Cítil se natolik vyčerpaný, že se mohl sotva pohybovat a navíc se dostavily potíže se spánkem. Částečně to mohlo být zapříčiněno jedenáctihodinovým rozdílem mezi Jeffersonville a Bombají, což mohlo způsobit, že jeho tělo si zaměnilo den s nocí. Ale nízký krevní tlak a pocuchané nervy rovněž přispěly k jeho malátnosti. Nejhorší ze všeho bylo, že jeho duch klesal a klesal spolu s jeho krevním tlakem.

KAPITOLA 67

STÁLE NĚČÍM ZNEPOKOJOVÁN

1954

A bylo zde ještě hodně dalších věcí k zamyšlení, kromě jeho slabého zdraví. Ern Baxter rezignoval jakožto manažer jeho kampaní a Billy Paul obdržel povolávací rozkaz na vojnu. Ale horší než tyto věci vzaty dohromady byl pocit, že v jeho službě není něco v pořádku. Že nepřináší takový účinek, jak by měla. v roce 1946 mu anděl řekl: *Jako Mojžíš obdržel dvě znamení, aby jimi mohl dokázat, že byl poslaný Bohem, tak i ty obdržíš dvě znamení. Jedno ze znamení mohl Mojžíš demonstrovat jakožto zázračné uzdravení tím, že vložil svoji malomocnou ruku za ňadra a když ji vytáhl, byla viditelně v původním stavu. Ale Mojžíš potřeboval toto znamení použít pouze jednou a poté ho Izraelité následovali celou cestu až do zaslíbené země.*

A dnes Bůh vábil lidi k duchovní zaslíbené zemi, pokoušel se je vést od lidského původu teologie k pochopení Ježíše Krista jako naplnění Božího plánu. Ale právě tak jako Izraelité dosáhli své zaslíbené země nadpřirozenými zkušenostmi, překročením Rudého moře po suché zemi, stejně lidé dnes mohou docílit své duchovní zaslíbené země nadpřirozenými zkušenostmi tím, že budou pokřtěni Duchem Svatým. Ježíš poukazoval na tuto zemi, když řekl: “Nejprve přijde Eliáš a obnoví všechny věci.” Petr se na tuto věc odvolával znovu ve Skutcích 3. kapitole, když řekl:

“... a přišly časy osvěžení od Pánovy tváře a poslal toho, který vám byl předem kázán, Ježíše Krista, kterého musí nebe držet až do časů nápravy všech věcí...” Skutky 3:19-21

Bill věřil, že “čas nápravy” byl zde a pociťoval, že jeho služba by měla vést křesťanskou církev k její duchovní zaslíbené zemi. Osm let projížděl Amerikou, Evropou, Afrikou a Asií, ověřoval Ježíšovu přítomnost a demonstroval Kristovu

moc. A zprostřed těch tisíců a tisíců vidění, které spatřil, se ani jednou jeho rozpoznání nemýlilo! Dokonalost přichází pouze od Boha. Proč nemohou křesťanské denominace rozpoznat, že znamení Mesiáše se nachází uprostřed nich? To bylo znamení, které se na zemi neukázalo po dobu devatenácti století! To by mělo upoutat jejich pozornost, jako výbuch atomové bomby. To znamení spojené s Izraelem, který se stal národem, by mělo říci každému věřícímu, že konec je nablízku. Ono by mělo způsobit, že křesťané budou hledat v zoufalství Boží tvář, aby obdrželi křest Duchem Svátým. To by je mělo podnítit planoucí horlivostí pro Boží Slovo. To by mělo způsobit, že všichni denominační vůdci odhodí své rozdíly a sejdou se vespolek, jako nespočetná armáda pro Kristovu věc. Zkrátka, znamení Mesiáše by mělo zatřást křesťanským společenstvím od samotných základů a zbudovat je na podobenství Ježíše Krista, Slova.

Proč se neděje žádná z těchto věcí? Po osmi letech pozorování toho, jak Ježíš Kristus ukazuje sám Sebe uprostřed nich, většina křesťanů zůstávala vlažná. Seděli strnule a naškrobeně ve svých denominacích, spokojeni se svým církevním sociálním a misijním programem, spokojeni se způsobem vedení jejich vůdců, kteří jim nařizovali, v co mají věřit. Kde je ta *slavná církev bez vrásky a poskvrny*, o které se zmiňoval Pavel?⁷⁶ Kde je ta *církev připravená jako nevěsta okrášlená pro svého muže*, zmíněná ve Zjevení?⁷⁷ Kde je ta láska, to zoufalství, ta horlivost a víra opravdových věřících?

Znechucení se zmocnilo Billa jako dusivé mračno prachu. Anděl mu řekl: *“Vezmeš dar Božského uzdravování a poneseš ho k lidem tohoto světa,”* ale anděl mu neřekl, jak s tím má zacházet. Stejně tak anděl nebyl konkrétní vzhledem k tomu, jak používat tato dvě znamení, která mu byla dána jakožto důkaz, že byl poslaný Bohem. Bill se pozastavoval nad tím, zda nepoužil nesprávně svůj prorocký dar a nevěnoval se příliš Božskému uzdravování. Konec konců Oral Roberts, Tomy Hicks, Tommy Osborn a mnozí jiní evangelisté přinášeli také přijatelné výsledky ve svých kampaních ‘uzdravení vírou’ aniž by demonstrovali nadpřirozené rozpoznání. Možná, že kdyby se Bill soustředil se svým darem striktně na tuto prorockou linii a využíval svůj vliv, aby upevnil lidi v Božím Slově, možná by jeho služba měla trvalý výsledek na křesťanské společenství.

Během posledních osmi let kázal Bill většinou krátká kázání, vyprávěl biblické příběhy a osobní zkušenosti, které mohly povzbudit víru jeho publika do té míry, aby mohli uvěřit ve své uzdravení během nadcházející modlitební bohoslužby. Jelikož jeho kampaně navštěvovali lidé ze všech denominací, Bill se ve svém vyučování omezoval k několika základním naukám, jako spasení,

76 Efezským 5:27

77 Zjevení 21:2, 9-11

víra v Božské uzdravení způsobem, aby zde byla nejmenší pravděpodobnost zranit tyto lidi. Nyní čím více uvažoval o těchto věcech, tím víc pociťoval, že tato praxe se musí změnit. On musí vést lidi trochu dál. Potřebuje je vyučovat rozdílu mezi pravdou a bludem, mezi biblickou doktrínou či naukou a lidskou tradicí. Uvědomil si, že někteří lidé se zajisté pohorší; možná se pohorší spousta lidí. Tomu není schopen předejít. Jestliže jeho služba vyžaduje to, aby měla trvalejší vliv na křesťanskou církev, bude muset vyučovat hlubší nauce bez ohledu na to, kdo se z toho pohorší. Bůh ho požehnal tím, že mu dal celosvětový vliv. On chtěl použít tento vliv k mocnému upevnění křesťanů v Božím Slově. Pak již zázraky nebudou tolik potřebnou věcí pro jejich víru, aby se mohli povznést jako orlové na křídlech Božího Ducha.

Ale nejdříve se musel dát Bill sám do pořádku. Neustálé břímě jeho služby, obzvláště napětí způsobené rozpoznáním, ho vyčerpávalo znovu a znovu tak, že jeho nervy byly napínány k prasknutí. Člověk může snášet takové napětí pouze do jisté hranice, pak se zhroutí. Bill potřeboval na nějakou dobu odejít, aby obnovil své síly. Naštěstí byl již říjen, měsíc, který měl vždycky rezervován pro lov. Během několika týdnů bude opět tábořit vysoko ve skalách Colorada, daleko od dosahu lidských zástupů. Tam bude moci pít uprostřed nádhery prýstícih pramenů a rozjasnit svou mysl uprostřed velebných vrcholů. Tam bude moci svobodně a důvěrně rozmlouvat se svým Tvůrcem, s pocitem pokoje. Takové zkušenosti byly pro něj omlazující kúrou. Během zbývající části toho roku, kdykoliv mu tlak jeho služby bude připadat příliš tíživý, čas od času zavře své oči, promítne si některé z těchto nádherných horských údolí, které navštívil a bude usilovat znovu získat pokoj, který tam mohl prožívat. Nyní, uprostřed celého svého utrpení, když proležel celý den v posteli, si Bill vzpomínal, jak jednou odjel na lov do Kanady, bylo to v roce 1952. Utábořil se daleko na severu v Britské Kolumbii, nejméně 150 kilometrů od nejbližší cesty s pevným povrchem. Vzal si koně, se kterým mohl prozkoumat hluboká údolí, vtěsnána mezi drsnými horami. Jednoho dne sledoval stopu medvěda grizzly. Neměl ho v úmyslu zastřelit; chtěl se k němu pouze přiblížit a udělat si nějaký pěkný snímek. Celé odpoledne sledoval tuto medvědí stopu vysokým podrostem a vzdal to teprve tehdy, když šero způsobilo, že už stopu nemohl dále sledovat. Nyní měl dalekou cestu zpět do tábora. Měsíc ve svém úplňku zaléval les svým jasem a poskytoval koni dostatek světla, že mohl vidět na svou stezku. v jednom místě se stezka rozcházela směrem k horskému hřebenu a dolů po úpatí hory, starým vyhořelým lesem, bylo to místo, kde před lety řádil lesní požár a shořely stromy, ale ne až ke kořenům. Nyní se tyto mrtvé stromy tyčily v měsíčním svitu jako stovky bílých náhrobních kamenů, které byly rozsety jako tečky po horské stráni. Když byl Bill na půl cesty vzdálen od tohoto spáleniště, zafoukal vítr, který zasténal mezi těmi mrtvými, nepoddajnými pahýly, jako

duchové starodávných indiánských bojovníků. Bylo to nejstrašidelnější místo, jaké kdy ve svém životě viděl.

Zastavil svého koně na pahorku. Zadíval se na tento děsivý hřbitov, osvětlený měsíčním jasem, plným mrtvých stromů a uvažoval o tom, co prorok Joel napsal: *Co pozůstalo po housenkách, snědly kobyly, a co pozůstalo po kobylnkách, snědli brouci, co pak pozůstalo po broucích, dojedli chroustové.*⁷⁸ To strašidelné horské úbočí připomínalo Billovi mnoho z těch studených, formálních církví, které viděl. I když Duch Boží nad nimi provívá jako mohutný valící se vítr, oni přesto zůstávají strnulí, jako dřevěné sochy a jedině, co mohou udělat je to, že zasténají: “Dny zázraků pominuly. To nepasuje do našeho programu. Již neexistuje více Božské uzdravování, nejsou žádní proroci, vidění, křest Duchem Svatým, či dary Ducha Svatého.”

Bill si pomyslel: “Pane, proč jsi mne na tomto pahorku zastavil? Copak máš nějakou lekci, které bys mě chtěl naučit?” Podíval se dolů a tam v podrostu vyrůstaly mladé borovice a prodíraly se nahoru. Byly zelené a poddajné, tyto mladé výstřelky se kolébaly a tančily ve větru. Najednou Bill zakřičel: “Haleluja! Ony se chovají tak, jako kdyby prožívaly probuzení Duchem Svatým.” Právě tomu se měl naučit. z toho popela starých mrtvých církví, Bůh zaslíbil, že vzejde nová sklizeň křesťanství, která bude věřit Jeho Slovu se vsí Jeho mocí.

Druhý den v táboře si přečetl zbytek toho Joelova proroctví:

Neboj se země, plesej a vesel se: neboť mocně dělati bude HOSPODIN dílo své...

A tak nahradím vám léta, která sežraly kobyly, brouci, chroustové a housenky, vojsko mé veliké, kteréz jsem posílal na vás.

Budete zajisté míti co jísti, a nasycení jsouce, chváliti budete jméno HOSPODINA Boha svého, který učinil s vámi divné věci, aniž zahanben bude lid můj na věky.

A poznáte, že já jsem uprostřed Izraele, a že já Hospodin jsem Bohem vaším, a že není žádného jiného; neboť nebude zahanben lid můj na věky.

I stane se potom, že vyleji Ducha Svého na všeliké tělo a budou prorokovati synové vaši i dcery vaše; starci vaši sny mívati budou, mládenci vaši vidění vídati budou...

A ukáží zázraky na nebi i na zemi, krev a oheň a sloupy dýmové.

Slunce obrátí se ve tmou a měsíc v krev, první než přijde den HOSPODINŮV veliký a hrozný.

A stane se, že kdož by kolidy vzýval jméno HOSPODI-NOVO, vysvobozen bude... Joel 2:21-32

Na konci října 1954, poté, co strávil několik týdnů na lovu ve skalnatých horách Colorada, se William Branham vrátil občerstvený ve svém těle, ačkoliv stále ustaraný ve svém duchu. Pociťoval, jako kdyby zde bylo ještě něco navíc, čemu by měl věnovat svou pozornost, ale doposud neměl vyhraněný názor, jak by to mělo vypadat. Bylo to jako úzkostlivé nutkání, aby během svých kampaní přinášel ve větší míře nauku.

V neděli 24. října 1954, když kázal ve svém domovském sboru v Jeffersonville, Bill řekl: “Mnozí z vás jste mě pozorovali, když jsem byl ještě chlapcem a kázal jsem Evangelium. Neodchyloval jsem se ani o chlup od Evangelia, se kterým jsem začal. Stále vyučuji tu stejnou věc, protože mi to nebylo dáno nějakým seminářem pro duchovní nebo kolejí, stejně tak jsem nebyl vyučován člověkem. To přicházelo skrze zjevení Bible. Je to tak. A proto vím, že je to Božského původu a já jsem se přidržel tohoto Evangelia.”

“Před mnoha léty jsem kázal křest ve jméno Ježíše Krista. Kázal jsem o očištění lidské duše krví Ježíše Krista skrze posvěcení. Kázal jsem křest Duchem Svatým, jakožto potvrzení, neboli zapečetění Božího lidu do tohoto Království. Víte, že se to zakládá na pravdě. Vyučoval jsem Božskému uzdravování. Vyučoval jsem druhému příchodu Ježíše Krista. A vyučoval jsem umývání nohou a Večeři Páně, jakožto svátostí církve. Vyučoval jsem posvěcenému životu před Pánem. Vyučoval jsem všem těmto věcem od prvopočátku.”

“Rovněž jsem vyučoval, že mluvení v jazycích není počátečním důkazem křtu Duchem Svatým. Zpěv, křik, mluvení v jazycích – kterékoliv z těchto znamení se může dostavit, a přesto to nejsou neomylné důkazy. Je pouze jediná Osoba, která může dosvědčit přítomnost Ducha Svatého. Tou je samotný Bůh. On je tím Soudcem. Viděl jsem lidi zpívat, křičet, mluvit v jazycích, ale jejich ovoce svědčilo, že tyto věci nemají.”

To byly některé z nauk, které chtěl přednést během svých uzdravovacích kampaní. Chtěl klást větší důraz na takové fundamentální pravdy s důvěrou, že jeho služba bude účinnější a větší a bude mít trvalejší výsledek.

Zahájení poslední Billovy uzdravující kampaně v roce 1954 bylo naplánováno na pátek večer 3. prosince v Binghamtonu, ve státě New York. Do Binghamtonu přijel o jeden den dřív a ubytoval se v hotelovém pokoji. v pátek

ráno se probudil v sedm hodin. Billy Paul ještě spal.⁷⁹ Tiše vyklouzl z postele a podíval se oknem na město. Viděl dopravní zácpu a najednou vše zmizelo, zatímco byl vtažen do vidění.

Ve vidění vedl shromáždění na otevřeném prostranství, ale nemohl rozeznat kde to je. Lidé procházející modlitební řadou byli tmavovlasí s červeno-hnědou kůží, jako američtí indiáni. Byla noc. Lidé pokřikovali, oslavovali Boha za své uzdravení. Bill viděl, jak jedna žena prochází modlitební řadou a drží ve své ruce pár ponožek a ve druhé vázanku. Bill si pomyslel, že to je nějaké zvláštní. Pak to vidění zmizelo a on se nacházel zpět ve svém Binghamtonském hotelovém pokoji.

Vzal si svůj zápisník a poznamenal si toto vidění. Před několika léty si začal poznamenávat záznamy svých vidění. Samozřejmě, že nebylo třeba, aby si zapisoval svá vidění, která spatřil v průběhu modlitebních řad. Jeho shromáždění byla více a více zaznamenávána na magnetofonových páscích, což znamenalo, že si mohl připomínat tato vidění posloucháním toho, co řekl pod pomazáním. Ale vidění, které měl *mezi* shromážděními, tato si zapisoval, aby na ně nezapomněl. A v tom konkrétním případě v Binghamtonu, ve státě New York, se ukázalo, že to byl dobrý nápad. s postupem této kampaně kupředu narůstalo rozpoznávání a jeho vidění z pátečního rána se pozvolna vytrácelo z jeho paměti natolik, až téměř zmizelo... téměř.

O dva týdny později, když se vrátil do Jeffersonville, Bill oznámil svému vlastnímu sboru: "Moje další kampaň se bude konat 12. ledna v Chicagu, prvně ve sboru Philadelphia, pak se přestěhujeme do větší posluchárny někde v centru města. A potom odjedu na západ do Phoenixu, tak jak se o to Pán postará."

"Pociťuji zoufalou potřebu, abyste se vy, lidé, za mě modlili – ne za mě zdraví. Milostí Boží jsem dnes ráno, nakolik vím, dokonale zdráv. Jsem z toho velice šťastný a vděčný. Ale jsem ve veliké nouzi duchovního vedení. Pociťuji, jako bych v něčem zklamal. Stále jako kdyby mě něco znepokojovalo a říkalo: 'Ó, ty jsi takovou ubohou náhražkou kazatele.' Možná je tomu tak, ale já bych

79 Předtím, než se Billy Paul dostavil k vyšetření ke svému vojenskému lékaři, jeho otec mu sdělil: "Nestarej se synu, stejně tam nepůjdeš, protože tě Bůh povolal, abys pracoval se mnou!"

Po vyšetření se lékař Pavla zeptal: "Jak dlouho již máte ty srdeční potíže?"

Pavel odpověděl: "Nevím o tom, že bych měl nějaké srdeční potíže."

Vojenský lékař ho upozornil na to, že měl srdeční potíže. Na základě jejich vyšetření jeho srdce bylo natolik špatné, že mu to postačilo na "modrou knížku." Billy Paul se vracel domů ustaraný, že může každou chvíli zemřít. Když to řekl svému otci, Bill se pousmál a řekl: "Vždyť jsem ti říkal, že tam stejně nepůjdeš, protože tě Bůh povolal, abys pracoval se mnou. Nyní běž do města k doktoru Adairovi, aby ti vyšetřil srdce."

Sam Adir prověřil Billy Paula na EKG a ujistil ho, že jeho srdce je v pořádku.

chtěl dělat to nejlepší, co mohu, se vším všudy. A tak si žádám více vedení Duchem Svatým, abych věděl, která je ta správná věc, kterou mám dělat. Protože když člověk překročí čtyřicátý pátý rok života, pokud jsem někdy prožíval ta nejlepší léta v Pánově službě, domnívám se, že by to mělo být právě teď, neboť ve věku čtyřiceti pěti let všechny dětské věci již vypršely a člověk je již ustálený, jeho hlava začíná šedivět a stává se povahově jemnější. Je to v lidském životě období, kdy člověk by měl být pevně zakotven a dělat jen to nejlepší. Pokud se někdy dozvím to, co se vlastně mám dozvědět, myslím si, že bych to měl právě teď vědět. A tak jsem tak vděčný za to, co On mi ukázal ve Svém Evangelii.”

“Tak či onak se stále cítím nespokojen. Stále více lačním po Bohu. Pociťuji, jako kdyby zde bylo něco, co bych měl konat, ale nedaří se mi, abych to dělal správně. Připadá mi, jako kdyby zde byl pro mě připraven nějaký úkol. Téměř jako bych se něčeho dotýkal, ale ne tak docela. Kdybych se jen mohl dostat do toho bodu, pak již bude všechno v pořádku.”

Poslední den roku 1954 v bohoslužbě v předvečer Nového roku, byl Bill zpět ve svém domovském sboru a řekl: “Dnes večer jsem vděčný za to, že si mohu být vědom toho, že ten veliký Bůh Jahve, který jednou zahřměl z hory Sinaj, který jednou stál na jiné hoře a vyučoval požehnáním, který vstal z mrtvých – že On je dnes večer uprostřed nás. On je tím stejným, který byl tehdy. A tak, když si uvědomím, že nebeský Bůh se tak pokořil, že sestoupil dolů, aby se spojil s takovými bídnými lidmi, jako jsme my, nejsme bohatí ve věcech tohoto světa... On mě tak miloval, že sestoupil dolů a spasil mě svou milostí; nezasloužil jsem si to, ale On mě spasil, protože mě před založením světa předurčil, abych byl spasený – ve Svém vlastním předzvědění, ještě předtím než vzniknul svět. A pro každého dalšího muže či ženu, kteří jsou spasení, On udělal pro ně to samé. Och, jak nádherná a úžasná věc.”

“Touha celého mého srdce pro tento rok (pokud Bůh vyslyší mou modlitbu), přál bych si, aby ten nadcházející rok byl největším rokem, který jsem prožil ve svém životě. Doposud jsem Boží milostí získal na půl miliónu duší pro Krista. Doufám, že v průběhu toho příštího roku to bude celý milión, protože, bude-li vůle Boží, chtěl bych vyrazit znovu do zahraničí, tak rychle, jak mi to dovolí finanční prostředky.”

“Vím, jak rychle dny ubíhají; hodina za hodinou. Přichází soumrak, přátelé a já bych chtěl udělat všechno čeho jsem schopen, protože to je ta jediná možnost, kdy ty a já jsme zde postaveni jako smrtelníci. To je ta jediná možnost uprostřed věčnosti, kdy nám je dána výsada získat někoho pro Krista. A tak dělejme všechno, co můžeme. Využijme každou hodinu, kterou můžeme k Jeho

slávě. Je to mým cílem pro tento nadcházející rok. s Boží pomocí a s pomocí vašich modliteb, to udělám.”

Jeho služba se změní – a změní se dramaticky, ale zcela jiným způsobem než si to představoval.

NADPŘIROZENO

Život Williama Branhama

Kniha čtvrtá:

Evangelistovo vřelé přijetí (1951 - 1954)

V roce 1946 služba Williama Branhama rychle vystoupala za méně než šest měsíců z neznáma do národní pozornosti a roznítila celosvětové probuzení uzdravování skrze víru ve jméno Ježíše Krista.

Stovky tisíc lidí přijaly a nebylo možné určit kolik milionů lidí obdrželo skrze jeho službu uzdravení. On ale spokojen nebyl. Zdálo se, že něco nebylo v pořádku. Dlouhou dobu nevěděl, co to je, ale na konci roku 1954 to poznal. Jeho služba se měla změnit.

spasení

Můžete objednat zdarma na adrese:

BKS
Jahodová 612
739 92 Návší

Večerní Světlo
Světí 99
503 12 Všešary
vecemisvetlo@email.cz
www.vecernisvetlo.cz